

El setmanari de més difusió de Catalunya

Membre de la U.C.I.P.

Difusió controlada per O.J.D.

Director:

Joan E. Jarque i Jutglar
Impressió: Promotora de Publicacions Periòdiques i d'Arts Gràfiques, S.A.L.
Dipòsit legal: B-14387-1979

Catalunya Cristiana

"Ara veig de veritat que Déu no fa diferències a favor d'uns o altres; Déu acull tothom qui creu en ell i fa el bé, de qualsevol nacionalitat que sigui."

(Ac 10: 34-35)

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

Any IV N.º 172

Setmana del 9 al 15 de gener del 1983

40 Ptes.

afinant

Les bases ètiques

Dues notícies recents i aparentment sense connexió entre elles s'han aparellat tenaçment en el meu pensament i em preocupen. L'una és un titular —més que la notícia en si mateixa, com s'esdevé freqüentment—: "S'ha format una comissió mixta... per a demostrar la innocència de Mons. Marcinkus" deia un diari de casa nostra. L'altra, més que una notícia, és un mot-etiqueta llançat contra Lech Walesa que es va infiltrant i es va arrelant sigilosament en "l'opinió pública": «Es un irresponsable!».

Són com dos símptomes, al meu entendre, d'una malaltia greu. La pèrdua del sentit ètic col·lectiu és l'inici de la ruïna d'un poble i d'una cultura. Malament ens enlairarem fins a la "moral" cristiana de l'amor universal si perdem les arrels del seny jurídic romà —del qual també en som fills—, i aquest ens diu que tothom té dret a la seva honorabilitat (contra el maquiavèlic "calumnieu que alguna cosa en queda") i que tothom és suposat innocent si no es prova el contrari.

Joan E. Jarque i Jutglar

2.000 joves catalans a Roma

Dos mil joves catalans participaren en la trobada europea preparada per Taizé, que se celebrà a Roma del 28 de desembre a l'1 de gener proppassats. Vint mil joves s'aplegaren a la Ciutat Eterna, procedents d'arreu d'Europa.

D'aquesta trobada cal remarcar-ne tres fets: una carta des de les catacumbes, del germà Roger, en la qual fa una crida a les esglésies; la pregària comuna

que reuní a Joan Pau II i al germà Roger sota les voltes de la basílica vaticana; i la visita del germà Roger al Líban abans d'anar a Roma, des d'on va transmetre la seva crida a diferents patriarques d'Orient.

A les pàgines centrals, ampli reportatge d'aquesta trobada.

Letònia: oficials soviètics resen el rosari

Riga.— A la República Soviètica de Letònia, la recent peregrinació mariana organitzada a Aglona, ha assolit la xifra de 70.000 assistents, el doble que l'any precedent. Després del pelegrinatge uns testimonis expliquen haver vist amb els seus ulls com oficials soviètics uniformats resaven el rosari.

Els observadors atribueixen l'èxit d'aquest pelegrinatge a la tancada de la frontera amb Polònia. Efectivament, nombrosos pelegrins procedents de la

Rússia blanca passaven aquesta frontera per prendre part, cada any, en el pelegrinatge de Czestochowa. Com que actualment no els és possible, van a engruixir les files de pelegrins a Aglona.

Nombrosos polonesos viuen a la part occidental de la Rússia blanca, que, després de la segona guerra mundial, fou retinuda per la Unió Soviètica. El treball pastoral és particularment difícil en aquesta regió, que no compta amb cap bisbe ni cap seminari.

Segons el bisbe d'Urgell

Ha de començar a funcionar l'Associació de telespectadors

La Seu d'Urgell.— El senyor bisbe d'Urgell en un escrit sobre els mitjans de comunicació i molt especialment la televisió, ha manifestat entre altres coses: "Cal estar vigilants i buscar mitjans més eficaços per exercir el control social de la televisió. Les associacions de telespectadors, per exemple. No podem deixar-la, com fins ara, solament en mans dels polítics... Els ciutadans, els cristians també

hauran d'aprendre a organitzar-se i fer valer el seu pensament davant dels mitjans. Així ho fan ja en altres països. Les queixes serveixen de ben poc.

Quan llegeixo alguna «carta al director» sobre aquest tema en algun periòdic, penso que servirà de poca cosa. Una acció conjunta, ben organitzada, seria més eficaç. ¿Tardarà a arribar? No ho sé, però arribarà".

sumari

3

El baptisme dels infants, qüestió encara

6

El diàleg per la pau és possible i urgent

10

Tres nous vicaris episcopals en la diòcesi de Girona

CENTRALS:
200.000 joves europeus de les Comunitats de Taizé a Roma

X Viatge Cultural

a Martorell i a Les Peces

(18 de gener 1983)

LES PECES "Can Genter"

MARTORELL. Junt a l'aiguabarreig dels rius Llobregat i Anoia. Quantitat de ponts entre els quals destaca el del Diable.

A visitar:

MUSEU MUNICIPAL VICENÇ ROS. Fundat el 1945. Té una col·lecció nombrosa i important de ceràmica catalana dels segles XV-XVIII; ceràmica gòtica de paviment XIV-XV; rajoles polícromes amb temàtica religiosa, bèl·lica, mitològica, heràldica, floral, geomètrica... XVII-XVIII; rajoles d'oficis XVII; col·lecció de plats de farmàcia; secció d'arqueologia prehistòrica, ibèrica i romana; importants restes arquitectòniques i escultòriques locals; una col·lecció d'arqueologia comercial, etc.

MEMORIAL-MUSEU VICENÇ ROS. Inaugurat el 1973. Conté importants i valuoses col·leccions de ceràmica catalana, valenciana i hispano-àrab dels segles XV-XIX; rajoles polícromes dels segles XVII-XVIII. Sobresurt un plafó amb 110 rajoles representant el Sant Sopar i un Santoral del segle XVIII.

MUSEU PROVINCIAL SANTACANA "L'EN-RAJOLADA". Casa pairal de la família Santacana convertida en Casa-museu el 1890; inaugurada com a Museu el 1967. Hi veurem elements arquitectònics d'interès artístic recollits per Francesc Santacana i Comanyn (1810-1896) procedents de construccions antigues andalusines (Plaça del Fronton) de l'Ajuntament de Barcelona; Palau Major; Palau dels Ducs de Medinaceli o Casa Gralla; claustra romànic de Sant Pere de les Pèubles... També abundància de ceràmica de diverses procedències i èpoques. Com podau veure, Martorell es pot enorgullir de posseir un notabilíssim i important conjunt de ceràmica.

Després de dinar ens desplaçarem a:

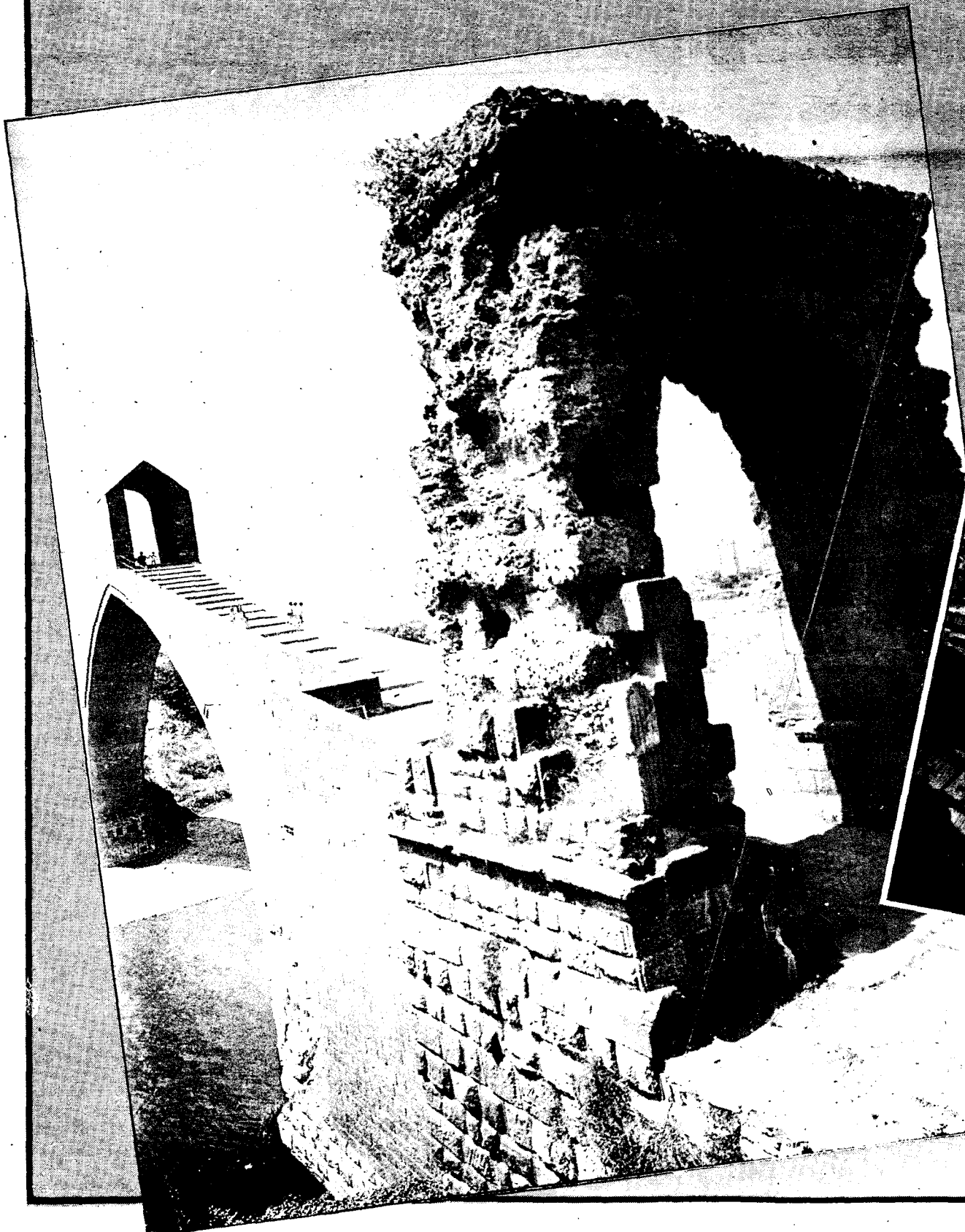
LES PECES. Per visitar "Can Genter", un vell casal amb golfes de porxada. Des de la seva construcció inicial —se suposa el segle XV— aquest edifici ha estat modificat i ampliat. La data de 1776 que ostenta al seu exterior correspon a l'any en que es va fer l'esgrafiat de la seva façana. Actualment està en unes mans que procuren retornar-li fesonmnia interior que havia tingut.

Sortida: A dos quarts de nou del matí, del carrer València xamfrà al de Balmaes.

Preu: 1.400 pessetes que compren: Viatge, visites, dinar i participació en el sorteig habitual de llibres.

Places limitades. No demoreu la vostra inscripció.

Panoràmica de Martorell, centre estratègic de la comarca del Baix Llobregat.

Sobre una obra romana fou construït el pont gòtic de Martorell. A primer terme de la fotografia l'arc romà del Pont del Diabla que fa referència a una de les llegendes més populars a Catalunya.

editorial

No s'hi val a badar

No ens agrada tirar aigua al vi però creiem que cal assenyalar alguns fets significatius que, si no són alarmants en si mateixos, puix els creiem més aviat fruit d'una "badada" que de mala intenció, no és bo que els passem per alt.

L'exposició "Catalunya endavant" que des de fa algunes setmanes s'exhibeix amb èxit a la plaça de Catalunya barcelonina fa força goig. Es pot dir que és una iniciativa reexida, encara que, com tot, millorable. I voldriem parlar precisament d'aquesta millora que ens sembla no pas accessòria sinó substancial. L'exposició, vol ser una presentació pedagògica i popular de la realitat catalana actual; explica d'una manera gràfica i entenedora la situació de la nostra ramaderia, de l'agricultura, de la indústria, de les obres públiques, l'esport, etc. La dimensió religiosa del nostre poble tanmateix n'és totalment absent; tot just un plec de "Catalunyes Cristianes" fa l'ullet des de sota el taulell de la premsa. Acceptem de bon grat la separació constitucional —l'Estatut de Catalunya no en diu ni un mot— entre l'Església i l'Estat però trobem malsà cloure els ulls a la realitat. No es pot tenir una visió global del nostre poble sense tenir en compte, entre altres aspectes que potser també hi manquen, el factor religiós, tant si és catòlic, com protestant, jueu, musulmà, etc. És evident que no es tracta pas de posar un sant Jordi a l'entrada i una Mare de Déu a cada "stand" però hi trobem a faltar un espai, tan discret com es vulgui, on s'exposés el fet religiós a casa nostra objectivament. I diem objectivament ja que estem ben lluny de qualsevol triomfalisme cofoi. Potser les estadístiques, els gràfics i els audiovisuals d'aquest departament no-nat que reclamem no foren gens afalagadors. Però l'absència total no és "normal".

Ja hem dit que no creiem pas que la causa sigui intencionada. L'hem d'atribuir probablement a la "reacció" contra situacions passades i que ja haurien d'estar superades, potser també a la manca d'un diàleg normal i institucional —per què no?— entre el món polític-social i les institucions religioses, etc.

Crida l'atenció que el nostre poble passi d'una vinguda del Papa, amb una participació (exemplar per molts conceptes) del poble i de les autoritats civils, a fets d'ignorància mútua com el que comentem. I no fóra d'estranyar que "la culpa", com és habitual, anés a mitges. Diem això perquè un altre fet ciutadà recent ens ho corrobora. En el Saló per a la Infància i la joventut d'enguany també ens ha cridat l'atenció l'absència de l'oferta religiosa catòlica, amb l'excepció meritòria dels Escoltes catòlics, subratllada per la presència simpàtica i digna de les joventuts protestants.

Sense dramatismes, ens limitarem avui a dir "no s'hi val a badar"; no fos cas que un altre dia haguéssim de dir allò de Shakespeare: "Quelcom put"... a Catalunya.

col.laboració

El baptisme dels infants: qüestions, encara

Estem obsessionats pel progrés. Evolució, avançada, regressió, involució... Qualsevol cosa que es digui o es faci sembla que hagi de quedar enquadrada necessàriament en aquestes categories, per altra banda relatives a punts indeterminats: avançada vers on? regressió de quins valors?... Les decisions pastorals de l'Església no s'escapen pas d'aquest enquadrament. I això és el que ha succeït amb la notícia d'agència arribada des de Granada "es posaran dificultats per a batejar els fills de pares divorciats!".

La notícia, donada fora del seu context, no podia deixar d'impressionar els lectors de periòdics. El fet del divorci es va implantant a tota Espanya, i és evident que hi ha una voluntat difosa de "desdramatitzar" la qüestió. Però aquesta voluntat, per poc que es desencamini, desemboca fàcilment en una visió del divorci com a quelcom "normal" ("algo que pasa con las personas más encantadoras", diu un llibre equívoc titulat "El divorcio. Como explicarlo a los niños"). En aquest corrent d'opinió, plantejar la situació dels divorciats i tornats a casar com una situació cristianament anormal —i aquest és el sentit del document de Granada—, pot arribar a ser considerat ofensiu.

Però la reflexió que m'agradaria fer no està centrada sobre el divorci, sinó sobre el baptisme. Portem ja més de deu anys d'experiència del nou ritual del baptisme dels infants, que vol dir més de deu anys de treball perquè el sentit del baptisme sigui més i més clarificat i valorat. Qui sap els resultats positius que això ha representat! Arreu, els pastors s'han esforçat, amb una bona col.laboració de laics moltes vegades, a fer un diàleg amb els pares que s'acosten a dir que volen celebrar el baptisme dels seus fills. I això és molt positiu.

Hi ha, no obstant, problemes encara. Sempre n'hi ha. Els problemes els portem les persones amb nosaltres mateixos. I entorn del baptisme dels infants també.

En aquest cas, no són pas els infants qui presenten problemes, sinó els adults. Em refereixo als adults que intervenen en el baptisme d'un infant: els pares, els pastors, la comunitat dels fidels. El problema que pot venir dels pares és que la seva situació personal o la seva actitud en relació amb l'educació cristiana dels seus fills no siguin del tot positives. El problema que pot venir dels pastors és que estiguin poc atents a la situació real de les famílies, i estableixin una mena de "carrera d'obstacles", més que no pas un acompanyament. El problema que pot venir de la comunitat dels fidels és que consideri que el baptisme i l'educació cristiana és un afer privat dels pares i dels pastors de cada infant, i es desentengui de plantejar-lo a nivell precisament de realitat comunitària eclesial.

Comentem breument cada un d'aquests aspectes. Pel que fa al primer, la qüestió sembla que hauria de ser bastant clara. Una petició de baptisme per a un infant és, d'entrada, una afirmació de valoració del sagrament de l'Església. Uns pares cristians que demanen el baptisme estan manifestant la seva fidelitat a la seva mateixa condició de cristians. No és pas cert que uns pares cristians puguin estar indiferents a que els seus fills siguin batejats o no. Com tampoc ho és que el baptisme s'hagi de celebrar en qualsevol hipòtesi, àdhuc quan els responsables directes de l'infant s'hi oposen. Un infant pot i ha de ser batejat—excepte en perill de mort—quan la realitat del do de Déu que se li otorga sacramentalment es preveu raonablement que obtindrà la resposta de la fe personal, en desvetllar-se la seva consciència. Això demana l'educació cristiana. I aquest és el punt decisiu. Cal que els pares, com a responsables de la situació real d'aquest infant, assumeixin aquesta responsabilitat, sigui personalment, sigui a través d'altres persones. És ben clar que això ho faran millor els pares que personalment visquin amb intensitat la fe cristiana, amb totes les seves conseqüències. I és també clar que els pares que visquin allunyats de la comunitat cristiana tindran més dificultats en fer-ho, o en procurar que es faci aquesta educació. I no és menys clar que els pares que personalment estiguin en situacions matrimonials que no corresponen al plantejament cristià —matrimonis civils, divorciats

tornats a casar...— tenen d'entrada una dificultat testimonial per a l'educació cristiana, encara que no necessàriament per això s'ha de pensar que hi estiguin oposats... Heus aquí la problemàtica, ben ample, i potser en procés de complicació... Però no pas il·lògica, ni arbitrària.

Pel que fa al segon, es tracta d'una qüestió d'actituds quan hom es troba amb situacions repetides, quan constata que molts esforços ben intencionats sembla que acaben amb un fracàs, quan no experimenta un canvi notable al propi entorn, és molt fàcil reaccionar amb una actitud de desesperança o de sospita. El problema dels pastors pot ser aquest. I la superació del mateix només està en la fe, l'esperança, i la perseverança en el camí emprès. El dubte, però, arriba sovint fins a la validesa mateixa del camí. És aleshores, quan és important recordar que un camí solitari no arribarà a incidir en una qüestió comuna, i que en aquest camp —com en tants altres— una actuació pastoral conjunta és la que pot aconseguir una nova imatge i uns resultats estables.

El tercer aspecte del problema són les actituds de la comunitat dels fidels, preocupar-se a consciència del sentit de la petició d'un baptisme, preparar-lo atentament, i no vetllar per les condicions generals de la comunitat cristiana, és com preocupar-se per les condicions de la clínica maternal on ha de néixer un infantó, i no vetllar per la situació higiènica de la pròpia casa familiar on ha de créixer i desenvolupar-se. Els cristians vivim en comunitat. I una comunitat cristiana que no es preocupi per tots els aspectes de la formació d'un cristià, només podrà tenir uns cristians formats a mitges. Igualment, una comunitat que només es preocupa —per principi— d'alguns cristians només tindrà alguns cristians. I això pot esdevenir greu.

"Batejar un infantó—diu el cardenal Etchegaray— és un desafiament a la qüestió de la fe de l'Església. És així mateix. Cada infant que arriba a la pila baptismal porta la pregunta dels veïns dels pares de Joan Baptista: "¿Què serà aquest infantó?" El compromís de l'Església en celebrar el baptisme —dels pares i padrins, dels pastors de la comunitat dels fidels— és que pugui ser raonable la resposta: "Serà un fidel cristià, que sabrà respondre al do que avui Déu li fa, incorporant-lo al misteri del Crist i de l'Església". A mesura que sigui això, progressarem.

Pere Tena

Catalunya

EN TRES ANYS, LA POBLACIÓ DE CATALUNYA NO CREIXERA

Els nivells de població de Catalunya poden començar a decreixer en un termini no superior a tres anys, si es manté el nivell de naixements que es registra des de fa vuit anys, segons la Conselleria de Sanitat de la Generalitat de Catalunya.

El descens d'índexs matrimonials, que s'ha reduït a la meitat des del 1974 en el qual se celebraren 53.267 matrimonis, ha passat el 1980 a 26.272, la qual cosa ha influït decisivament en el descens de les taxes de natalitat.

El 1974, últim any de la tendència de creixement accelerat originada durant la dècada dels anys 60 amb el moviment migratori, nasqueren a Catalunya 111.439 nens. El 1980, només en nasqueren 80.041, i el 1982 la xifra es reduí a 68.033.

EL DELEGAT D'URBANISME ENFRONTA EL COL·LEGI D'ARQUITECTES I ALCALDES

El Col·legi Oficial d'Arquitectes de Catalunya i Balears, ha presentat un contenciós-administratiu contra l'Ajuntament de Barcelona, per la negativa d'aquest en detallar quines són, al seu criteri, les incompatibilitats que ha de tenir la figura del delegat d'Urbanisme i els directors de Servei de l'esmentada Delegació. Amb altres paraules, que es determini exactament quines incompatibilitats han de respectar els càrrecs polítics designats pel Municipi en relació amb la pràctica privada de la seva professió.

30 ANYS DE VIDA TEATRAL A TÀRREGA

La Benèfica Agrupació Teatral de Tàrraga, BAT, complirà, el 1983, trenta anys d'existència, durant els quals constantment ha fomentat l'afició al teatre a la capital de l'Urgell. Està formada per setanta persones, entre actors i tècnics i pot realitzar les seves activitats en aquesta ciutat gràcies al que es recapta en les seves actuacions pels pobles de la comarca. Com a dada anecdòtica, cal remarcar que fou pionera en la formació d'un grup mixte, fet insòlit en l'època de la seva fundació.

Espanya

LA PRESÓ NO PAGA

El senador d'Alianza Popular, Félix López Hueso, ha formulat una pregunta sobre la presó de Múrcia al ministre de Justícia. L'esmentada presó no paga, des de fa molt temps, a la companyia subministradora d'electricitat, amb la qual ha arribat a tenir un deute de cinc milions de pessetes. La companyia ja ha donat diversos ultimàtums en el sentit que està disposada a deixar sense llum la presó, que ja es troba sense servei de calefacció.

Món

LA TV PERD AUDIÈNCIA A GRAN BRETANYA

Programes repetits o avorrits, mal llenguatge, violència i l'ús dels vídeos, són els principals motius de la disminució d'audiència de la televisió britànica.

Així ho revela una enquesta realitzada per Gallup per al "Telegraph", segons la qual un 38 per cent dels consultats declarà que veu menys televisió que fa uns anys.

El 44 per cent indicà que ara escolta més la ràdio, el 34 per cent que llegeix més la premsa escrita i el 38 per cent que llegeix més llibres. Només el dos per cent va dir que va més al cine.

Els percentatges de respostes sobre les raons d'aquella disminució són aquests: programes massa repetits, 74. La utilització del vídeo a casa, 50. Programes avorrits, 43. Mal llenguatge a la televisió 40. Excessiva violència, 39. Massa sexe, 31. Masses programes nord-americans, 29.

L'ESGLÉSIA I L'OPOSICIÓ XILENA CONTRA EL RÈGIM DE PINOCHET

Les vives crítiques de trenta-tres bisbes xilens contra el règim del general Pinochet coincideixen amb l'increment de les activitats de l'oposició, tant la moderada com la d'esquerra. L'episcopat xilè, per mitjà de la crida per a evitar una "possible tragèdia", expresa el suport de l'Església a una solució pacífica enfront del règim militar.

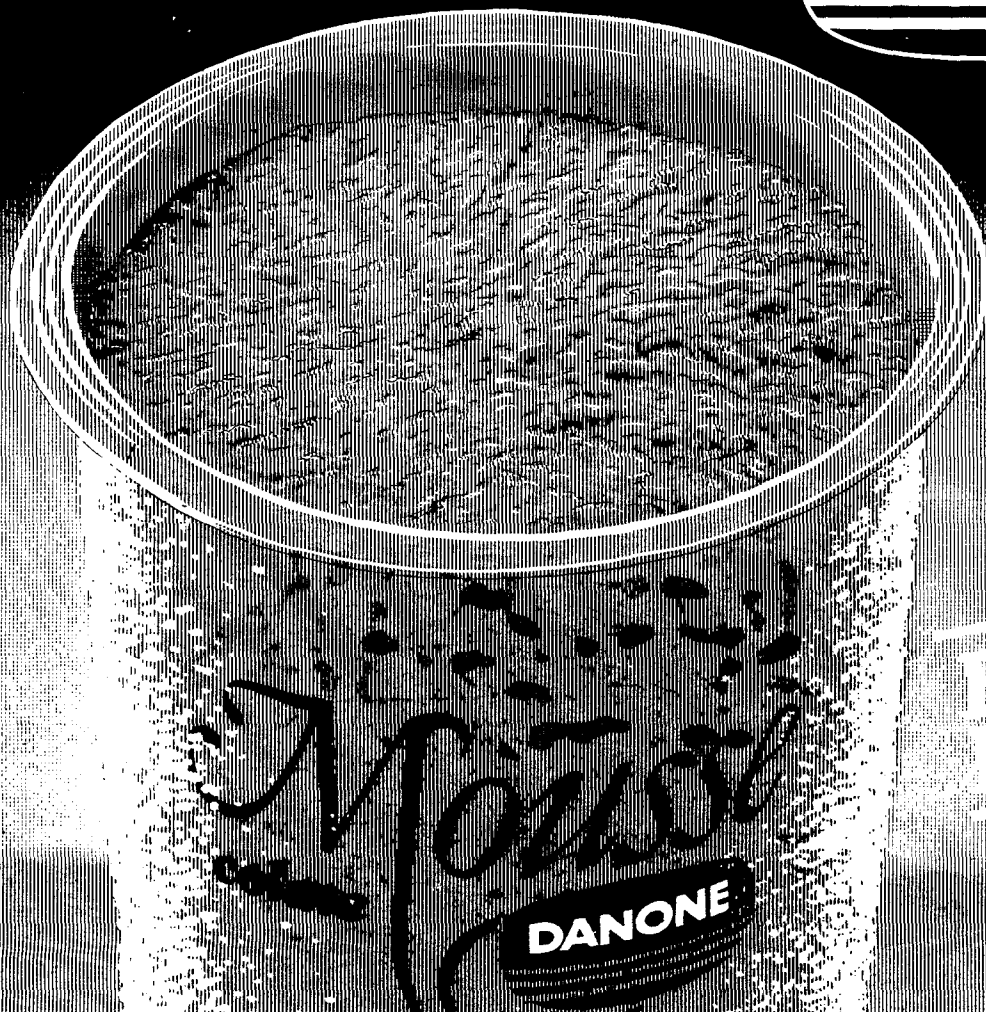
Evocant per primera vegada les circumstàncies de la instauració del règim militar, els bisbes han considerat que "els abusos del passat no justifiquen una interrupció tan llarga de la vida normal de la nació". I han igualment estimat que "la renaixença a Xile passa pel respecte de la dignitat humana, el reconeixement del valor del treball i el retorn a una democràcia veritable".

Fortament lligada a l'Església, la democràcia cristiana, dirigida per l'antic ministre d'Afers Estrangers, Gabriel Valdés, reuní la setmana passada 500 dels seus responsables per analitzar la crisi. L'encontre tenia com a finalitat establir un "projecte d'alternativa política", crític envers el model econòmic liberal i la política autoritària del govern. Els democristians s'han reunit també, prop de Santiago, amb conservadors i socialistes moderats, per tal d'elaborar un "projecte de desenvolupament d'un consens nacional". Aquest conjunt de forces s'oposa a la violència i a la "solució marxista", proposada sobretot pel MIR (Movimiento de Izquierda Revolucionario).

MOUSSE

com un bombó gelat

DANONE

ES PREN
BEN FRED

Missatge del Papa en la Diada mundial de la pau

El diàleg per la pau és possible i urgent

"El diàleg per la pau, una urgència pel nostre temps" és el títol del missatge de Joan Pau II per a la XVI Diada de la Pau que va celebrar-se el darrer 1 de gener.

En aquest missatge, el Papa repeteix el seu convenciment que el diàleg és condició essencial per a la pau; explica les veritables condicions d'un diàleg autèntic, els perills i posicions que el dificulten i a vegades l'impossibiliten i els factors que el fan estèril.

Publiquem els paràgrafs més significatius del missatge.

El Papa adreça les seves paraules a tots els que, d'una o altra manera són responsables de la pau.

El diàleg per la pau, una urgència del nostre temps

"Tots els responsables són interpel·lats per la necessitat de preparar una verdadera pau, de mantenir-la o de restablir-la, sobre bases sòlides i justes. Ara bé, estic profundament convençut que el diàleg —el vertader diàleg— és una condició essencial per a aquesta pau. Sí, aquest diàleg és necessari, no solament oportú; és difícil, però possible, malgrat els obstacles que la realitat ens obliga a consi-

derar. Representa, doncs, una veritable urgència que us invito a tenir en compte. Ho faig sense altre objectiu que el de contribuir, jo mateix i la Santa Seu, a la pau, prenent amb viu interès el destí de la humanitat.

Aspiració dels homes a la pau i al diàleg

"Estic segur —diu el Papa— que amb això coincideixo amb l'aspiració fonamental dels homes i dones del nostre temps. Aquest desig de la pau no ha estat afirmat per tots els governants en les felicitacions a cada nació, o en les seves declaracions fetes a altres països?

Els ciutadans, en general, desitgen que un clima de pau garanteixi la seva recerca de benestar, particularment quan es troben —com actualment— enfrontats a una crisi econòmica que amenaça els treballadors".

L'any que suara s'ha acabat ha ofert, una volta més, l'espectacle de la violència i de la guerra; els homes han demostrat que preferien més servir-se de les seves armes abans que procurar entendre's. Sí, al costat de signes de esperança, l'any 1982 deixarà en moltes famílies humanes un record de desolació i de ruïnes, una amargantor de llàgrimes i de mort".

El diàleg per la pau és necessari

Joan Pau II reitera que per aconseguir la pau cal el diàleg. "Tot home, creient o no, essent encara molt prudent i lúcid pel que fa al possible enduriment del seu germà, pot i ha de mantenir suficientment la confiança en l'home, en el seu sentit del bé, de la justícia, de l'equitat, en la seva possibilitat d'amor fratern i d'esperança, mai totalment pervertits. Si,

al capdavant els homes tenen capacitat de superar les divisions, els conflictes d'interès, àdhuc els contrastos que semblen radicals, majorment quan cada banda està convençuda de defensar una causa justa, si creuen en l'atracció del diàleg, si accepten trobar-se per a cercar una solució pacífica i raonable als conflictes.

Però convé que no es deixin desanimar pels fracassos reals o aparents. Cal que s'avinguin a reprendre sense parar un veritable diàleg, a recórrer fins a l'extrem aquest únic camí que mena a la pau, amb totes les seves exigències i condicions."

Les qualitats del vertader diàleg

El Papa les recorda així:

—Fonamentalment suposa la recerca del vertader, bo i just per a tot home, per a tot grup i societat, igualment amb la part del que hom és solidari, com amb la part, que contràriament es presenta com adversària

—Exigeix abans de res l'obertura i acolliment, és dir, que cada banda exposi llurs punts de vista, però escolti també l'exposició de la situació que l'altra presenta, que sent sincerament. ¿Com podria establir-se la pau quan una de les parts no s'ha preocupat en considerar les condicions d'existència de l'altra?

—El diàleg suposa, doncs, que cada u accepti aquesta diferència i especificitat de l'altre; que amidi bé el que separa de l'altre, que ho assumeixi, fins amb el risc de tensions que se'n deriven, sense renunciar covardement o per coacció a allò que reconeix com a vertader i just, i, inversament, sense pretendre tampoc reduir a l'altre a la condició d'objecte, sinó considerant-lo com a subjecte intel·ligent, lliure i responsable,

—El diàleg és al mateix temps recerca de tot el que ha estat i continua essent comú als homes, fins i tot entre tensions, oposicions i conflictes. En aquest sentit, és fer de l'altre un pròisme. Es acceptar la seva col·laboració, és compartir amb ell la reponsabilitat davant la veritat i la justícia.

¿No és cada vegada més evident que tots els pobles de la terra es troben en situació d'interdependència mutua en camp econòmic, polític i cultural? Qui pretengués alliberar-se d'aquesta solidaritat no trigaria en pagar les conseqüències.

—Finalment el veritable diàleg és la recerca del bé per mitjans pacífics; és la voluntat obstinada de recórrer a totes les formules possibles de negociació, de mediació, d'arbitratge, esforçant-se sempre perquè els factors d'acostament prevaleixin sobre els de divisió i d'odi".

Els falsos diàlegs

"Crec convenient denunciar aquí, en canvi, alguns obstacles particulars al diàleg a favor de la pau.

Penso en el que eridureix o impedeix els processos normals del diàleg. Cal esmentar la mentida tàctica i deliberada, que abusa del llenguatge, recorre a tècniques més sofisticades de propaganda, enraïna el diàleg i exaspera l'agressivitat."

Un altre fals diàleg succeeix quan certes ideologies s'oposen a la dignitat de la persona humana i a les seves justes aspiracions.

El diàleg a diversos nivells

Joan Pau II en el seu missatge s'estén a tractar el diàleg a nivell internacional i nacional. Sobre aquest darrer considera que "el diàleg entre les nacions deu basar-se en la forta convicció de que el bé d'un poble no pot obtenir-se al preu del bé d'un altre poble".

I pel que fa al diàleg nacional diu que:

"Tenint en compte els interessos dels diversos grups, la conciliació pacífica pot fer-se constantment, mitjançant el diàleg, en l'exercici de les llibertats i dels deures democràtics per a tots, mercès a les estructures de participació i a les múltiples instàncies de conciliació entre els empresaris i els treballadors, en la manera de respectar i associar als grups culturals ètnics i religiosos, que formen una nació".

Crida als responsables

Joan Pau II acaba el seu missatge fent una crida als responsables de la pau: caps de govern, diplomàtics i les organitzacions internacionals. També als cristians.

"Tant de bo, tots els homes de bona voluntat puguin recollir aquest repte pel nostre temps, fent tot el que es pugui per evitar la guerra".

F.G.

crònica de Roma

¿Més miracles a Lourdes?

Roma (Del nostre corresponent).— La protagonista és una noia que ara té 17 anys, més quan tingué lloc l'esdeveniment només en tenia 12. Es diu Delizia Cirolli i viu en un poblet de Sicília anomenat Paternò. A començaments de 1976 li diagnosticaren un tumor maligne als ossos: per la medicina el seu cas estava acabat, però resulta que la fe i l'oració la retornaren a la vida.

I ara passa que el Comité Mèdic Internacional de Lourdes, un cop examinat atentament el seu cas, l'ha considerat "un fenomen contrari a les observacions i a les dades de l'experiència mèdica i científicament inexplicable". No fa gaire temps que la Sagrada Congregació de Competència i tota l'Església ha pres nota oficial del judici de l'esmentat Comité, que ha declarat la constatació de la inexplicabilitat científica del fet quasi per unanimitat: 14 vots a favor i 1 en contra —que no va deixar d'admetre l'aspecte extraordinari de l'esdeveniment—. En poques paraules, Lourdes compta oficialment amb un miracle més: la 65ª. curació declarada oficialment com científicament inexplicable.

Delizia, una nena de 12 anys, recent complets, va començar a notar els primers símptomes del seu mal i fou ingressada en una clínica quirúrgica infantil de l'hospital de Catània. El diagnòstic no era gaire esperançador: sarcoma a l'extremitat superior de la tibia dreta. Per tal de perllongar-li la vida se li aconsellaren radiacions i potser l'amputació de la cama. La nena va dir als seus pares que millor s'estimava morir en pau a casa seva sense sotmetre's a més sofriments.

Van ser els veïns de casa seva que hi anaven sovint a fer-li companyia els qui li proposaren que participés en una pelegrinació a Lourdes. Retornà igual, o encara pitjor, semblà agreujar-se fins al punt d'incitar als pares a que comencessin a preparar el funeral. Mes amics i parents seguiren insistint a que seguís bevent aigua de Lourdes que portà quan el viatge i que pregués confiadament. Una mica abans de Nadal, Delizia s'aixecà del llit i començar a caminar. El sarcoma ossi avui només és un record, no queda ni la més petita senyal. La nena es mou normalment, menja, creix i torna a anar a escola. En 1977 els pares donen a conèixer els fets a l'oficina mèdica de Lourdes i s'inicià el procés de 5 anys que ara ha finalitzat.

Un més de tants miracles reconeguts, entre la gran quantitat de la publicitat de la qual ni arriba a plantejar-se i que només l'interessat i no gaires més coneixen. Com a exemple esmentaré el que acabo de sentir d'aquell polonès per qui el P. Kolbe oferí la vida. D'un cop, els carcellers li van lesionar dues vèrtebres, fet que causà molèsties indicibles que duraren molts anys. Un dia, després d'haver resat al Pare Kolbe els dolors desaparegueren del tot i amb ells els senyals en les radiografies. A l'interessat no li passà pel cap donar-hi més importància al fet: havia assistit al més gran miracle, el de l'home que lliure la vida pels seus germans.

De fet de miracles n'hi han tants que gairebé no són notícia.

E. Planas

RESIDÈNCIA GERIÀTRICA

"BONVIURE"

Per a aquelles persones que necessiten viure en un ambient familiar i tranquil. Estem a Horta en una torre amb jardí, habitacions solelloses, alimentació adequada a cada resident, calefacció, ascensor, sala de repòs, entreteniments, control sanitari i teràpia humana. Ens plau oferir-vos també estades per a caps de setmana, períodes de repòs i convalescència. Unicament per a 25 persones. Telèfon 427 44 53.

Vaticà dia a dia

EL PAPA ANIRÀ A L'AMERICA CENTRAL

Per cinquena vegada Joan Pau II tornarà a creuar l'Atlàntic la primavera vinent. La fita serà l'Amèrica central i, probablement, també Haití, el país més pobre d'Amèrica i un dels més pobres del món.

A més de Guatemala i d'Haití, Honduras, El Salvador i Nicaragua també estan a la llista dels països que esperen el Papa. Segons sembla, els bisbes de Nicaragua han fet saber que Joan Pau II ha posat com a condició per a visitar el país la dimissió dels seus llocs en el Govern de tots els sacerdots que en formen part. Fins ara aquests sacerdots són cinc: Miguel d'Escoto, ministre d'Affers Exteriors; Ernesto Cardenal, ministre de Cultura; Edgar Parrales, ambaixador davant l'OEA; Fernando Cardenal, president del Moviment Sandinista de la Joventut i Alvaro Argüello, representant del clergat davant el Consell d'Estat.

Si difícils han estat alguns viatges realitzats pel Papa, aquesta propera volta per terres americanes no ho serà menys.

UN ESPANYOL, MONSENYOR JOSE SEBASTIAN LABOA, NUNCI A PANAMA

Joan Pau II ha nomenat nunci apostòlic a Panamà a l'espanyol José S. Laboa. És d'origen basc, nascut el 20 de gener del 1923. Després de doctorar-se en Teologia i Dret Canònic fou secretari del cardenal Gaetano Cicognani, i va pertànyer com a membre de diferents dicasteris romans.

Monsenyor Laboa participà en la conferència general de l'Episcopat latino-americà a Puebla (Mèxic). El nou nunci tenia una especial amistat amb Joan XXIII, el qual essent arquebisbe de Venècia va estiuejar a la seva casa de Pasajes de San Juan (Guipúscoa), i al qual va acompanyar en el seu recorregut per Espanya quan era el cardenal Roncalli.

"JOB I ALTRES INÈDITS", NOU LLIBRE DE KAROL WOJTYLA

Amb aquest títol, l'editorial Vaticana publica un drama i sis poemes de Joan Pau II.

Una de les poesies és dedicada a la seva mare. Karol Wojtyla tenia 19 anys quan la va escriure. La seva mare morí quan ell en tenia 9. La poesia diu així:

Sobre la teva blanca tomba
neixen flors blanques de la vida.
Oh, quants anys ja han passat
sense tu —quants anys!
Sobre la teva blanca tomba
tancada des de fa anys
sembla que s'alci alguna cosa
inexplicable com la mort.
Sobre la teva blanca tomba,
mare, amor meu desaparegut
des del meu amor filial
una oració: dona-li el descans
etern.

JULIÁN MARIAS, MEMBRE DEL CONSELL PONTIFICI PER A LA CULTURA

Joan Pau II s'ha imposat restablir els ponts entre l'Església i el món de la cultura. Per això va crear, recentment, el Consell Pontifici per a la cultura.

Julián Marías, filòsof i membre de la Real Acadèmia de la Llengua Espanyola, és una de les dotze personalitats de diverses parts del món, la majoria d'elles laics, que formen aquest Consell.

Aquest Consell serà convocat una vegada a l'any i es responsabilitza d'aportar a la Santa Seu "el ressò de les grans aspiracions culturals del món d'avui, aprofundint en les expectatives de la civilització contemporània i explorant les noves vies del diàleg cultural".

Aquest Consell internacional mantindrà la seva primera reunió constitutiva els dies 17, 18 i 19 d'aquest mes de gener.

EL PAPA VISITA EL POBLE DE GRECCIO

En el marc de les festes nadalenes, Joan Pau II presidí el diumenge, dia 2, la clausura de l'Any Franciscà a la ciutat de Rieti.

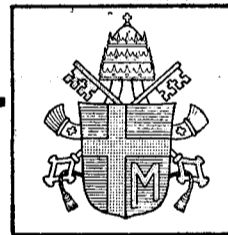
El Sant Pare va recordar que sant Francesc, la nit de Nadal del 1223, va

concebre i realitzar el primer pessebre que coneixem en la història.

Per la tada visità el convent i la població de Greccio, on feia molt fred, desitjant novament la pau i la joia al poble congregat en aquell convent franciscà.

documents

Veritat i caritat

La nostra Església de Catalunya està travessant —no cal dir una cosa per una altra— moments delicats. El malalt no hi guanya res d'ocultar o ignorar el seu mal. A ningú no ha d'espantar o causar vergonya plantejar els problemes realísticament, si voleu amb tota cruïda, cosa que no vol dir sense caritat. Els clients reticents, ni a cal metge, ni a ca l'advocat, no són conscients del mal que es fan ell mateixos, quan deixen de declarar tota la veritat.

Si alguna causa requereix un plantejament integral aquesta és la causa de la fe. ¡Està subjecta a tantes i tan diverses implicacions!

No sense raó podem —potser devem— preguntar-nos si és prou correcte l'anàlisi que fem del nostre "estat" religiós comunitari. Sentiu els uns tirant la culpa de tot sobre les espatlles dels forans per la innegable inundació d'errors i d'immoralitats arrossegats riu avall per torrent impetuós de l'època. En sentiu d'altres que no saben parlar sinó d'infidelitats a l'Evangelí, de la qual cosa fan culpable la pròpia Església, amb clara acusació a les més altes jerarquies, que en tenen responsablement la direcció. El més orb, no privat d'una mitjana mesura d'equilibri mental, s'adona de la incorrecció lògica i de la manca d'ètica d'un tal procedir simplista inexcusable. Si no val a minimitzar les forces atacants desde fora, tampoc és correcte silenciar les que des de l'interior fan feina de corc rosegador. Un plantejament complet ha d'incloure-les totes i no deformar-ne cap.

Existeixen —¿qui en dubta?— "causes exteriors a la identitat profunda de l'Església —ara cito textualment el Papa en una recent allocució a uns bisbes francesos en visita "ad limina". Són aquelles ideologies que descalcen de fe i d'exigències ètiques les conviccions. També, i a més, aquella suprema temptació per l'home que consisteix a refusar Déu en nom de la seva pròpia humanitat, —una mena de "meta-temptació"—.

Però cal parlar també de quelcom que amenaça l'Església des de dins; de tot allò que li debilita l'ànima en la mesura que va perdent confiança en el poder i saviesa del Missatge revelat, en la força de l'Evangelí viscut, en la felicitat que brolla de les benaventurances...".

El text, més matisat, de massa llarg no cap en aquesta nota forçosament breu. Tanmateix una cosa no puc deixar de fer constar: Joan Pau II ens urgeix a afinar un sentit d'autocrítica, gràcies al que es posi en el seu degut relleu aquesta causa interior de l'estat insatisfactori del nostre catolicisme. El remei adequat ha de partir de guarir abans la gent de casa —els "domèstics" quant a fe— i no sobrecarregar de culpa els de fora, a qui devem sempre, i malgrat tot, amor, comprensió i consideració, com es mereix el malalt, si és familiar, més àdhuc en el cas que ell sigui verament culpable de la seva dolença.

Vicenç Nolla

Dr. J.L. Viscari i Trullàs

Psiquiatria - Psicologia
Tractament malalties nervioses i mentals. Alcoholisme.
Visita: Dilluns, dimecres, divendres de 5 a 2/4 de 8 tarda.
Telèfon: 247 50 97.

Equip Dr. Viscari i Trullàs

Neuropsiquiatria. Psicologia
Tractament malalties nervioses i mentals. Alcoholisme. Drogodependències.
Informació: Dilluns, dimecres, divendres de 5 a 2/4 de 8 tarda.
Telèfon: 247 50 97.

LLIBRES de naturisme científic i pràctic en trofologia i trofoterapia: Cuina vegetariana per a equilibri de salut i Regeneració humana. Sense pèrdua de temps ni diners. Es medicina preventiva. M.ª E. Pujol Duran. Dipositària. Delegada a l'escola del Dr. J. Castro. Orientació als malalts en hores convingudes. Telèfons 229 26 89 i 357 19 98. Demaneu-lo també a les llibreries.

Aquí, té lloc l'adoració dels pastors, a la Missa del Gall, al Santuari del Salgar.

Així d'evocador es mostra el santuari de Salgar al visitant.

Al santuari del Salgar, una nit de Nadal diferent

ARTESA DE SEGRE.— Salgar un nom que omplena de joia la comarca d'Artesa de Segre, pertany a la Parròquia de Montsonís, municipi de Foradada, La Noguera.

És lloc i centre de pietoses romeries, aplècs i manifestacions populars.

El conjunt arquitectònic és format pel Santuari i el Monestir de Santa Maria bastit dintre una immensa balma que li serveix d'aixopluc. Tot emmarcat per belles i gegants muntanyes de pedra, plena de balmes semblants a les de la Capadòcia. Pels seus peus pas-

sa suau el riu Segre, tot envoltat d'infinitat d'arbres i gran varietat d'ocells.

En aquest lloc solitari i acollidor se celebra any rera any el gran esdeveniment de la nostra fe com un fet emmarcat en la història i renovat cada dia: El naixement de Jesús.

El celebren amb dues manifestacions ben diferents:

Missa del Gall

Se celebra el dia 24 a les 10 de la nit.

La gent de Rubió i Foradada porten llenya suficient per encendre un gran foc al bell mig de la plaça i d'altres focs a les balmes de la muntanya com a un pas corprenedor de la tenebra de la nit a la Llum de Vida: Jesucrist.

Mentrestant un audiovisual presenta el Misteri de Nadal.

Al Santuari tothom porta una espelma encesa enmig de la tenebra com a símbol de Fe i Esperança, quan comença el Glòria de la Missa de Nadal.

Els pastors de les rodalies fan els presents amb els seus vestits de treball i llurs ovelles.

A la fi de la Missa emotiva, plena de fe, i familiar: torrons, coca i moscatell per a tothom. Pa torrat a la brasa amb all i oli; i xirinola. Mentrestant, per un estret empinat carrerany que porta al lloc alt de la muntanya es puja a visitar el pessebre vivent que representen els escoltes d'Artesa de Segre.

Tota l'organització la porten els veïns dels pobles de les rodalies i els monitors del campament.

Trobada de Nadal

Des de fa 12 anys, s'organitzen en la Casa de Colònies de Salgar a 200 mts. del Santuari,

una trobada popular de monitors i infants de 6 a 13 anys. Enguany tindrà lloc els dies 2 de gener a les 5 de la tarda fins al 4 a les 5 de la tarda.

Aquest tipus de trobada té uns aspectes molt positius que molt sovint no són possibles d'obtenir en una colònia o campament: veïem que el nou contacte entre infants i monitors és més profund i dinàmic ja que el noi necessita crear noves, profundes i prolongades amistats.

La trobada d'enguany la dedicàren a retrobar el Nadal a Catalunya, sobretot en la seva vessant popular.

Activitats

—Explicar la "història" del tió a Catalunya.

—"Donar menjar" i fer cagar el Tió amb premis per a tothom.

—Menjars i costums tradicionals del Nadal al nostre País.

—La Missa del Gall, la revetlla i el Dinar de Nadal.

—Invenció dels torrons i les neules a Barcelona.

—Demostració de la seva elaboració per un torronaire d'Agramunt.

—Carta i visita dels Reis.

—Llengada i visita de l'Home de ls Nasos.

—Concurs de pessebres amb elements naturals recollits a la muntanya.

—Un muntatge audiovisual.

—Torronada. La seva tradició la Nit de Nadal. Llegendes.

—Els 12 grans de raïm i el seu origen.

—Gimkama a l'aire lliure.

Felicitaçió nadalenca

A través del FULL DOMINICAL D'URGELL monsenyor Martí Alanís ha felicitat les festes de Nadal als seus fidels i diocesans. El text evoca un cop més els efectes catastròfics de les inundacions tardorals i ha exhortat a l'esperança i fins i tot a l'alegria, patrimoni precisament dels pobres i fruit, no de les riqueses materials, sinó de l'amor. El missatge va acompanyat d'un dibuix de

pintor Eladi Duch, admirat sempre per la seva sensibilitat artística i original tècnica. L'artista, que ha viscut en la pròpia carn el drama dels aiguats, perquè resideix a Castellbò (Alt Urgell), ha volgut també conjugar angoixa i esperança, foscor i llum, fang i flors. És el misteri etern del Nadal, presència salvadora de Déu per a l'home pecador.

Els rics no canten

Tindrem força a les dents per a mossegar els torrons? Per Nadal una onada d'alegria envaeix el món cristià. Quin ressò farà al Pallars, a Andorra o a l'Urgellet després de les riuades?

Passat un mes sembla que tot recupera la vida normal. No és així. Les vies de comunicació estan obertes, però hi ha cases caigudes, en resten d'aïllades, hi ha famílies que perden el jornal del que vivien.

Enguany el luxe seria una ofensa. Nadal d'austeritat. Per a compartir.

L'austeritat no vol dir tristesa. L'alegria és una qualitat espiritual que brolla del cor. És patrimoni dels pobres. Els rics no canten. L'alegria és fruit de l'amor.

Si l'adversitat tenia la virtut de destapar allò que hi ha de millor en nosaltres i de fer-nos sentir més germans... alguna cosa bona hauríem guanyat.

companyia i redimir els homes pecadors. Una adversitat, el pecat, portà el Nadal.

Una sola cosa omple el cor de l'home: l'amor.

Jesús es féu home per a fer

† JOAN, Bisbe d'Urgell

Creació de consells parroquials, cursos de catequesi, pastoral de joventut...

L'arquebisbat de Tarragona marca els objectius per al 1983

Tarragona.- El Consell de Direcció de l'Arquebisbat de Tarragona ha marcat les línies generals dels objectius pastorals per al 1983. Amb aquest objectiu es desenvoluparen una sèrie de reunions a cada una de les zones de l'Arquebisbat, a Montblanch, La Selva del Camp, Santes Creus i el Seminari de Tarragona.

Per la seva part, el Consell diocesà de Pastoral ha tractat en dues sessions, sobre l'Església i els ministeris, temes cristallitzats en dos documents: "L'Església que hem de construir entre tots" i "Els ministeris en la comunitat eclesial". Per a dur a terme el primer document, la comissió permanent treballa en cinc subcomissions.

Pastoral de conjunt

En la relació d'objectius pastorals per al 1983 es fa referència, en primer lloc, a la necessitat de crear consells de pastoral parroquials als llocs que encara no en tinguin. Aquests consells s'haurien de coordinar entre les diverses parròquies per començar a incrementar una pastoral de conjunt, tant a les parròquies de ciutat com a les altres. D'aquí podrien sorgir els consells arxiprestals i de zona.

Pel que fa a la catequesi i ensenyament, es propugna que a totes les parròquies s'imparteixin cursos de catequesi paral·lels als d'EGB al mateix temps que es remarca la necessitat de formar catequistes que puguin complir amb la seva missió d'educadors de la fe.

Igualment, la preparació per a la Confirmació ha de situar-se en un procés de maduració cristiana, raó per la qual hauria de constar de dos cursos.

Potenciació de la pastoral juvenil

Per altra banda, es proposa la potenciació de la pastoral de joventut, recollint-se iniciatives, coordinant esforços experiències, de cara a la formació dels grups de joves, tant a les escoles com a les parròquies. En aquest sentit, s'indica que les comunitats cristianes han de manifestar-se obertes per acollir l'experiència d'aquests grups de joves de cara a la seva maduració cristiana.

Cal dir també que entre els objectius pastorals es destaca la promoció de Caritas a les parròquies per a la sensibilització de la comunitat i del servei de la caritat. En les circumstàncies actuals, Ca-

ritas farà prendre consciència de la problemàtica de l'atur que interpel·la la vida dels cristians. Finalment es proposa continuar el desenvolupament de les conclusions del Consell diocesà de Pastoral sobre els ministeris dins la comunitat eclesial d'acord amb les pautes de treball que marcarà la comissió diocesana.

Pel gener comencen els curssets pre-matrimonials

EL CURSET PRE-MATRIMONIAL pretén una millor preparació al matrimoni ajudant a la parella a madurar el seu amor.

En el CURSET PRE-MATRIMONIAL els nuvis no participen com a oients passius, sinó com a interlocutors ACTIUS per a formar-se la seva pròpia opinió i defensar-la en el col·loqui.

Està pensat perquè els futurs esposos descobreixin en el matrimoni un estat que inclou harmoniosament:

- la seva vida espiritual,
 - la seva vida intel·lectual,
 - la seva vida corporal,
- és a dir, tota la seva vida.

L'equip responsable del Curset Pre-matrimonial està format per matrimonis, un metge i un sacerdot que dirigeix els diàlegs.

- La temàtica és com segueix:
- ¿Què és estimar?
 - Psicologia de l'home i de la dona.
 - Amor i sexualitat.
 - Planificació Familiar.
 - El Sagrament del Matrimoni.

En aquestes cinc sessions, d'una hora i mitja de durada cada una, es procura que els nuvis tinguin temps de reflexionar i dialogar a la vegada.

DADES: del 17 al 21 de gener; del 21 al 25 de febrer; del 14 al 18 de març; de l'11 al 15 d'abril; del 9 al 13 de maig; del 13 al 17 de juny; de l'11 al 15 de juliol; del 5 al 9 de setembre; del 17 al 21 d'octubre; del 14 al 18 de novembre.

HORES: de 2/4 de 10 a les 11 del vespre.

LLOC: Sala de Reunions del Metropol, Rbla. Nova, n.º 46. Tarragona.

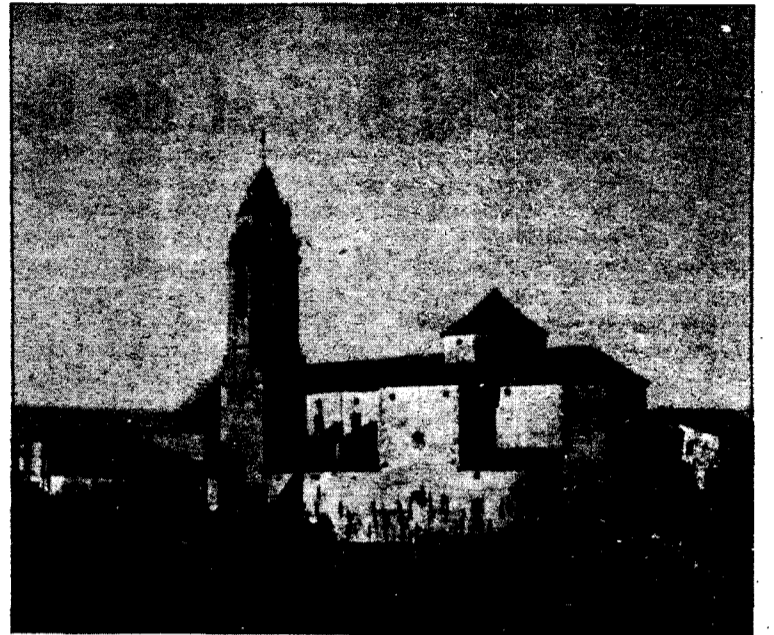
Trobada de catequistes a Montroig

Amb una cinquantena de persones, al Santuari de la Roca, de Montroig tingué lloc, una trobada de catequistes, procedents de les

parròquies de Botarell, Montbrío del Camp, Montroig, Miami i Vinyols i Arcs, com a continuació del treball de conjunt efectuat durant una llarga temporada. Es presentà el tema "El catequista, testimoni de fe" que fou reflexionat un grups. La trobada de catequistes es va cloure amb la celebració de l'eucaristia. Cal agrair la presència dinàmica d'aquest bon nombre de catequistes, interessats en l'aprofundiment de la seva pròpia fe.

Presbiteri nou a Vinyols i Arcs

S'ha celebrat la inauguració del presbiteri nou de l'Església Parroquial de Santa Caterina a Vinyols i Arcs. Els actes foren presidits per l'Arquebisbe de Tarragona, Dr. Josep Pont i Gol, acompanyat del Rector, Mn. Jaume Magrinyà, antics rectors, capellans fills de Vinyols i rectors de les parròquies veïnes. Primerament tingué lloc la dedicació i benedicció de l'altar, seguida de la celebració de l'Eucaristia. Dins el programa d'actes celebrats amb motiu de la inauguració del presbiteri nou, es féu, a l'església parroquial, un concert a

càrrec de la coral "Noves Veus" de Vinyols.

Missa Nova de Mn. J. Fortuny

Ordenat prevere pel Papa Joan Pau II el 8 de novembre a València,

celebrava la seva Primera Missa solemne a la parròquia de Sant Pere Apòstol del Port de Cambrils, el diumenge dia 14 de novembre. Fou un motiu de joia per la parròquia la Missa Nova del nou prevere.

pensant-ho bé

"Abaixar la cresta"

Tots tenim necessitat d'auto-afirmar-nos. És una exigència del creixement de la pròpia personalitat, de recerca constant de la pròpia identitat enmig dels altres "jo", de les realitats que ens envolten i de les circumstàncies que ens limiten.

Els nostre jo té un dinamisme alhora centrípet i centrífug; i és fent la llançadora que anem creant, al llarg dels dies, l'espai vital del propi jo, on cada u és cada u i té les seves cadaunades.

No hi ha dos àngels iguals, ni tampoc dues persones. No hi ha un motlle únic a l'hora de concretar el desplegament de la persona. És a partir d'un essencial que ens ha estat donat que ens cal bastir la complexitat d'una existència concreta, arrelada en un terreny determinat.

Educa allò que s'assimila, i en aquest procés d'assimilació tothom és autònom i inclús autodidacte. És el propi païdor el que ha de digerir l'aliment que rep. Això explica els maldecaps i els mals de ventre a l'hora de pensar, d'escollir i d'actuar, i les diverses classes de diarrees mentals i psicològiques.

En això deu raure l'arrel de l'engallar-se. L'home, aquest ésser personal que és esdeveniment continuat, i que sovint té més ganes de volar que ales per fer-ho, necessita constantment una raó per viure, i que la vida li digui: "Ets", i ets així o aixà.

"Gallejar", fer-se l'important en una cosa o altra, en un moment o altre, en el gran galliner (perdó) de la convivència humana, deu ser pecat mig perdonat, perquè, al cap i a la fi, és més simptomàtic de pobresa que de suficiència.

Però, creieu-me, val més "abaixar la cresta" abans que ens la tallin. Val més no tenir tantes ínfulas, que acabar com una gallina mullada. A més, siguem sincers, de què gallejar? El veritable savi i la persona

que en l'opinió del poble val més or que no pesa, són persones que amb les seves qualitats i possibilitats no aixafen ningú i procuren ajudar tothom. N'hi ha que gallegen més per gitano que per vius: Han aconseguit que l'altre s'empassi la mentida? Han fet una bona traveta? La trampa i el doble joc han reeixit? Ells panxacontents i satisfets. Diguem-ho clar: Inflar-se de les pròpies misèries és doblement ridícul.

Saber-se important són figures d'un altre paner. En som perquè ens n'han fet de franc. Tota persona ho és d'important. Pel què és i pel què està cridat a ser. Però com que ni l'inici ni el coronament, ni el néixer ni la plenitud són de collita pròpia, hem de ser humils i no gallejar.

Si no volem sofrir les conseqüències de la "gallejada", hem de controlar-nos. De cara als altres, per educació. De cara nosaltres mateixos, per sinceritat. Perquè, a la que badem, crestem estrofolàriament. "Quin sol més bonic!, diu el gall quan es lleva". El sol ixent i la fresca és un gran moment de serenar. Però, ull!, que després vindrà el "demonium meridianum" amb gran perill d'insolació i de cometre atzagaiades. Cal vetllar i pregar. Perquè la gràcia afina la sensibilitat i poleix el temperament.

Quan entrem en l'espai vital dels "altres jo", hem de fer-ho a l'anglesa, amb molts "ho sento" per endavant, i saber mesurar les paraules, perquè "cada gall només canta bé en el seu galliner". No sigui que ens passi com aquells cantants que, volent arribar on no poden, "fan un gall" escriuidor.

Si "abaixéssim la cresta" oportunament, no hi hauria tantes pica-baralles. Ni deixàrem un record ridícul, quan de nosaltres, aquí baix, ja no "se'n cantarà gall ni gallina".

Xesc Soliu

EDITORIAL REGINA

Edicions Litúrgiques

Agendes, dietaris i articles de pell

VENDA A LLIBRERIES I PAPERERIES

Mallorca, 87-89 • Barcelona 29

Girona

Els mossens Iglesias, Montal i Pintos

Tres nous vicaris episcopals al bisbat de Girona

El Bisbe de Girona, monsenyor Jaume Camprodon, ha nomenat tres nous Vicaris Episcopals als quals s'ha assignat una Zona concreta de la Diòcesis. Són els següents:

Mn. Josep Iglesias i Juanmi-quel per a la Zona de l'Empordà. Mn. Emili Montal i Vilert, per a la Zona de l'Interior. El Pare Angel Pintos i Comas, per a la Zona de Girona.

Les seves funcions, d'acord amb el Decret "Christus Dominus", seran les següents:

1.- Es el primer responsable de dirigir i promoure l'acció pastoral de la respectiva Zona.

2.- Elaborarà projectes pastorals d'acord amb les orientacions diocesanes, concretats i adaptats a la Zona.

3.-Serà el responsable de l'equip d'Arxiprestos de la Zona.

4.-Impulsarà la creació del Consell de Pastoral de Zona.

5.- Podrà donar llicències de confesar i celebrar Missa als preveres extradiocesans residents temporalment a la Zona.

6.- Podrà assistir matrimonis i donar llicències de fer-ho.

7.-Prendrà part en les decisions sobre els assumptes d'ordre material, com ajudes diocesanes, obres, vendes, etc., de les parròquies i d'altres institucions de la Zona.

8.- Té la missió de mantenir informat, d'una manera permanent, el Bisbe sobre la seva Zona.

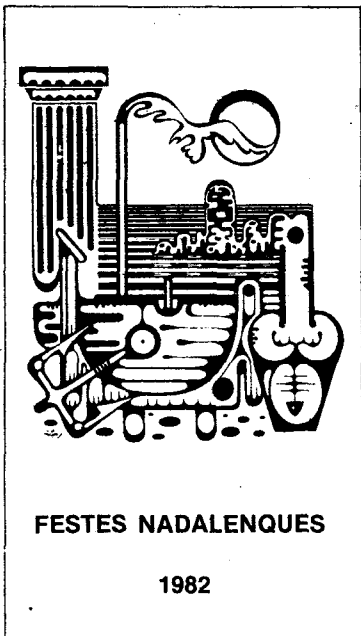
9.-Formarà un equip de treball amb els altres Vicaris Episcopals i amb els Vicaris Generals.

A més el Sr. Bisbe ha signat aquests altres nomenaments:

Mn. Salvador Font i Casas, Consiliari Diocesà dels Cursets de Cristianitat; Mn. Josep Maria Pont i Coma, Arxiprest de la Selva; Mn. Francesc Planella i Arnau, Arxiprest del Montseny; i Mn. Eduard Puigbert i Fontfreda, Ecònom de Riudellots de la Creu i Encarregat de la Mota.

M. Caballé

III Centenari de la parròquia de Sant Pere de L'Escala (1682-1982)

FESTES NADALENQUES

1982

La Parròquia de Sant Pere de l'Escala fou fundada el 1682 i durant l'any 1982 s'han celebrat actes commemoratius que han tingut destacada cloenda en les festes nadalenques. L'últim d'aquests actes serà el proper divendres, 7 de gener, a les 10 de la nit (en el marc de l'Església Parroquial), on tindrà lloc un CONCERT DE NADAL a càrrec de l'Orquestra de Cambra de Girona sota la batuta del nou director: Lluís Albert i la CORAL EMPORIUM DE L'ESCALA, la directora de la qual és Roser Sureda.

Esperem que tingui tant d'èxit com el recital de cançons nadalenques del dia 19, o la representació del Retable de Nadal fet pels nois i noies de la Catequesi parroquial i la Coral Infantil del Col·legi Empúries de l'Escala abans de la celebració de la Missa del Gall.

Barcelona

La llengua catalana hi és present

El "Logos", un vaixell llibreria de temes religiosos, itinerant pel món

BARCELONA.- CATALUNYA CRISTIANA informava, fa algun temps, de l'arribada del vaixell "Logos" al port de Barcelona. Aquest esdeveniment es produirà el dia 5 de gener de 1983, i el vaixell podrà ser visitat, des del 8 fins al 24 de gener, al Moll de la Fusta.

El "Logos" és un vaixell de bandera singaporiense, de 2.319 tones, amb una tripulació composta per 130 voluntaris, els qual procedeixen de 20 països diferents. Algú, en visitar el vaixell, ha afirmat que és una petita però fidel estampa del que, de fet, haurien d'esdevenir les Nacions Unides: un oasi de pau i tranquil·litat, enmig d'un món angoixat.

El "Logos" és la primera exposició internacional flotant de llibres: els visitants n'hi veuran en francès, anglès, alemany, àrab, xinès, coreà, italià, portuguès, castellà, català i moltes altres llengües. El vaixell que fa una tasca educativa als ports i als països que visita és acompanyat per l'organització cristiana internacional "Educational Book Exhibitis, Ltd." les seues internacionals de la qual són a Bromley (Anglaterra) i a Singapur.

Durant el seu sojorn a Barcelona, el "Logos" oferirà diferents seminaris, conferències, audicions musicals, projecció de pel·lícules i documentals i visita i venda de llibres a la seva exposició flotant.

avisos

Encontres de Promoció Juvenil.— Del dia 7 al 9 de gener se celebrarà a Barcelona el IV Encontre Nacional del Moviment d' Encontres de Promoció Juvenil. Amb la participació dels representants de les diferents diòcesis espanyoles en les que està establert el Moviment, aquest any es tractaran temes referents al Post-encontre, o sia les activitats destinades als joves que han tingut l'experiència de viure un Encontre.

Al mateix temps aprofitem l'avinentsa per comunicar-vos que, dels dies 27 al 30 de gener se celebrarà el 55 Encontre de Promoció Juvenil, per a noies de 17 a 23 anys. Per a més informació podeu dirigir-vos a Josep M.ª Planas, tel. 555 20 53.

Institut Social de la Dona.— L'Institut Social de la Dona, c/. Avda. de la Catedral, 12, organitza un Curset sobre: "Relaxament i Equilibri interior", que es farà del dia 24 de gener al 14 de febrer. Unió Espiritual de Mares.—

II Trimestre. Primera Trobada, dia 19 de gener. C/. Roselló, 223. A 2/4 de 5, celebració de l'Eucaristia. A 2/4 de 6, Conferència sobre: "Pobresa i Pecat", a càrrec de Josep Alanyà.

Casal Bellesguard - Monestir de St. Maties (monges jerònimes).— CONCERT DE NADAL. Diumenge, dia 16 de gener, a 2/4 de 6 de la tarda.

Flauta travessera i orgue; Orgue; Cant-Flauta i Orgue. Obres d'a. Campra, J.S. Bach, Händel, Vivaldi, C. Frank, L. Marchand, N. Le Bègue, J.F. Dandrieu, CL. Balbastre, Anònims s. XVII i XVIII. Flauta travessera: Xavier Relats. Soprano: M.ª Àngels Grabolosa. Orgue: Domènec Cols. C/. Bellesguard, s/n. B-22. Tel. 247 36 66.

AVUI

Prensa Catalana S.A. Consell de Cent, 425, Barcelona, 9. Tel. 246 60 00 (10 línies). Telex 54063.

VULL REBRE INFORMACIÓ, SENSE CAP COMPROMÍS, DE LES CONDICIONS I MODALITATS DE SUBSCRIPCIÓ AL DIARI AVUI.

NOM I COGNOMS

ADREÇA

POBLACIÓ

BARCELONA, A DEL

PREMSA CATALANA, S.A.
Consell de Cent, 425, 6è - Barcelona-9

DEFENSAR ELS DRETS HUMANS I LA LLIBERTAT COSTA MOLT. AJUDA'NS

Per 2.100 pessetes anyals pots ser soci d'Amnistia Internacional, l'organització independent que defensa els drets humans a tot el món.

Fes-te soci de la llibertat

Nom
Direcció
desitja rebre informació per a associar-se a la secció espanyola d'Amnistia Internacional. (Remetre a l'apartat de Barcelona 5571)

AMNESTY INTERNATIONAL

Solsona

Al temps que s'acceleren les obres de restauració dels locals

Recuperades totes les obres robades al Museu Diocesà de Solsona

Solsona. La totalitat de les obres d'art, desaparegudes del Museu Diocesà el 1971, han tornat a Solsona, en virtut d'un auto de l'Audiència Provincial de Barcelona que nomena el bisbe de la diòcesi dipositari d'elles.

Ja en el mes d'octubre van tornar dues taules gòtiques i dues imatges romàniques de la Mare de Déu, de la qual cosa es féu ressò la premsa nacional. Ara, han tornat quatre més de les taules robades que es trobaven escampades arreu de la geografia hispana.

El dia 16 de desembre se celebrà la vista de la causa a la sala primera de l'Audiència de Barcelona. Tant el fiscal, Josep M. Mena, com l'acusador particular, Joan Piquer, demanaren pels acusats Llorenç Monjo i Carreras i el seu germà Ferran, 12 anys i un dia de reclusió menor i 10 anys de presidi major, respectivament.

En espera de la sentència definitiva, les obres d'art ja són al seu lloc d'origen, almenys en concepte de dipòsit. Aquest retorn, desitjat molt vivament,

no sols per la població de Solsona, sinó per tot el bisbat, és el final d'un procés de gestions dutes a terme pel bisbe actual, doctor Moncadas, i pels seus col·laboradors. Aquest corresponsal és testimoni directe dels viatges, reunions, vicissituds i maldecaps que han originat les esmentades gestions.

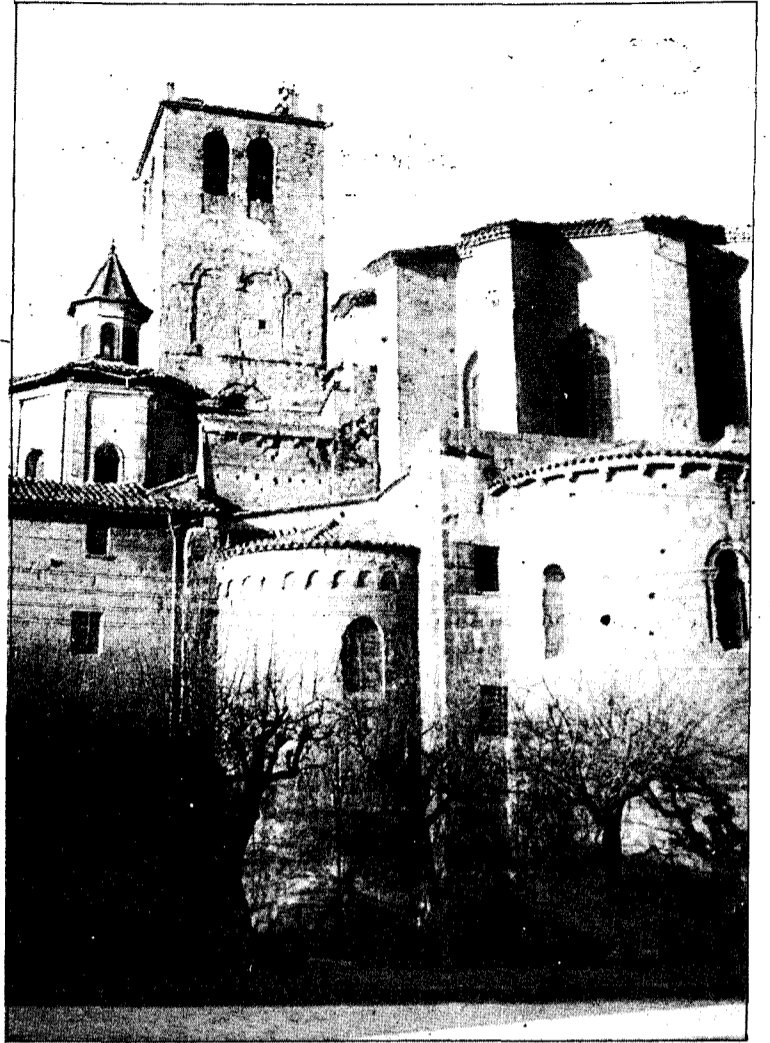
Mentrestant, continuen a ritme accelerat les obres d'accondicionament del Museu Comarcal i Diocesà de Solsona que, juntament amb la restauració del claustre de la catedral, formaran un conjunt artístic i el marc adient per a les obres d'art que s'hi contenen. Ens hem pogut informar, de bona font, que dites obres estaran enllestides el propi mes de març, gràcies a les ajudes de la Generalitat de Catalunya, tant en l'aspecte econòmic com en el de l'assessorament tècnic.

Per altra part, s'han inaugurat els baixos del Museu, que compten amb unes sales d'exposicions i conferències i els locals de les delegacions dio-

cesanes. L'acte d'inauguració estigué presidit pel bisbe de la diòcesi i la primera reunió feta en els locals restaurats ha estat la del ple del nou Consell Diocesà d'Economia, elegit de fa poc, amb representants laics de cadascun dels arxiprestats.

La Campanya "Germanor-Ajuda a l'Església", destinada als afectats per les riuades

Aquesta campanya, realitzada a nivell de tot Catalunya, ha tingut un gran ressò a la diòcesi de Solsona. En aquest sentit, el Consell del Presbiteri, acordà destinar la totalitat de les aportacions rebudes, a paliar, en la mida del possible, els efectes causats per les darres inundacions a casa nostra, com a signe de solidaritat amb els afectats per les riuades, en lloc de destinar-la, com estava previst a l'autofinançament de l'Església. Això ha creat, al llarg de la diòcesi, una consciència de credibilitat de la institució

La catedral de Solsona, al redós de la qual està el Museu diocesà.

eclesiàstica, la qual és capaç de renunciar, amb gran esforç, a aquests ingressos i destinar-los solidàriament a aquells que pateixen els efectes de les darres catàstrofes.

Per la seva part, Caritas diocesana ha creat un gabinet d'assessorament a la comarca de l'Alt Llobregat, que funciona com una gestoria gratuïta

per tal d'orientar els damnificats a l'hora de sol·licitar les ajudes prestades per l'Administració, en declarar aquella comarca, com a "zona catàstrofica". A part d'això, Caritas també coordina les aportacions econòmiques de tota la diòcesi per tal d'ajudar les famílies més necessitades.

Fermí Manteca

Detall d'un capitell del claustre romànic de Santa Maria de l'Estany.

Vic

Construït per l'Orfeó Vigatà

Santa Maria de l'Estany, tema per a un pessebre monumental

VIC. L'Orfeó Vigatà a través del seu Grup d'Art, enguany ha presentat la temàtica del seu Pessebre Monumental del Monestir de Santa Maria de l'Estany, que commemora el 850 anys de la seva consagració.

A la vegada, el Pessebre és construït en homenatge a monsenyor Miquel Rovira i Serrabasa amb motiu del 80 aniversari de la fundació de l'Orfeó Vigatà. El lloc on es construí el Pessebre Monumental es Casa Cortada, carrer de Sant Miquel, n.º 12 (davant l'ajuntament). Enguany el Pessebre instal·lat al cor de la ciutat, porta aquell segell casolà que tota la rodalia osonenca ofereix. Proporcions aegantades amb l'ajuda de l'electrònica, els paisatges es marfonen amb la llum i donen al Pessebre l'escalf i la sensibilització cercada.

Els membres del Grup d'Art Vic, secció de l'Orfeó que any rera any col·labora per tal que el Nadal ciutadà i comarcal mantingui aquella tradició tant nostra i cada

dia més arrelada com és la del Pessebre, continua amb la tasca traçada, en el decurs de la celebració del primer Congrés de Cultura Tradicional i Popular de Catalunya.

L'Orfeó Vigatà convidà tothom a visitar el seu Pessebre, que tant pel seu significat com per la seva temàtica segur que és un gra de sorra més en l'edifici cultural del país.

Mort Sobtada de mossèn Joan Pujol

Santpedor. Altra vegada la mort ens surt de trasantó i ens arrabassa un sacerdot encara relativament jove i en la plenitud de les seves facultats pastorals. Morí sobtadament, víctima d'un accident, mossèn Joan Pujol i Rovira, rector de Santpedor. Era fill de Sant Martí de Centelles, on nasqué el 2 de maig de 1925. Tenia, doncs, 57 anys d'edat. Féu els estudis eclesiàstics al seminari de Vic i va ser ordenat sacerdot el 22 de maig del 1949. Exercí els càrrecs de Vicari a Sallent i a Crist Rei de Manresa, i rector de la Molsosa,

Sant Martí de Ssegaioles, Taradell i, des de feia un mes i mig, de Santpedor. A tot arreu i sempre, com féu ressaltar el senyor Bisbe en l'homília de la missa exequial presidida per ell, es demostrà com un sacerdot seriós, profundament creient, pietós, fidel al Magisteri de l'Església i molt treballador. El poble de Santpedor, malgrat el poc temps transcorregut des de l'arribada de mossèn Pujol a la parròquia, demostrà que ja l'estimava de debò acudint en massa al seu enterrament. Que Déu hagi acollit en el seu si el seu servent bo i fidel!

Manresa: Tríduum de Cap d'Any per a Religiosos

Del dia 27 a la tarda al 31 al matí, del passat mes de desembre, tingué lloc, a la Cova de Sant Ignasi, un tríduum de cap d'Any per a religiosos dirigit pel P. Joan Segarra, jesuïta. Aquests dies de recés foren molt útils per a tots els assistents ja que pretenien ser jornades de reflexió i compromís per a l'any vinent.

En la trobada juvenil eur

20.000 joves de la Comu

Més de 20.000 joves de tot Europa arribaren a Roma per a participar en l'encontre europeu, organitzat per la Comunitat ecumènica de Taizé (França) per resar per la pau i la reconciliació. D'aquests 20.000 joves, 2.000 eren catalans. El papa Joan Pau II presidí a la basílica de Sant Pere un acte de pregària amb tots els assistents.

Moltes famílies romanes i comunitats religioses acolliren els joves, que es reunien dues vegades cada dia, al matí i a la tarda, a les basíliques de Santa Maria la Major i de Sant Joan del Laterà, per resar per la pau.

Els assistents visitaren les catacumbes de Roma, i a la nit del 31 de desembre feren una vetlla de pregària com a preparació a la Jornada Mundial de la Pau, que se celebrà el dia 1 de gener.

El prior de Taizé, germà Roger Schutz, que va participar a la trobada, arribà a Roma procedent del Líban, on ha estat unes setmanes amb els afectats per la guerra que malmet aquell país.

Com cada any des del 1978, la Comunitat Ecumènica de Taizé ha anat cercant i trobant camins de pau i de reconciliació a l'Església i al món, a través de la pregària, la reflexió i la convivència amb gent de diversos països i diferents confessions cristianes. Recordem el 1978 la trobada a París; el 1979 la de Barcelona, de la qual en feu una àmplia informació el nostre setmanari; el 1981 va tenir lloc a Londres i enguany altra vegada a Roma.

Els participants d'aquestes trobades són, en la seva majoria, joves, però també no hi manquen persones adultes.

Enguany, el 27 de desembre passat, sortiren de Catalunya 30 autocars amb uns 2.000 joves, nois i noies.

"La trobada té sentit —ens diu un dels organitzadors— no sols pels qui hi participen directament, sinó també pels que des dels seus llocs la promouen i estan en comunió amb els de Roma."

Concretament a Catalunya, com va dir el cardenal Narcís Jubany en la Vetlla de Pregària d'Advent a Santa Maria del Mar el passat dia 19 de desembre, els qui van al pelegrinatge són uns enviats de l'Església local, són uns missatgers del Crist, ambaixadors de Pau i Reconciliació en un món tan convuls com el que ens toca de viure.

"És per això que durant la celebració de la trobada, a Santa Maria del Mar, cada dia des del dimarts dia 28 fins al diumenge dia 2 de gener, s'ha celebrat una pregària a dos quarts de nou del vespre en comunió amb els de Roma. Al final es donava informació del desenvolupament de l'encontre."

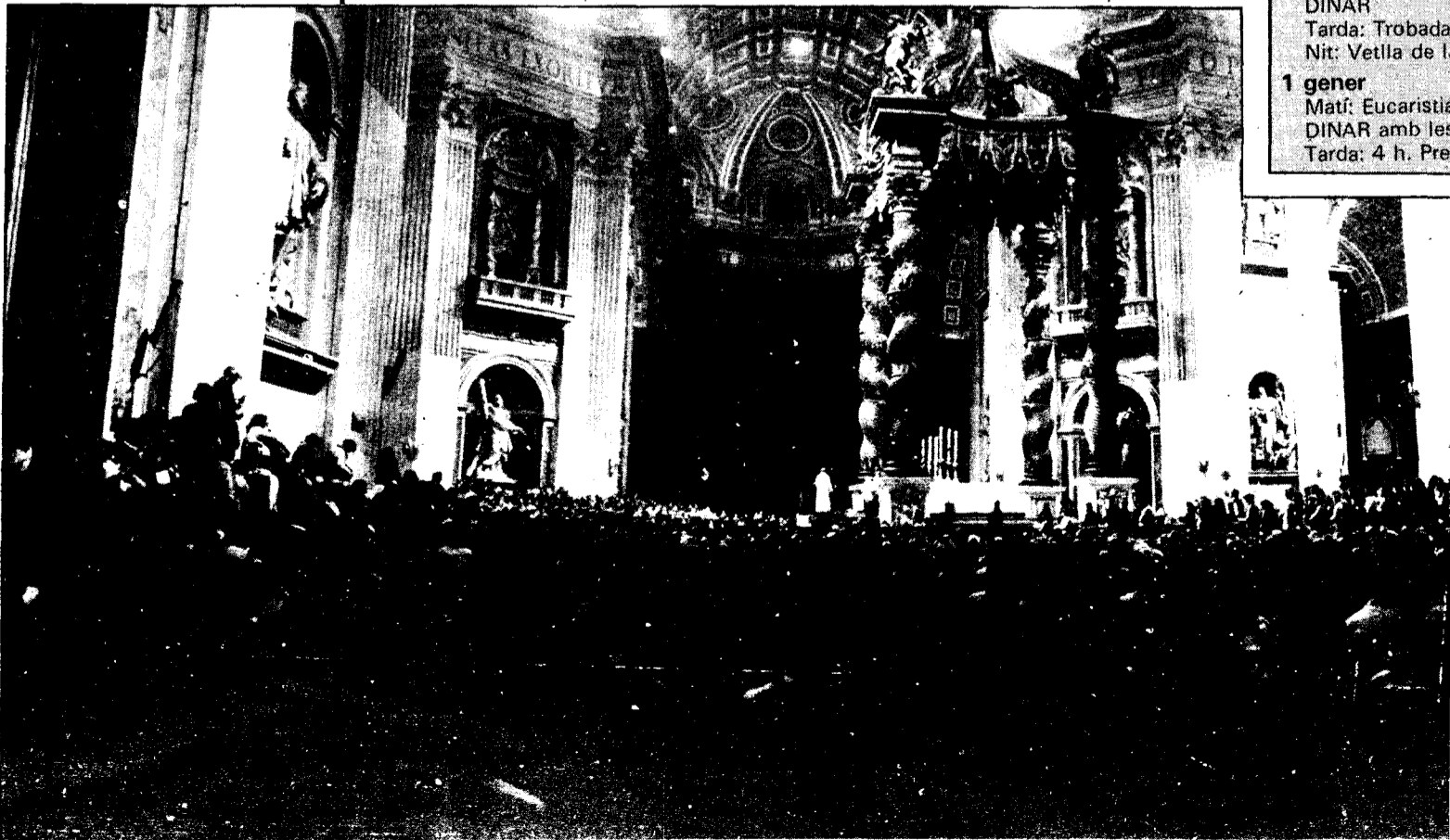
Tothom que vulgui pregar amb aquestes comunitats, ho pot fer cada diumenge durant tot l'any a dos quarts de nou del vespre a la basílica de Santa Maria del Mar de Barcelona.

Cal advertir que un dels objectius de la magna trobada europea a Roma és el de continuar després inserits en una comunitat local. Aquest objectiu és fonamental per la supervivència de tant entusiasme, sacrifici i generositat dels nois i noies. En tots els moviments juvenils cal arbitrar formes per assolir la perseverància.

Francesc Gamissans

Sortida de la pregària a Santa Maria del Mar de Barcelona el dia 27 de desembre, poc abans d'emprendre el viatge.

Trobada europea de 20.000 joves en la basílica de Sant Pere de Roma.

Programa

28 desembre
Matí: Arribada
8-11: acollida
Tarda: Acollida
19 h. sopar
20 h. pregària

29 desembre
Matí: 9 h. preg
Reflexió en gru
13 h. Pregària
DINAR
Tarda: Visita a
19 h. sopar
20 h. Pregària

30 desembre
Matí: 9 h. preg
Reflexió en gru
13 h. Pregària
DINAR
Tarda: Pregària

31 desembre
Matí: 9 h. preg
Reflexió de la c
13 h. pregària
DINAR
Tarda: Trobada
Nit: Vetlla de la

1 gener
Matí: Eucaristia
DINAR amb les
Tarda: 4 h. Preg

El Baptisme del Senyor

Cicle litúrgic "C"

Color blanc

A cura d'Alexandre
Olivar, O.S.B.

diumenge

EL BAPTISME DEL SENYOR

Avui la litúrgia fixa l'atenció dels fidels en un dels tres objectes concrets de la solemnitat de l'Epifania, ja que en un sol dia, el 6 de gener, no podien ser degudament considerats tots tres alhora. La teofania o manifestació divina que avui celebrem és la que tingué lloc al Jordà quan Jesús es féu batejar per Joan. En aquell moment el Pare es va fer testimoni del seu enviat, Jesús, al qual declarà Fill estimat seu, expressió que en la catequesi evangèlica implica la divinitat d'aquest

Fill, damunt el qual s'obre el cel i davalla l'Esperit Sant. Així el baptisme de Jesús no s'ha d'entendre com si ell tingués necessitat d'aquesta purificació, com ja proclamava el mateix Joan Baptista, sinó com una santificació de les aigües per la mateixa divinitat i com a prefiguració del nostre baptisme, el qual s'acompleix en Crist i amb Crist (cf. Rom. 6, 3-8; Coloss. 3, 1-3).

1

EL MEU ESTIMAT

Les primeres paraules d'aquesta lliçó d'Isaïes coincideixen amb les últimes de l'Evangeli d'avui. La veu del Pare que es deixà sentir des del cel emprà les paraules profètiques; així per la profecia es corroborava la realitat present. Cal, però, remarcar que totes les paraules de la lliçó profètica d'avui troben acompliment en Jesús (vegeu Lluc 4, 18, i compareu aquesta pàgina d'Isaïes amb el capítol 49, 6 del mateix llibre, i amb el comentari que en fan Pau i Bernabé a Actes 13, 47). En les paraules del profeta hi ha el programa messiànic del qui Déu declarà al Jordà Fill seu estimat i que reconeixem com a posseïdor de la plenitud de l'Esperit i igual al Pare.

Lectura del llibre del profeta Isaïes

Is 42:1-4,6-7

Això diu el Senyor: "Aquí teniu el meu servent, de qui he pres possessió, el meu estimat, en qui s'ha complagut la meua ànima. He posat en ell el meu Esperit perquè porti el dret a les nacions. No crida ni alça la veu, no es fa sentir pels carrers; no trenca la canya que s'esberla, no apaga la flama del ble que vacil·la; porta el dret amb fermesa, sense defallir, sense vacil·lar, fins haver-lo implantat a la terra, fins que les illes esperin les seves decisions.

"Jo, el Senyor, t'he cridat bondadosament, et prenc per la mà, t'he configurat i et destino a ser aliança del poble, llum de les nacions, per tornar la vista als ulls que han quedat cecs, per treure de la presó els encadenats i alliberar del calabós els qui vivien a la fosca."

SALM RESPONSORIAL

Al Jordà la veu del Senyor es va fer sentir sobre les aigües; fou la veu potent del Pare que declarava la veritable filiació del qui prenia damunt seu els pecats del món per enterrar-los, per virtut de la seva passió, en les aigües expiadores (diluvials) del baptisme.

28:1-2,3ac-4-3b i 9b-10 (R.: 11b)

Doneu al Senyor, fills de Déu,
doneu al Senyor glòria i honor,
honoreu el Senyor, honoreu el seu nom,
adoreu el Senyor, s'apareix la seva santedat.

R. Que el Senyor beneeixi el seu poble
amb el do de la pau.

La veu del Senyor es fa sentir sobre la aigües,
ve el Senyor sobre les aigües del Jordà.
La veu del Senyor és potent,
la veu del Senyor és majestuosa. R.

El Déu majestuós fa sentir el seu tro
i al seu palau tot canta: Glòria!
El Senyor té el soli en les aigües diluvials,
i seu el Senyor, rei per sempre. R.

2

L'EPISODI DEL JORDÀ EN EL RECORD DE PERE

Tothom està cridat al baptisme, el qual és l'entrada en el regne de Déu. Déu acull a tothom, de qualsevol nacionalitat que sigui. Basten dues condicions per a pertànyer a Jesucrist: creure i fer el bé. Pel baptisme la fe ens configura amb Jesucrist, el qual passà per aquesta terra fent el bé. És a partir de l'episodi del Jordà que Jesús començà la seva vida pública, en què predicava el regne de Déu i guaria els homes. Allí, al Jordà, Déu començà a manifestar públicament que Jesús tenia la plenitud de l'Esperit sant i que obrava amb poder diví. També és amb el baptisme que nosaltres comencem a ser fills de Déu, bo i participant de la filiació d'aquell en el qual som batejats.

Lectura dels Fets dels Apòstols

Ac 10:34-38

En aquells dies, Pere prengué la paraula i digué: "Ara veig de veritat que Déu no fa diferències a favor d'uns o altres; Déu acull tothom qui creu en ell i fa el bé, de qualsevol nacionalitat que sigui. Ell va adreçar la seva paraula al poble d'Israel, anunciant-li la nova felicitat: la pau per Jesucrist, que és Senyor de tots.

Vosaltres ja sabeu què ha passat darrerament per tot el país dels jueus, començant per Galilea, després que Joan havia predicat a la gent que es fessin batejar. Parlo de Jesús de Natzaret. Ja sabeu com Déu el va consagrar ungint-lo amb Esperit Sant i amb poder. Com passà pertot arreu fent el bé i donant la salut a tots els qui estaven sota la dominació del diable, perquè Déu era com ell".

3

EL PARE, JESÚS, L'ESPERIT SANT I EL FOC

L'Evangeli d'avui és la composició de dos fragments, és a dir, no és un text seguit, sinó que del mig de la lliçó de Lluc manquen unes frases que al·ludeixen breument a amonestacions que feia Joan Baptista i a la conducta perversa d'Herodes envers ell. Hi ha doncs, en la lectura d'avui, en primer lloc, l'anunci que el Baptista fa del Messies; no és pas ell, sinó un altre de tota una altra condició. Per expressar-la l'Evangeli de Lluc posa en boca de Joan els termes us batejarà amb l'Esperit Sant i amb foc", els quals ens fan pensar de seguida en el passatge del llibre dels Fets dels Apòstols (2,3-4) obra del mateix sant Lluc, on és descrita la primera Pentecosta cristiana, en la qual Déu es manifestà en llengües de foc al moment de baixar l'Esperit Sant sobre els apòstols. Fou com el baptisme dels apòstols, els quals per l'Esperit Sant entraren en comunió amb ell! Ressuscitat, moguts per la caritat (foc) del qual havien de conquerir-li el món. L'episodi del Jordà té la importància de ser una teofania trinitària de Déu: el Pare dona davant els homes testimoni del seu Fill, i l'Esperit Sant fa la seva manifestació. Això ens fa pensar en l'escena de l'Anunciació (Lluc i, 32-35), en la qual es revelen també el Pare, el Fill i l'Esperit Sant.

Evangeli segons sant Lluc

Lc 3:15-16,21-22

En aquell temps, la gent que vivia en l'expectació, sospitava si Joan no fóra potser el Messies. Ell respongué dient a tothom: "Jo us batejo només amb aigua, però ve el qui és més poderós que jo, tan poderós que no sóc digne ni de deslligar-li el calçat. Ell us batejarà amb l'Esperit Sant i amb foc".

Un dia que tot el poble es feia batejar, Jesús també fou batejat. Mentre pregava, s'obrí el cel i baixà cap a ell l'Esperit Sant en figura corporal com un colom i una veu digué des del cel: "Ets el meu Fill, el meu estimat; en tu m'he complagut".

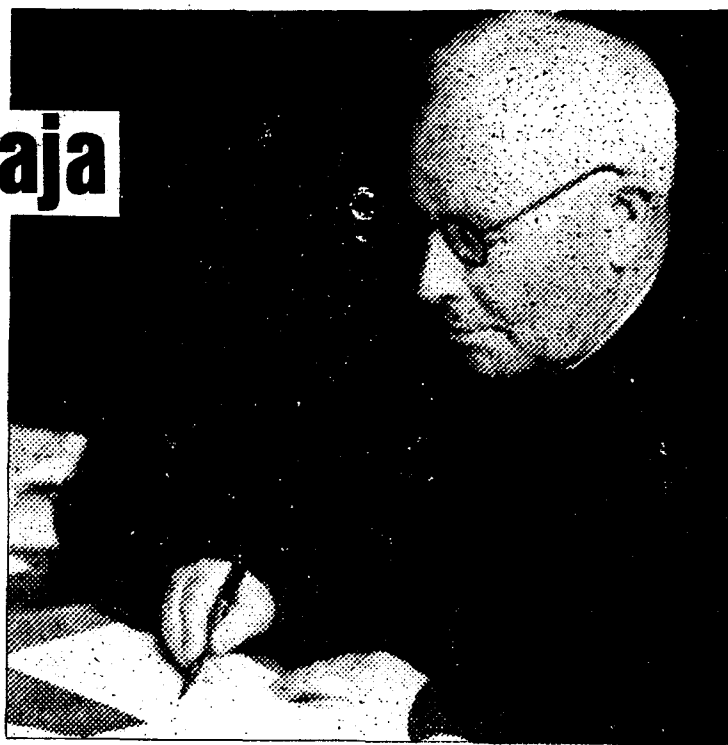
PUNTS DE REFLEXIÓ

1.— La presència de Déu revelada en Jesucrist ens fa entreveure (només entreveure) el grau màxim de la comunicació salvadora de Déu: Déu fet home. Tant ha volgut Déu complaure's en l'home que ha esdevingut home per complaure-s'hi totalment.

2.— Ens fa entreveure també la capacitat de l'home per a participar de Déu. Podem dir que les potències espirituals de l'home (la intel·ligència i la voluntat) ja el fan en certa manera capaç de Déu. Sí, però només en certa manera. La revelació de Jesucrist manifesta la divinització naturalment inospitada (per no dir naturalment absurda) de l'home.

3.— En aquesta capacitat (i realitat) de la naturalesa humana unida a Crist podem intuir l'home en els graus màxims de la seva possibilitat. En altres paraules, l'encarnació del Fill de Déu —i només ella— ens permet de conèixer què és (què pot arribar a ser) l'essència humana.

Monsenyor Antoni Griera i Gaja

No són poques les coses que voldria explicar de monsenyor Griera, perquè certament en sé de gènere divers i ell, en la seva bondat, va fer-me, en una ocasió que jo necessitava un aval d'estudis, un certificat acreditant-me — demano perdó per la immodèstia — "el mejor de los discípulos que han seguido mis lecciones y han trabajado bajo mi dirección". Val a dir que, en determinat sector, dir-se deixeble del doctor Griera, ans allunya que acosta, però avui no farem cap cas de crítiques, i per la nostra banda, donarem publicitat a un escrit inèdit que, datat a Sant Cugat del Vallès el 28 d'octubre del 57, va lliurar-me el nostre protagonista. Diu així:

"He portat a terme els ideals que m'havia prefixat"

Monsenyor Antoni Griera Gaja va néixer a Sant Bartomeu del Grau el 17 de gener de 1887. Té setanta anys. Si Déu Nostre Senyor em deia que puc refer el "Curriculum vitae" diria: moltes gràcies! Enmig dels alts i baixos de la meua llarga vida he pogut dur a terme els ideals que m'havia prefixat.

Sempre he cregut que per reeixir en les empreses de la vida calen tres coses: llevar-se de matí, ésser puntual i tenir esperit de sacrifici. Des de petit m'he llevat sempre entre les cinc i les sis del matí; he estat d'una puntualitat rabiosa i,

per reeixir, he hagut de fer grans i nombrosos sacrificis.

Déu Nostre Senyor i Maria Immaculada, a la qual cada dia consagro els meus treballs literaris, m'han concedit tres goigs inefables, que considero sublimes per la vida: dir missa, resar l'ofici diví del Breviari i consagrar-me a la recerca científica.

Des de la joventut havia somniat poder realitzar dos ideals: aixecar una església i fer un sacerdot. Si no he aixecat un temple, he pogut restaurar una catedral, la del Monestir de Sant Cugat del Vallès, juntament amb l'Abadia, i més de la meitat de la clerecia de la diòcesi de Barcelona ha passat per

les meves aules del Seminari diocesà i em té respecte.

El treball lingüístic

L'espai enís obliga a desapropiar una bona part de la continuació de l'escrit. En certa forma, hom pot acudir, per a la resta, a les pintoresques **Memòries** (1963) que té publicades el mateix autor. Griera, en l'escrit que li reproduïm, afegeix: En la meua investigació he tendit sempre a donar solucions a problemes generals de la Lingüística romànica, internacionalitzant els estudis del català. A això ha contribuït la meua presència gairebé en tots els vuit Congressos internacionals de Lingüística Romànica celebrats, en els cinc de Ciències Onomàstiques i en la majoria de les Assemblees... Si bé sóc conseller del Consell Superior d'Investigacions Científiques i membre de les Acadèmies de Bones Lletres i Belles Arts de Barcelona, no tinc una carrera universitària. Segurament l'aportació de M. de Montoliu i meua a la Història Literària i Lingüística romànica seria molt migrada si haguéssim ocupat una càtedra d'universitat. Això m'ho indicava el meu dilecte mestre, el Prof. J. Jud.

Després de la guerra civil espanyola, en 1939 em vaig traslladar a Sant Cugat del Vallès per restaurar l'antiga Abadia en els aspectes arqueològic i cultural. Un dels goigs més inefables de la meua vida — he volgut conjugar conjuntament l'Art i la Ciència — és d'haver restaurat l'Abadia de Sant Cugat del Vallès i el d'haver-li donat contingut científic i cultural amb la creació de l'Institut Internacional de Cultura Romànica.

Per la transcripció:
Pere Catala i Roca

Els seus mestres

Un sacerdot, Mn. Joan Rosés, home de gran temperament, fou el mestre que m'ensenyà les primeres lletres i em preparà per ingressar al Seminari de Vich. Fou pel 1898. Tenia nou anys comptats. En el decurs de la carrera vaig tenir dos mestres que em desvetllaren la vocació científico-literària: l'exquisit literat Dr. Marià Serra i

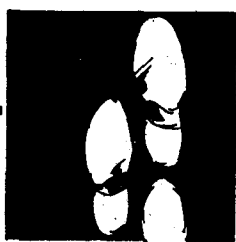
Esturí, el sacerdot que he conegut de formació literària més sòlida, i l'eminent arqueòleg Mn. Josep Gudiol.

La Diputació de Barcelona, el 1907, convocà unes oposicions per concedir tres beques per anar a estudiar Filologia romànica a Alemanya. Havia fet pràctiques de transcripció de lèxic d'inventaris amb Mn. Josep Gudiol; coneixia el llatí, la literatura catalana, l'alemany. Em vaig presentar a les oposicions. Pere Barnils, Manuel de Montoliu i jo guanyàrem les beques.

Cap a les darreries d'octubre de 1908, de cop i volta em trobava trasplantat a Halle on Saale, al nord d'Alemanya.

Aquí vaig treballar ardidament sota la direcció dels professors B. Schädel i H. Suchier. Aprofitava els lleures del dissabte i diumenge per sentir bona música, visitar museus i conèixer la vida religiosa i social del país. Al cap de dos anys, pel juliol del 1910 vaig emprendre el retorn a Barcelona.

fent camí

La Vall d'Aran

Tot sortint del túnel o foradada de Viella, els nostres ulls resten embadalits quan veiem en tota la seva grandiositat la Vall d'Aran, fondalada verda amb poblets sembrats ací i allà, prop de les muntanyes alteroses, els rius i rierols que, el mateix que una cinta de plata, brillen a per tot.

La Vall és un fet geogràfic de bellesa incomparable, amb construccions característiques de teulada pissarrenca que quan plou dirieuen argentades.

La seva capital és Viella, a una i altra banda del riu Nere (Negre), ara més a l'abast de tothom degut a les vies de comunicació, però abans aïllada de la resta del país, d'aquí ve la seva personalitat pròpia que la distingeix d'altres comarques.

Confina amb França i l'Aragó, enfront el massís de les Maleïdes que, al pic d'Aneto té una alçària de 3.404, metres (la màxima del Pirineu).

Més cap a la vall hi ha prats i boscos on el pi negre i l'avet, li donen una agradosa aparença. Vora el Garona o llurs afluents hi trobem els pobles de Boçsots, Les, Salardú, Arties, fins a vint-i-tres llogarrets i caserius on el campanar romànic de l'església deixa veure la bellesa del seu origen.

Les aigües termals d'Arties i Tredós, eren ja conegudes en temps dels romans i val a dir també que a l'hivern s'ofereixen a Baqueira-Beret, estacions per la pràctica esportiva de l'esquí.

La Vall d'Aran és com un full que varia segons l'estació; així muden les flors dels seus indrets quan els núvols desfermats aboquen l'aigua o es desfà la neu de la muntanya, transformada en alegre cantúria quan s'escola per entre les roques del bosc o de la verda prada.

Pietat Campmajó

calendari

Diumenge, 9 de gener. El Baptisme de Jesús. Sant Eulogi de Còrdova i Sant Julià, màrtirs. Santa Basilisa, màrtir i Santa Marciana, verge i màrtir. El sol surt a les 7,17 i es pon a les 4,40 (Hora solar).

Dilluns, 10 de gener. Sant Gregori X i Sant Agató, papes. Sant Pere Urseol, monjo.

Festa major a Nalec.

Fira a Pont de Suert.

Dimarts, 11 de Gener. Sant Higini, papa màrtir. Sant Salvi, bisbe i Santa Hortènsia, verge.

Dimecres, 12 de gener. Sant Arcadi, màrtir; Sant Nazari, monjo i Santa Tatiana, màrtir.

Dijous, 13 de gener. Sant Hilari, bisbe doctor; Sant Gumersind, màrtir i Santa Verònica, verge.

Divendres, 14 de gener. Sant Fèlix de Nola, prevere; Sant Malaquies, profeta i Sant Bernat de Corleón, confessor.

Fira a Sant Hilari Sacalm i Vilanova del Camí.

Dissabte, 15 de gener. Sant Pau, primer emità; Sant Maure, abat; Sant Habacuc i Miqueas, profetes i Santa Secundina, verge.

Festa major a Arboi, La Figuera i Santa Margarida de Montbui.

l'Església celebra

9 de gener. Diumenge. Baptisme del Senyor. Lectures: Primera Is 42,1-4.6-7, S 28, segona Fets 10,34-48, segona Lc 3,15-16.21-22. O bé aquestes altres lectures: Primera Is 40,1-5.9-11, S 103, segona Tt 2,11-14;3,4-7, segona Lc 3,15-16.21-22.

10 de gener. Dilluns. Lectures: Primera He 1,1-6, S 96, segona Mc 1,14-20.

11 de gener. Dimarts. Lectures: Primera, He 2,5-12, S 8, segona, Mc 1,21-28.

12 de gener. Dimecres. Lectures, He 2,14-18, S 104, segona Mc 1,29-39.

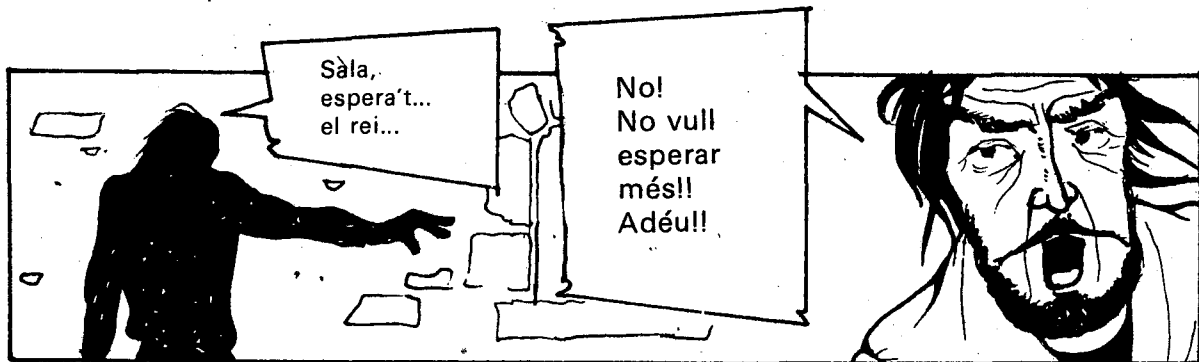
13 de gener. Dijous. Lectures, He 3,7-14, S 94, segona Mc 1,40-45.

14 de gener. Divendres. Lectures: Primera, He 4,1-5.11, S 77, segona, Mc 2,1-12.

15 de gener. Dissabte. Lectures: Primera, He 4,12-16, S 18, segona, Mc 2,13-17.

ELS REMENCES

Verntallat no pot frenar la violència de Pere Joan Sala.

El rei no pot vèncer l'obcecació de les autoritats i els senyors de Catalunya que no distingien entre la revolta justa i moderada de Verntallat i la revolucionària i demagògica de Pere Joan Sala i pretenien ofegar en sang les aspiracions remences per tal de tornar-los a la servitud de la Gleba.

Pere Joan Sala exalta els ànims dels pagesos amb la seva propaganda demagògica.

LA MURALLA XINESA *Car Heron*

Sens dubte la construcció més gegantesca del món és la Muralla Xinesa. S'estén a través d'una longitud de més de 2.450 quilòmetres i fou construïda amb més de 300 milions de metres cúbics de material. Aquest material hauria estat suficient per a construir 12 piràmides de Keops, o construir un mur de dos metres al llarg de tot l'Equador.

Té el seu origen no com a defensa dels enemics exteriors de l'imperi, sinó per assumptes interns d'aquest. El segle VI abans de Crist es construí la primera muralla amb la missió de protegir l'estat Txu dels altres estats.

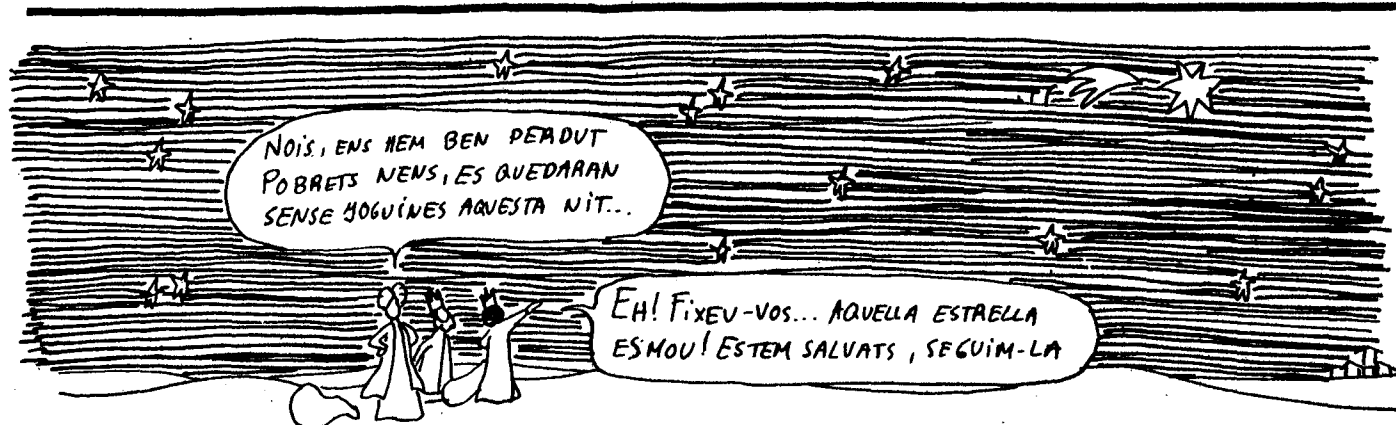
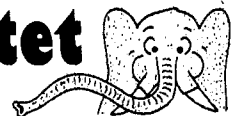
Aquest exemple fou seguit successivament pels altres estats i és l'emperador Txi-Huang-ti el primer a disposar la construcció d'una muralla per a defensar l'imperi de l'exterior. Aquesta muralla, construïda amb una mescla d'argila, cànams rodats i branques, avui dia conserva encara alguna de les seves parts.

Però les muralles eren inútils si no estaven ben defensades, i la població, descontenta per l'estat gairebé d'esclavitud en què havia estat construïda, abandonarà el seu emperador i els huns, no trobaran, per la invasió de la Xina, altre impediment que l'haver d'es-

calar la muralla desprotegida. En aquest estat de les coses, les invasions hunes se succeeixen. No serveixen de res els tributs i matrimonis d'emperatrius i princeses amb els cabdills huns. El pla de construcció d'una muralla més duradora sembla que parteix del segle XIV. Quan l'any 1368 aconseguïen foragitar els mongols, decideixen que cal protegir aquesta fràgil treva d'alguna manera. Així, durant més de 300 anys, es construiria l'edificació defensiva més gegantesca del planeta: la Muralla Xinesa. La que perdura actualment.

Per a la seva construcció no es tingueren en compte ni distàncies, ni dificultats del terreny, ni res de res. Un mur inexpugnable de 4 a 5 metres d'alçada, amb l'amplada d'una carretera, i una torre de defensa cada 100 metres amb 50 soldats i altres fortificacions entremig.

en pepet elefantet

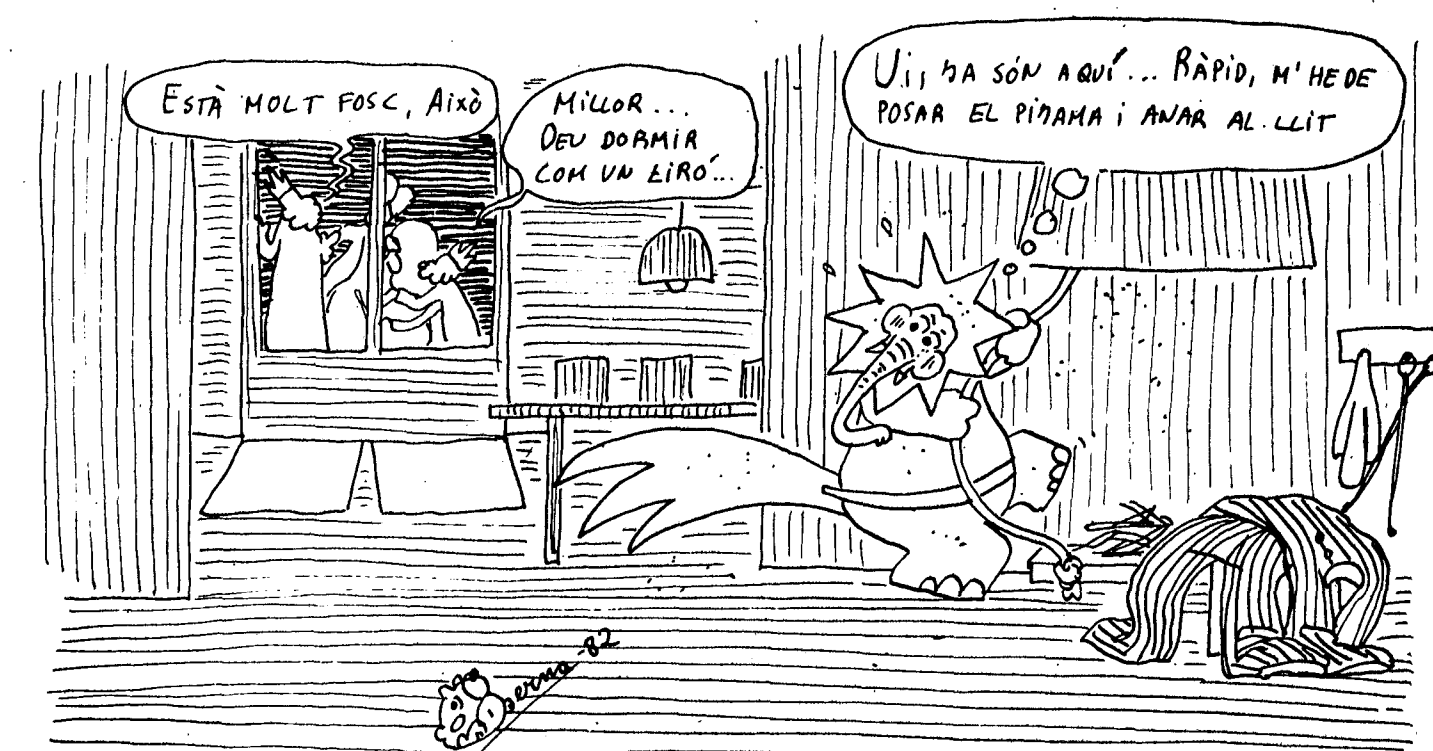

NOIS, ENS HEM BEN PEGADUT POBRETS NENS, ES QUEDARAN SENSE JOGUINES AQUESTA NIT...

EH! FIXEU-VOS... AQUELLA ESTRELLA ESMOU! ESTEM SALVATS, SEGUIM-LA

MIREU, S'HA PARATEN AQUELLA CASA. HO VEIEU COM HEM FET BÉ DE SEGUIR-LA? COMENÇAREM EL REPARTIMENT PER AQUI, D'ACORD?

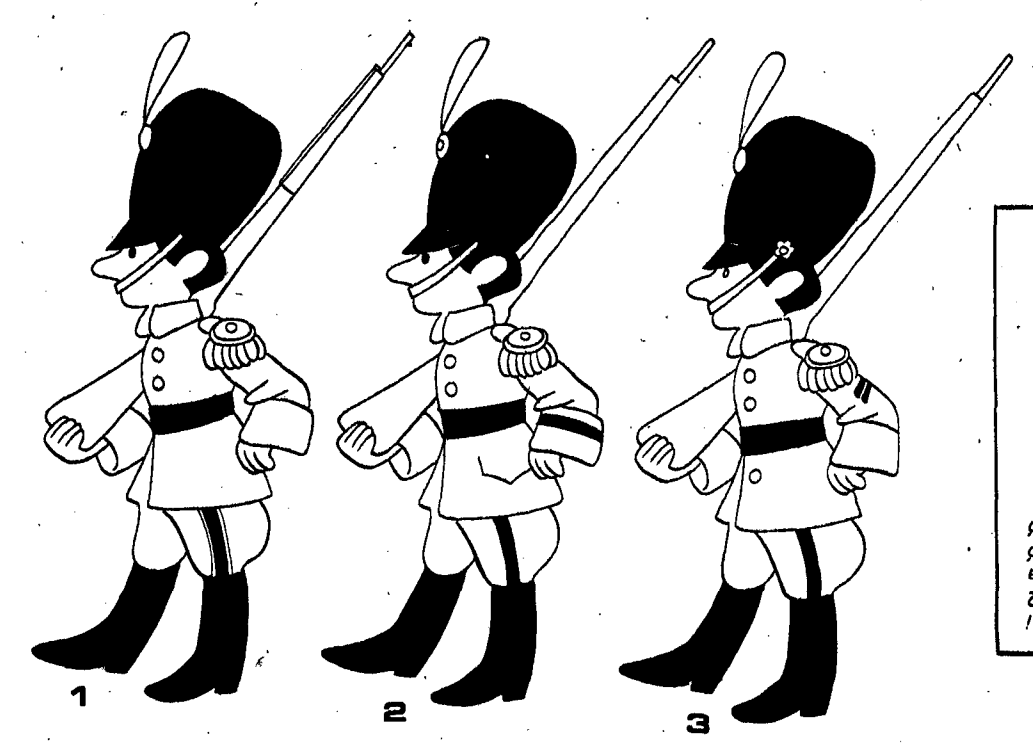

Uii, HA SÓN AQUI... RÀPID, M'HE DE POSAR EL PIJAMA I ANAR AL LLIT

MILLOR... DEU DORMIR COM UN EIRO...

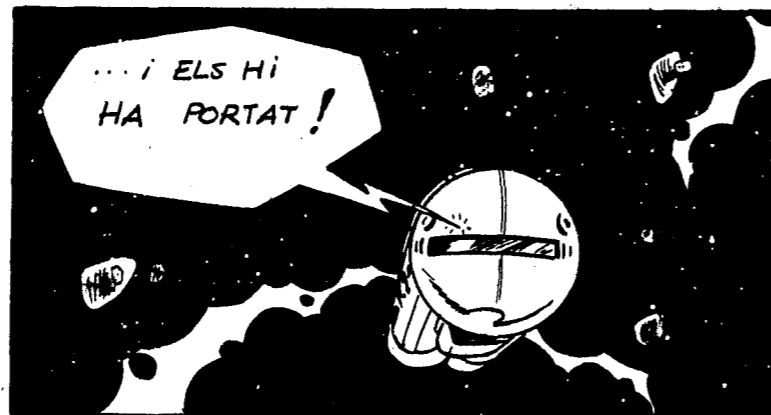
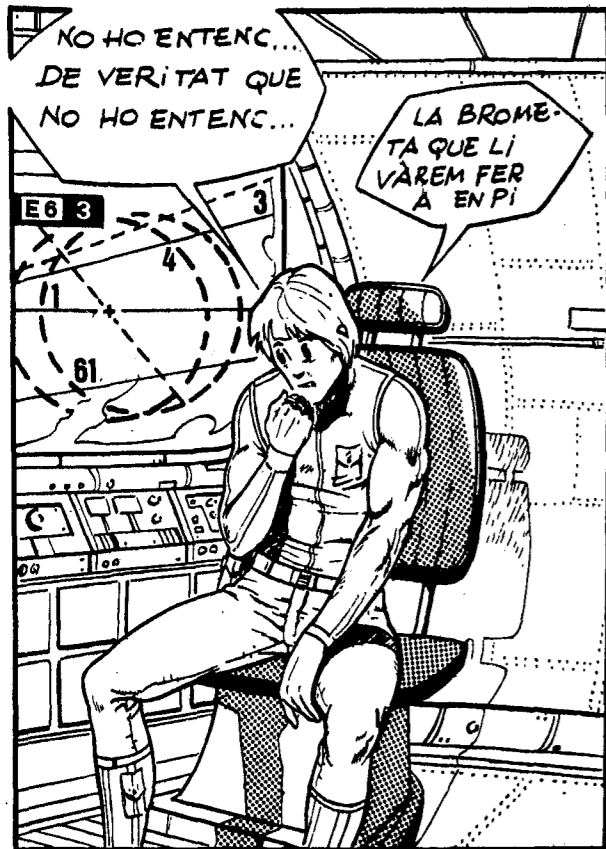
- 1 **TUNIS**
- 2 **BRASIL**
- 3 **ETIOPIA**
- 4 **DINAMARCA**
- 5 **EL CAIRE**
- 6 **TXECOSLOVAQUIA**
- 7 **GINEBRA**
- 8 **HABANA**

Digueu correctament els gentilicis corresponents a aquestes ciutats i països del món.
 Sol: 1.- Tunisenc-encal; 2.- Brasiler-era; 3.- Etop; 4.- Danès-esa; 5.- Cairota; 6.- Txec; Txeca; 7.- Ginebrí-ina; 8.- Havana-ana.

Aquests soldats són aparentment iguals, però hi ha 8 diferències entre ells.
 Sol: n.º 1 Escopeta i guerrer; 2 ralla pantaló; n.º 2 Ploma barret; mániga; 3 bord; 4 burxa; n.º 3 bord; 5 barret; gelons i bord; 6 guerra.

1.7.2024

L'EXERIT

I això, per què?

Més d'una vegada, alguna persona cansada de contestar les meves preguntes m'ha enviat a fer boles.

Les persones grans han viscut més anys, no? Doncs, és clar saben més coses, oi?

Jo reconec que de vegades em passo de ratlla. Sóc un preguntaire; això també és veritat. Sempre estic dient: I això, per què? I això per què? Sembla la cançó enfadosa. I hi ha moments que acaben la paciència i m'engugen a regar: "Doncs, perquè sí, i s'ha acabat el bròquil, ho entens?"

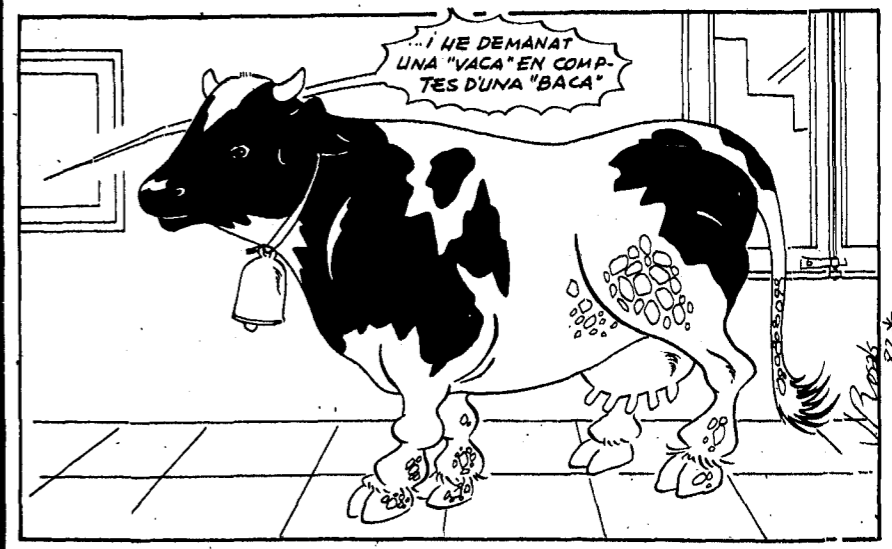
Aleshores, és clar, si no m'ho expliquen, no ho entenc. Per exemple: Per què diuen "engegar o regar" o "s'ha acabat el bròquil"? Callo, i penso que ja ho preguntaré en un altre moment. El cas és que preguntant, preguntant he après moltes coses.

En canvi, el què a mi m'empipa, és que em preguntin a mi. "Per què ho fas això? Per què ho fas d'aquesta manera? Per què no em vares dir tal cosa? Per què ha vingut el teu amic?"

Aleshores, hi ha moments que contesto malament. "No ho sé, ves... perquè m'agrada... perquè vull... etc.

Jo penso que, si a casa, tots plegats, ens expliquéssim més les coses, tots n'estaríem contents, ens ajudaríem i no caldria importunar-nos amb tantes preguntes.

En Joan i en Quim

Mots Encreuats

Horizontals:

- 1.- El que fa galons. 2.- Exhalaré, respiraré. 3.- Lloc des d'on es veu un paisatge (a.r.). 4.- (a.r.) El que té dret a manar. (a) Organització terrorista. 5.- Article. Campió. 6.- (a.r.) Dóna poders.

Verticals:

- 1.- Xerrameca. 2.- Escriptor i ideòleg mallorquí de la Renaixença. 3.- Personatge femení mitològic. 4.- Onada. (a.r.) Nota musical. 5.- (a.r.) Vall pirinenca. 6.- (a.r.) Sofriré. 7.- Tramesa, expedició.

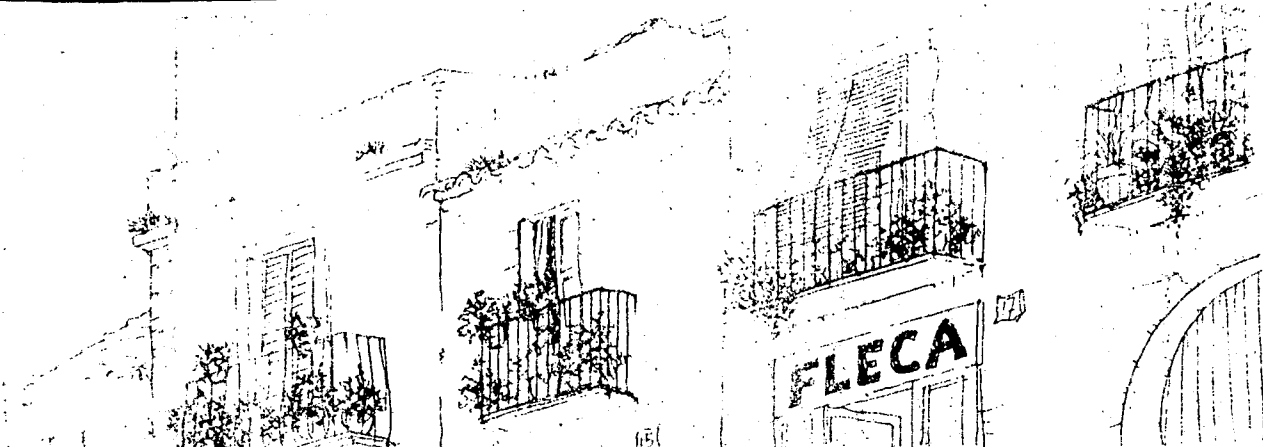
	1	2	3	4	5	6	7
1							
2							
3							
4				■			
5			■		■		
6							

Solució als encreuats del n.º anterior

- Horizontals:
 1.- Manelet. 2.- Acudiré. 3.- Caminar. 4.- Rètol. 5.- Moratín. 6.- Ona. (a.r.) Aff. 7.- (a.r.) Taparan.

- Verticals:
 1.- (a.r.) Cam. Món. 2.- Acarona. 3.- Numerar. 4.- Edita. 5.- Linotip. 6.- (a.r.) Afillaré. 7.- Ter. Nat.

L'Exerit

"Ludovic" i el seu domat exèrcit de massapà

per M. Dolors Canela i Barrabeig

cada animallet que trobaven el recollia i el pujava damunt el cigne. Quan ja tots van ésser recollits, o sia, l'àneç, la gallina, el rossinyol, la marieta, etc. anaren definitivament cap a la vila de la Vall de Ribes.

A mesura que s'hi anaven apropant, l'Humbert i l'Oriol notaren com un aire fred els penetrava per la pell.

—Ai quin fred que tinc! —exclamà l'Oriol.

Era l'hivern que havia arribat i portava per companya la neu novella i el glaç. A més, la boira que hi havia no els deixava percebre la Vall; la marinada d'aquell matí els empenyí furiosament de queixosa que estava; el resso del cavalcari dels cavalls "catric-catroc" també arribà a les seves oïdes.

Tots estaven gojosos perquè sabien que tornaven a la llar. Aquest retorn fou en el moment més oportú, ja que la vila estava tota embellida d'un aire festiu. El motiu era que, com que mancaven pocs dies pel Nadal "Festa ufanosa de la Cristiandat". Tots els veïns de la vila desitjaven que arribés aquella nit benèdida, puix que, sabien que la llar se'ls omplia de llum, de matís i d'inspiració, ja que s'aturà a les portes del creient i a les de l'escèptic, arriba al vell i al nadó, aclama a l'allunyat i acull en la mateixa casa tots els components de la família disgregada, en una íntima convivència familiar i humana.

Com que aquells eren dies de joia, el veïnat començà a decorar la plaça on se'ls aixecava una humil església voltada de porxos i d'un forjat brollador. Els adornaments que hi posaren van ser un grandios avet guarnit amb cintes, garlandes, etc. i un pessebre farcit de molsa i de cirerer d'arboç; a més, un jai tronc escorça envellida, acabava d'omplir-la. Era el tan enyorat "Tió de Nadal" que sabia que se li esperava un bon reguitzell de bastonades per part

de la mainada si no treia de dins seu, tota classe de dolços perquè els infants de la vila s'hi poguessin llepar els dits.

En Conrad i l'Elisabet en arribar aquesta Diada era quan estaven més pansits, ja que encara que tinguessin feina a la pastisseria a fer els massapans, se'ls perfilava en el rostre un sentiment de tristot, com si una punyent daga els travessés el cor. Així fou, efectivament aquell matí. Però no de dolor, sinó al contrari, de goig.

Mentrestant, no gaire lluny de la vila el rodamon després de viatjar d'un poble a l'altre, d'una ciutat a l'altra, va fer cap a la Vall de Ribes, en veure-la tan sublim quedà embadalit. De la primera cosa que s'adonà fou del transparent llac que hi havia prop dels seus peus; abocà el cap i aleshores veié que el seu aspecte era el d'un noi abandonat per tothom.

—Quin semblant més brut que porto, quins cabells més esboirats... semblo un espectre. Si almenys, a l'altra banda de muntanya hi hagués una vila on alguna família pogués donar-me aixopluc a canvi de treball, ja no seria més un rodamón.

Sense asseure's prosseguí l'itinerari fins que per fi trobà la vila en la qual hi havia viscut en Ludovic. En entrar-hi veié un carrer bastant llarg; quan era gairebé a la meitat, en alçar els ulls llegí "Fleca". Aleshores, s'atansà i quedà gairebé sense alè en veure a l'aparador tants pastissets de massapà i al mateix temps com ja quitxalla se'ls menjava. Sense pensar-s'ho més, entrà a la botiga però en el precís instant d'obrir la porta, se sentiren uns espetecs tan pertorbadors que tot el veïnat i la resta de persones que hi havia dins de la fleca sortiren al carrer empenyent-se uns als altres per a veure d'on venia aquell soroll tan escandalós que cada cop se sentia més fort.

Tot i amb això, el cigne que era qui, el

provocava, s'aturà davant de la fleca i aleshores, en Ludovic, l'Oriol, l'Humbert i els animallets tranquil·lament baixaren del llom per anar cadascú a la seva llar.

Els veïns en veure aquella escena, encara quedaren més silenciosos; fet que en Ludovic aprofità per assenyalar amb el dit índex tots els animallets els quals en filera se n'anaren cap a l'aparador. Immediatament l'Elisabet cridà:

—Ludovic... Ludovic...

En canvi ell, tan entremaliat com sempre i sense voler escoltar els seus mots, tot decidit va entrar dins la botiga i es va dirigir cap al forn del qual havia sortit i encara que estigués untat amb l'essència anomenada Conrad, aquesta com que ja tenia d'ésser altre cop renovada en ficar-se dins del forn es fongué convertint-se en una vulgar i apilotada massa.

Ràpidament, el rodamon en veure-ho, s'acostà cap a l'Elisabet per a reanimar-la però ella en adonar-se li preguntà:

—Qui sou? D'on veniu?

—Sóc un rodamón però vull un treball. El meu ofici és confiter i com que he vist que teniu la fleca tan plena de gent he pensat que podrieu necessitar-me.

—Ho sents Conrad!— Ens ha vingut una benedicció.

—Sí, ho he sentit —contestà enèrgicament en Conrad.

Sí vailet... sí. A partir d'avui, et quedaràs a viure a la nostra casa i jo no seré més un menyspreat rodamón.

I així fou, en Conrad i l'Elisabet l'acceptaren com a fill, i en esdevenir-se aquell dia la vigília del naixement de Jesús, per a celebrar-ho anaren, a l'Església a sentir el Càntic de Nadal, divers en aparença, però únic en l'essència ja que és el cant de totes les veus de totes les races i de tots els idiomes.

L'endemà, aquella nova família tota xiroia i reunida a la llar aclamà: Avui és Nadal!! Avui és dia de Paul!

- Fi -

L'Evangelí del diumenge

Jesús ens parla

En aquell temps, la gent que vivia esperant quan vindria al món el Salvador dels homes, veient allò que Joan Baptista feia i deia, pensaven que potser era ell el Messies. Però Joan digué a tothom: "Jo us batejo només amb aigua, però ve el qui

és més poderós que jo, tan poderós que no sóc digne de deslligar-li el calçat. Ell us batejarà amb la gràcia de l'Esperit Sant".

Un dia que tot el poble es feia batejar, Jesús també fou batejat. Mentre era batejat i pregava, succeí quelcom extraordinari, com si s'obrís el cel i es pogués veure que l'Esperit Sant baixava cap a ell, i s'escoltés una veu que deia: "Ets el meu Fill, el meu estimat; en tu m'he complagut".

1.- El baptisme de Joan era un signe extern que expressava el penediment dels pecats de les persones que es batejaven.

2. El Baptisme de Jesús manifesta allò que és el nostre "sagrament del Baptisme". Ens perdona els pecats i per obra de l'Esperit Sant ens fa "fills de Déu" perquè ens fa participar de la vida divina que Jesús té en plenitud.

3. Tots els qui hem estat fets fills de Déu pel Baptisme hem de seguir el camí de Jesús, i estimar Déu i els altres amb tot el nostre cor.

El mossèn

Cançoner

ELS REIS

Alegre *Pop. alemanya*

De-maar-ri-ben els Sants Reis: "ben vin-gu-da l'ho-ral Diu que por-ten els ca-mells car-re-gats de pre-sents bells: que da-rem-tots en-ci-sats d'heu-re tan-tes co-ses.

No trigueu, Reis ben amats, a sé a casa nostra: ompliu bé nostre balcó del que ens fa més il·lusió: com són jocs, llibres, llamins, timbals i pilotes.

Ja sabeu com hem estat bons minyons tothora: bé som doncs mereixedors de rebre els vostres favors, Senyors Reis de l'Orient, a qui els nois adoren.

MN. FRANCESC BALDELLÓ

la bíblia a l'abast

Déu acull tothom

(Fets 10:34-38)

En la festa del Baptisme del Senyor, enguany llegim a la segona lectura un text de gran valor ecumènic. L'església de Jerusalem salta barreres per primera vegada. De fet fou l'Esperit qui la va empènyer a sortir del clos del judaisme tot abatent davant d'ella la barrera ancestral que separava jueus i pagans. Així, de mica en mica, la comunitat dels deixebles de Jesús anava aprenent teòricament i pràctica la doctrina de la vocació universal a la salvació. Tothom és cridat a la comunió amb Déu, encara que no pertanyi físicament a la descendència d'Abraham. **Déu acull tothom qui creu en ell i fa el bé, de qualsevol nacionalitat que sigui** (v. 35).

Déu no fa distincions

La predicació de Pere a casa del centurió Corneli, fa entrar en conflicte la visió humana —classista— de la salvació obrada per Jesús. El conflicte és entre la voluntat de Déu i la dels homes. Els homes tenim una tendència a aixecar fronteres, a fer cledes, tant per a defensar-nos de les escomeses dels de fora, com per a perseverar —conservar— les essències de la nostra intimitat. D'aquí pot arrencar la privatització de la fe, l'intent d'entesa exclusiva amb Déu. Llavors els altres, els de fora el clan, ens apareixen com uns intrusos. Déu en canvi ens mira a tots amb la mateixa mirada paternal. I ens crida a la seva taula i a compartir amb tots el do de la comunió amb ell. El conflicte sols té una sortida possible des de la veritable bondat —la realitat de Déu i de l'home—, que ell mena a la plena realització—. És la que confessa Pere: **Ara veig de veritat que Déu no fa diferències a favor d'uns o altres** (v. 34).

L'Israel de la carn i l'Israel de l'Esperit

No és fàcil arribar a aquesta conclusió. A Pere li ha costat d'arribar-hi. De fet, hi ha accedit gràcies a l'impuls de l'Esperit de Jesús, del qual s'havia deixat omplir. Cal subratllar l'adverbi **ara**: finalment Pere ha vist clara la veritat —**ara veig de veritat**—, que no és res més que "veure" la voluntat de

Déu. La gran revelació de Jesús —Déu és el Pare— no queda reclosa en l'àmbit del judaisme. Aquí certament va començar-hi: **Ell va adreçar la seva paraula al poble d'Israel, anunciant-li la nova felicitat** (v. 36). Israel, però, havia escollit per fer d'altaveu de la paraula del Pare, no per a amagar la llum sota d'una mesura. Però no va saber correspondre a la seva vocació. No sols no va fer sentir la nova felicitat: la pau per

Jesucrist, que és Senyor de tots (v. 36), sinó que ni tan sols va voler reconèixer-la. Es tancà amb pany i clau en el clos de les seves institucions, les seves lleis i les tradicions, i es quedà a les fosques mentre que els altres pobles i nacions s'obrien a la llum que els salvava, perquè, insistim-hi, **Déu acull tothom qui creu en ell i fa el bé** (v. 35). L'Israel institucional va ser rebutjat. Era l'Israel de la carn, en frase paulina. En canvi l'Israel de l'Esperit, havent acceptat Jesús de Natzaret, segueix amb ell per la ruta del Regne, obert a la comunió amb tothom. És l'Església, batejada per Crist amb l'Esperit Sant i amb foc (Lluc 3:16).

El punt de vista Déu

Cal estar, però, alerta. Certament l'Església, reunida per l'Esperit, perdurarà fins al retorn del Senyor. Malgrat aquesta promesa —que es complirà— correm el perill de dissociar l'Església-institució de l'Església-de-l'Esperit. Aquestes dues realitats no han de fer meps que una sola i única Església, que no faci diferències a favor d'uns o altres i que aculli tothom qui cregui en el Senyor i faci el bé. És la tensió que viurem sempre entre conservació de les tradicions, i fidelitat a la gran Tradició de l'Evangelí. Sols aquesta fidelitat a Jesucrist que ens obre a la comunió amb ell, i per ell amb el Pare i amb els germans, ens menarà sense entrebancs fins al dia de Jesús. Això és el que ens fa estar en perpètua situació de conversió per tal de situar-nos constantment en el punt de vista de Déu, que és l'únic que salva, i no en el nostre, per venerable i segur que ens creguem que sigui.

Josep M. Aragonès

Per una catequesi sobre la virtut de la humilitat

La humilitat sol ser definida pels teòlegs com la virtut que tempera i refrena l'ànim per tal que no tendeixi immoderadament vers les coses sublimes. Així la humilitat és considerada com a part d'una de les quatre virtuts cardinals: la templança. El vici oposat és la supèrbia. La humilitat com a virtut té la seva fonamentació bíblica sobretot en l'exemple de nostre Senyor Jesucrist (cf. Mateu 11, 29; Filip. 2, 5-11; vegeu també Mateu 18, 4; 23, 12; Lluc 1, 48, i podríem adduir encara molts altres llocs de la Sagrada Escritura). És una virtut bàsica per al cristià, en tant que regula la seva posició personal davant Déu i els homes i, en fer-li reconèixer la pròpia condició, no

li permet ser superb ni en les circumstàncies bones ni en les adverses..

Algú ha dit que aquesta actitud cristiana bàsica rebaixa o disminueix la condició humana, fent-nos menys homes. Els conceptes oposats, en aquest sentit, a la humilitat cristiana serien els de **Uebermensch** nietzscheà (la idea del **super-homo** explotada per la filosofia nacionalsocialista i que tants estralls ha produït en la primera meitat del nostre segle), de l'heroi (que difícilment s'escapa de l'orgull més barroer o del culte personal) o del **superman** de la neomitologia dels nostres dies (personatge mig extraterrenal que, encara que sigui presentat com a justicier, exerceix una influència per-

niciosa en la imaginació dels nois, traslladant-la a un món fantasiós i super-realista), de l'honra personal ofesa i que considera no solament legítima, sinó necessària, la venjança i l'autorehabilitació (tema dels drames de Calderón de la Barca, de Shakespeare i d'altres, impossible de conciliar amb l'ideal moral de l'Evangelí, segons la meua manera d'entendre) i altres conceptes semblants; creats de nou en els nostres dies o revivificats quan procedeixen del llegat del paganisme, d'una educació pàtria, superada en part (l'últim gran desastre bèl·lic mundial, els dels 1939-1945, ha fet veure a quins extrems pot portar l'orgull patri col·lectiu, i ha demostrat també que en

les guerres modernes ja no compta l'heroïtat personal del soldat, hereva del valor i de la força del guerrer antic i del cavaller medieval, com la perícia intel·lectual del físic i del químic, inventors i constructors de les armes més sofisticades i terribles, de manera que les guerres es guanyen ara més des dels laboratoris que no en els camps de batalla).

Però aquest punt catequètic no té per objecte explicar l'essència de la humilitat cristiana i refutar-ne els vicis o conceptes oposats, sinó fixar-se en un aspecte pràctic concret, cosa que deixem per a l'ocasió pròxima.

A. Olivar

**El teu problema és viure millor.
El problema d'aquesta nena és no morir de fam.
Així de clar.**

El teu problema és viure millor.
El problema de molta gent arreu del món és sobreviure, no viure pitjor, no morir.

No demanem res que no puguis donar. Et demanem que comparteixis el nostre problema i que comparteixis una petita part del teu benestar amb qui veritablement ho necessita. El nostre problema és greu: evitar que diàriament morin de fam 50.000 persones.

Ajuda-n'és. Uneix el teu crit amb el nostre. Uneix les teves mans amb les nostres. Les de tots.
Omple el cupó de participació.

Mans Unides
CAMPANYA CONTRA LA FAM

En/Na _____

Domicili _____

Ciutat _____

Desitja col.laborar amb la quantitat de _____ ptes.

Mensuals Trimestrals Anuals

per a finançar els projectes de Campanya Contra la Fam.

Forma de pagament escollida:

Xec/Taló adjunt a nom de CCF

Ingres o transferència a:

Omple i tramet aquest taló a:

Mans Unides. Rambla Catalunya 32 1er 3^a - Barcelona 17
O demana més informació al tel. 318 08 87.

ropea, dos mil són catalans

Comunitat de Taizé a Roma

Amb la motxilla a l'esquena i la joia al cor els nois i noies es disposen a pujar als autocars que els conduiran a la ciutat eterna.

Els organitzadors de l'expedició repassen les llistes abans de donar el senyal de la sortida cap a Roma.

de la trobada ecumènica de Roma

- la plaça del Quirinal.
- er a espanyols.
- la parròquia i presentació.
- St. Joan del Laterà i Sta. M.ª Major.
- ria a les parròquies.
- os.
- St. Joan i Sta. Maria.
- es catacumbes (Reflexió primeres comunitats).
- Sant Joan i a Santa Maria.
- ria a les parròquies.
- os: Signes de sofriment.
- Sant Joan i a Santa Maria.
- amb el Papa a la basílica de Sant Pere.
- ria a les parròquies.
- arta del germà Roger.
- Sant Joan i a Santa Maria.
- per regions o nacionalitats.
- Pau a les Parròquies.
- a les parròquies.
- famílies.
- ària a Santa Maria la Major.

Joan Pau II saluda el germà Pere Foz, de la Comunitat de Taizé.

Carta de Taizé (desembre del 1982)

La trobada de Roma, signe de pau i de reconciliació

Per les seves paraules i el seu comportament vers els que trobava, Crist donà una nova visió: la d'una comunitat universal entre tots els sers humans. I cridà els que el seguien a realitzar sense retard un signe, una paràbola, d'aquesta comunitat. És aquesta paràbola de comunitat que es diu "Església". (Quan entenem per Església estructures o edificis, ens quedem a la superfície de les coses; l'Església és en primer lloc la comunitat de tots els qui, a través de la terra, segueixen Crist.)

Jesús parlà sovint de la universalitat de l'Església

Ella reuneix gent de tot arreu ("d'Orient i d'Occident") i gent de tots els temps ("amb Abraham, Isaac i Jacob"). Dóna dues imatges. Cura un leproso, exclòs de la societat, i el reintegra al seu poble. Pren com a exemple la fe d'un oficial romà, abatent la frontera que separava a jueus i no jueus, adoptant una actitud contrària a la dels fariseus que fixaven barreres i es posaven "del costat bo". En aquest mateix text, la comunitat de l'Església es compara amb un convit de festa: és la celebració del perdó de Déu "L'Església està present en tots els llocs on el perdó de Déu s'anuncia" (Sant Agustí).

El misteri de l'Església encara és més gran

No és solament la reunió dels qui estimen Jesús i es deixen penetrar pel seu pensament. És la continuació de la presència de Crist entre els humans, la continuïtat de Crist en la Història. Pau ho va comprendre repentinament el dia de la seva conversió, quan el Ressuscitat li preguntà: "¿Per què em persegueixes?" i no "¿per què persegueixes els meus deixebles?" (Ac. 9). Es sorprenent que quan perseguia els cristians, era a Crist en persona a qui perseguia. És pel que més tard va escriure als cristians "vosaltres sou el cos de Crist" (1Co 12:12-27). Busca fer-los comprendre que, malgrat les seves debilitats, ells "continuen" a Crist sobre la terra, a Aquell que els va prometre estar amb ells fins a la fi dels temps (Mt 28:20).

Quant a nosaltres, aleshores podem comprendre millor el que són les comunitats cristianes: les parròquies poden aparèixer com a estructures pesades, però el seu paper és, primerament, el de ser llocs on el perdó de Déu és anunciat, celebrat, transmès de generació en generació, des dels primers cristians.

Aquest perdó és anunciat per la Paraula de Déu: al llarg de tota la Bíblia, Déu desvetlla el seu projecte d'amor. I aquest perdó és donat en un encontre viu amb Crist per mitjà dels sagraments: l'Eucaristia, que només podem abordar-la amb astorament, per la qual Crist ens fa participar en el misteri pasqual i fa de nosaltres un sol cos (Jo 20:19-23) que ens fa descobrir de manera única i personal que l'amor és més fort que el pecat.

Fundada sobre el perdó i la reconciliació, l'Església està cridada a ésser en la humanitat actual, ferment de pau, de reconciliació, de compartir, de justícia. El mateix Jesús va dir que el seu testimoni no és creïble més que per l'amor que uneix els seus deixebles: "En això reconeixeran que sou deixebles meus, si teniu amor els uns pels altres" (Jo 13:34-35).

Però la comunitat del cos de Crist avui està esquinçada tant per les antigues divisions com per les noves oposicions: Existeix per a cadascú, la possibilitat de trobar un camí personal d'una reconciliació immediata, reconciliar en si mateix el que encara sembla irreconciliable.

En el proper número donarem abundant informació sobre els actes celebrats a Roma

Batec de la vida monàstica femenina a Catalunya

Llurs oracions, aportació de les monges dels monestirs a l'èxit del viatge del Papa

BARCELONA.— No cal dir que la intensitat de la pregària ha estat la més important cooperació de les nostres germanes de vida contemplativa les setmanes que precediren el viatge de Joan Pau II a les terres d'Espanya i, concretament, durant la jornada del Sant Pare a Catalunya. El diumenge dia 31 d'octubre es féu una Vetlla de Pregària a les comunitats monàstiques femenines.

Un viatge ben profitós

Cinquanta cinc monges enviades dels Monestirs de la nostra Diòcesi, pelegrinaren a Àvila.

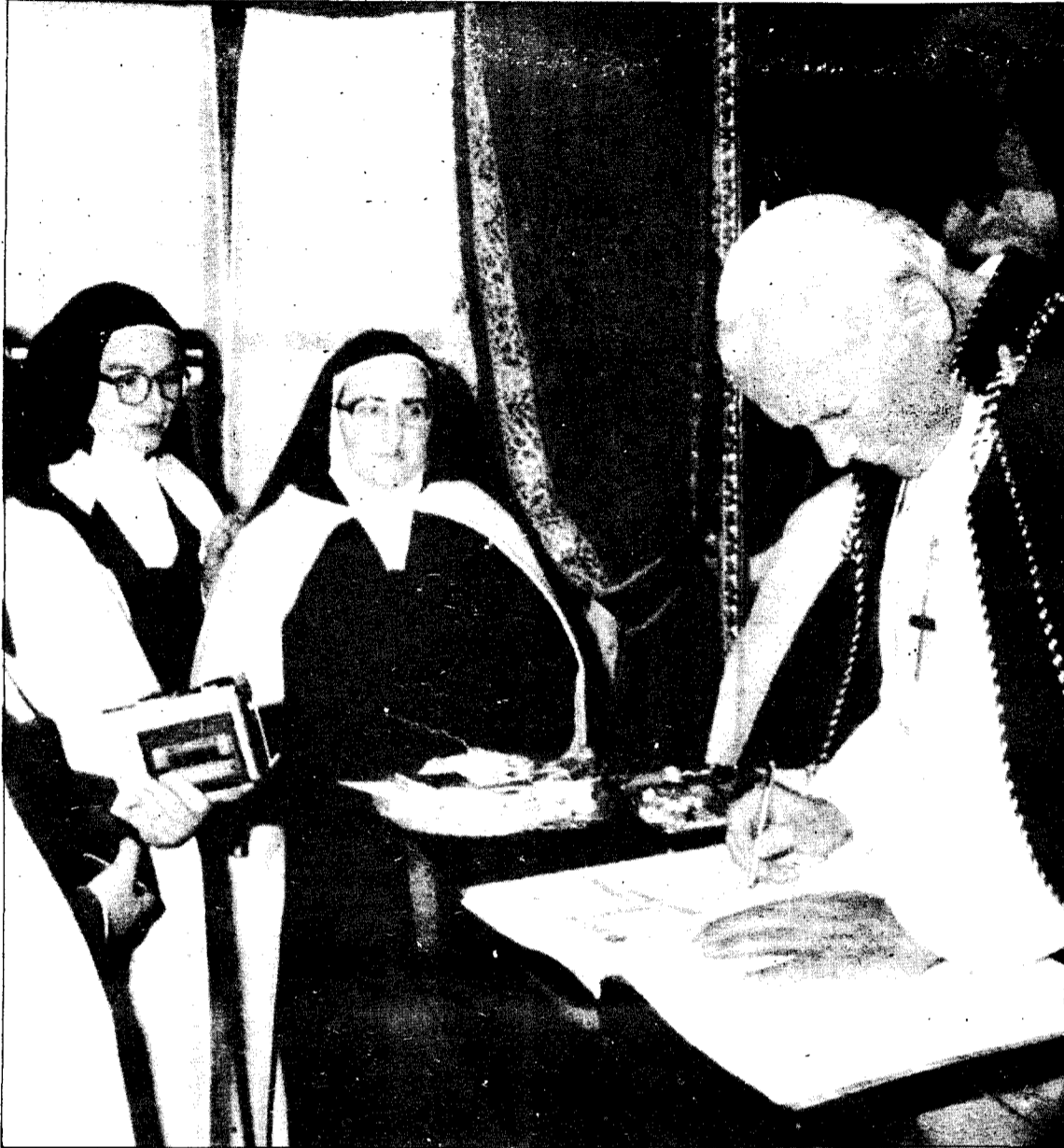
Havent sortit de Pedralbes, de bon matí el dissabte 30 d'octubre, després de cantar Laudes solemnes, s'aturaren per celebrar l'Eucaristia al Monestir de Poblet. La Comunitat dels monjos les esperava; s'hi havien afegit les germanes procedents del Bisbat de Girona, igualment pelegrines. Presidí la celebració el doctor Camprodon, Bisbe de Girona amb els nostres bisbes auxiliars, doctors Daumal i Guix.

Havent dinat a Calatayud, acollides per les Germanes de la Caritat de Santa Anna, la pregària de les Vespres tingué lloc amb la comunitat trapista de Santa Maria de Huerta.

Pernoctaren a Madrid-Aravaca, acollides per les Germanes de la Companyia del Salvador —Congregació religiosa nascuda a Barcelona a la Capella del nostre Palau Episcopal—.

El diumenge dia 31 d'octubre visitaren Alba de Tormes i celebraren l'Eucaristia a l'església de Sant Joan de la Creu, després de visitar i venerar les relíquies de Santa Teresa i el seu sepulcre a l'església de les Carmelites Descalces.

El vespre del mateix diumenge el grup de les nostres pelegrines, ja a Àvila, resaren les Vespres a Ntra. Sra. de Gràcia, Monestir de les Agustines, on Santa Teresa fou alum-

El viatge de les monges catalanes a Àvila, constituí una veritable peregrinació.

na en la seva adolescència. Amb una ràpida visita a la Capella del Convent de Sant Josep i a l'església de la "Santa", un grup entrà al Monestir de l'Encarnació per fer Vetlla de Pregària aquella nit i altres s'hostatjaren a les Clarisses d'Àvila.

De matinada, el dia de Tots Sants, totes les monges es trobaren a l'Encarnació amb les arribades de les esglésies d'Espanya en nombre de prop de tres mil.

La trobada de les monges allà reunides amb el Sant Pare al punt de les nou del matí i el

discurs del Papa son prou coneguts de tothom per la difusió que en feren els mitjans de comunicació social.

El retorn a Madrid, el mateix dia primer de novembre, es féu per Segòvia, per visitar el sepulcre de Sant Joan de la Creu i resar allí la pregària de Vespres.

Havent pernoctat novament a Madrid, el dia 2 fou de viatge Madrid-Barcelona, aturant-se a Saragossa per l'Eucaristia i dinar, a les Carmelites Descalces, i visitar el temple i pregar davant la imatge de la Mare de Déu del Pilar.

Els silencis, la pregària de les hores, la convivència, donaren veritable to de pelegrinació a aquest viatge i han fet més viva la consciència de l'Església local de les nostres monges.

Les monges en la visita del Papa a la Catedral

Des dels inicis de la preparació es va pensar que, la nostra Catedral, fos lloc de pregària durant les hores de la visita del Papa a Catalunya. Per això la nostra Seu havien d'ocupar-la els que volguessin passar el matí pregant. Al costat de les Associacions i Moviments de pregària, havien de tenir lloc —

i el tingueren— les monges de Barcelona i d'altres diòcesis de Catalunya, en nombre de més de tres centes, instal·lades al Chor. Adoració del Santíssim Sagrament, celebració de l'Eucaristia, cants i pregàries ompliren les cinc hores des d'abans de les nou del matí fins a l'arribada, retardada, del Sant Pare. Les monges el veieren passar, l'aclamaren, pregaren amb ell mentre s'agenollava a la cripta de Santa Eulàlia i reberen la seva benedicció apostòlica donada des del presbiteri.

Elles, destacant un petit chor de vint veus, amb els cent vuitanta "pueri cantores" tenien encomanats els cants de la jornada de pregària pel Sant Pare i amb el Sant Pare.

L'Assegurança Social de les Monges

D'acord amb el Concert signat entre la Conferència Episcopal d'Espanya i el Ministeri de Sanitat i Seguretat Social, quatre centes setanta monges dels nostres vint i vuit monestirs han ingressat al Règim especial de treballadors autònoms. Les quotes mensuals han pogut ésser pagades amb les pròpies possibilitats dels Monestirs i gràcies —pels

d'economia insuficient— a la generositat d'altres comunitats religioses i a la col·lecta del dia "pro Orantibus" a les Parròquies. A partir del mes de novembre, les monges d'edat superior als 65 anys podran demanar la jubilació i obtenir una pensió, de moment reduïda i les jubilades tindran dret a usar de l'assistència mèdica oficial.

Les Comissions diocesanes dels Monestirs

Cal dir que tot el que les monges han fet referent al viatge del Papa com en la tramitació de la Seguretat Social i tràmits que ara s'han d'efectuar per obtenir la jubilació, ha estat dirigit per les comissions que a la nostra diòcesi ja funcionen, creades per les mateixes monges, i només amb l'assessorament i servei de la Vicaria Episcopal i dels seus sacerdots.

La Comissió central constituïda per una benedictina, una clarissa, una carmelita descalça, una jerònima, i com a secretària, una monja carmelita. La formació permanent està encomanada a una jerònima. L'Assegurança social la tramiten una cistercenca, una jerònima i dues benedictines.

Capítols generals d'eleccions

S'han celebrat recentment els de les Carmelites Descalces i de les Caputxines de Mataró; de les Caputxines d'Horta; de les Caputxines de la Mare del Diví Pastor; de l'Institut secular de les Operàries Parroquials, i de les Clarisses de la Divina Providència de Mataró: Excepte les Carmelites de Mataró i les Operàries Parroquials, que ha reelegit les anteriors, germana Cristina Kaufmann i senyoreta Filomena Crous, les altres han renovat el càrrec de llurs responsables generals, elegint:

Les Caputxines de Barcelona, la germana Trinitat Pratginestós Surós.

Les Caputxines de la Mare del D. Pastor la Germana Carme de Iriarte y Bedialauneta.

Les Clarisses de la D. Providència de Mataró, la germana Maria Ros Ollé.

I les Caputxines de Mataró la germana Purificació Mur.

A més, a Roma, les Carmelites Missioneres han elegit Superiora General a la germana Francisca Logas Iriarte.

Consolidar la renovació empresa des del Vaticà II i infondre nova empena a les comunitats i famílies religioses, estímem que ha estat aquesta l'activitat capitular dels darrers mesos de les nostres religioses.

Vicari Episcopal de Religiosos

PEDRO ROVIRA
GRANDES VINOS Y BRANDY

Un bon regal de Nadal del Germà Roger, de Taizé

“Floreixen els deserts del cor”

Taizé (França).— Les Edicions de Taizé acaben de publicar el 5è volum del diari del Germà Roger amb el títol “Floreixen els deserts del cor”. El mateix autor explica a la introducció del llibre: “En el desert del cor, broten recursos inesgotables, una vida cap a dins, una llum interior”. Les 190 pàgines del document contenen notes, reflexions i oracions dels anys 1977-1979. És un bon regal de Nadal per part d'aquest infatigable inspirador del moviment de les Esglésies en camí vers la unitat.

Visió del món

Llegint aquest llibre es constaten els nombrosos desplaçaments que el Germà Roger, des de fa uns quants anys, ha fet a molts punts neuràlgics del món contemporani, però especialment entre els pobres i marginats. El llibre comença l'endemà mateix del retorn de Calcuta i acaba després de l'estada a Barcelona. Quan la visió dels “moribunds” de Calcuta encara és molt viva, el Germà Roger escriu: “Europa i Amèrica del Nord tenen els seus “moribunds” com Àsia, però

aquests són invisibles. Joves, amb incert esdevenidor, es pregunten per què han nascut. Si perden el sentit de l'existència, es deixen arrossegar per aquest pendent amb l'única fi de sobreviure”.

El nou llibre del Germà Roger és molt interessant també perquè conté notes i reflexions sobre l'any (1979) que conegué tres papes: Pau VI, Joan Pau I i Joan Pau II. Això és el que escriu després de l'enterrament de

Pau VI: “M'agradaria assistir al cel a l'encontrè del papa Joan XXIII amb el papa Pau VI. Aquests dos homes es complementen de tal manera que ja deixen entreveure la imatge del Papa que esperem”. Aquesta és la pri-

mera reflexió del Germà Roger el 16 d'octubre del 1979, sobre el Papa actual: “Elecció de Joan Pau II. Captivat per l'home contemporani i totalment pastor, ell sabrà donar un impuls a la universalitat de l'Església”.

Unes paraules que impressionen

Els passatges que impressionen el lector i no el deixaran indiferent són molts:

—“El perdó: un miracle inequívoc, el sùmmum de l'amor. Cada vegada que es rep, passa el Déu viu”.

—“Si la primavera de l'Església no pot néixer immediatament, Déu ens la dóna almenys en nosaltres mateixos, ell no rebutja una primavera del cor”.

—“Cap als 18 anys, vaig tenir consciència que, per a formar-se un mateix, era indispensable descobrir algunes línies de força en les quals afirmar-se fins a la mort. L'home no es fabrica; la unitat de la persona només es construeix a partir de l'opció de referències a les quals cal retornar constantment”.

Un text gairebé ecumènic

La Bíblia, publicada en el francès corrent

Lausana (Suïssa).— L'Aliança Bíblica Universal ha llançat a Lausana la seva darrera obra: “La Bíblia en francès corrent”. Els autors protestants i catòlics d'aquesta traducció que substitueix totes les paraules incomprensibles pel comú de la gent pel seu equivalent corrent, diuen que utilitzen “una llengua actual, clara, càlida i estimulante”. Un to particular ha marcat la traducció dels fragments poètics de la Bíblia on, com en el cas del llibre de Job, els traductors s'han llançat a escriure totes les lamentacions de Job i les intervencions dels seus amics en alexandrins.

A la conferència de premsa, el pastor Gérard Soguel ha presentat d'entrada, el gegantí esforç de l'Aliança Bíblica Universal de proveir tot el món de textos bíblics fidels al seu original però del tot accessibles als homes d'avui. Després d'haver parlat més breument de la Societat Bíblica de la Suïssa romanda —membre de

l'Aliança Bíblica Universal— a la qual pertany el secretari, el pastor Soguel ha explicat que la Bíblia en francès corrent serà a les llibreries, d'aquí pocs dies, en dos formats, un de tela (19'30 Fr.) i l'altre de cartoné (18,60 Fr.). Una tercera versió, més barata encara, serà distribuïda només pels circuits de catequesi.

Després el pastor Jean-Claude Margot, un dels principals traductors de la Bíblia en francès corrent, ha explicat a la premsa l'epopeia de més de 15 anys de treball. Ha afegit que seguirà l'esforç dels traductors, perquè, si el Nou Testament ha superat ja la prova de la durada —més de deu anys de la primera publicació— l'Antic Testament es troba actualment per primera vegada enfrontat a un gran públic. D'aquí en sortirà, segons el pastor Margot, un intens diàleg amb els lectors que influenciarà les edicions posteriors.

A l'Àfrica

Les Esglésies, a favor d'una veritable democràcia

Kisumu (Kènia).— L'Església ha d'ajudar a l'Àfrica a instaurar una societat veritablement democràtica, en la qual el poble tingui llibertat per interpellar els seus dirigents sense témer represàlies per part seva. Això és el que ha declarat recentment el bisbe anglicà Henry Okullu, de Manseo Sud a Kènia, en una entrevista concedida a la premsa.

El prelat de Kènia suggereix una més gran participació del poble en la direcció de la vida de la nació. Ha afegit que la independència ha instaurat una nova era en la qual l'autoritat ha de col·laborar amb la població per a la promoció del seu benestar social. Monsenyor Okullu ha deplorat també les grans desigualtats entre les classes riques i les classes modestes a la societat africana contemporània. Així, ha recomanat als governs africans que prenguin mesures per a l'eliminació d'aquestes marques d'injustícia. Finalment, ha acabat dient que l'Església és favorable a la creació d'estructures que permetin al poble expressar les seves aspiracions i els seus desigs.

Al temps que censuren un programa religiós

Acusen els bisbes xilens de ser filocomunistes

Santiago.— El Director d'Investigacions (Policia Civil), General Fernando Paredes va acusar a l'Església catòlica xilena d'infiltració marxista” afirmant que “alts prelats” han “canviat la creu per una medalla del MIR”. Assenyala que des de l'època de Stalin, l'any 1945, s'inicià aquesta infiltració. Va acusar a la Vicaria de la Solidaritat d'haver servit “conscientment a l'acció d'elements marxistes. També va acusar als prelats de substituir l'Església de Crist per una altra que en diuen “popular”.

Monsenyor José Manuel Santos, President de la Conferència Episcopal expressà la seva protesta per aquestes acusacions i convocà una conferència de premsa on va dir que aquestes declaracions “són sumament greus, mancades de fonaments seriosos i en res fomenten la unitat dels xilens”.

El bisbe afegí que “convé

lluitar les asprors i treballar per la grandesa de Xile” considerant que probablement vinguin dies difícils. Va precisar que l'Església tracta d'atendre a l'home en totes les seves necessitats, sobretot les espirituals i assumir la defensa de les persones sense prejutjar si són culpables o no.

El govern va sol·licitar la suspensió d'un programa de ràdio que s'iniciaria per Ràdio Xilena, propietat de l'Església, en el que havia d'intervenir el cardenal Silva Hernández. El programa, anomenat “En aquesta hora s'analitza” tenia com a objectiu obrir una tribuna independent per analitzar els problemes del país.

El col·legi de periodistes va protestar per aquesta mesura del govern “ja que implica l'acceptació de normes de censura previa”.

Minva el nombre d'espectadors de cinema a Catalunya

Des de l'any 1969 fins al 1981 el nombre d'espectadors de cinema a Catalunya s'ha reduït a més de la meitat. Així, mentre l'any 69 l'assistència mitjana per habitant era de 13'64 vegades, l'any 81 aquesta assistència va quedar reduïda a 5'78 vegades, que representa menys d'un cop cada dos mesos. En xifres globals s'ha passat d'un total de 67 milions d'espectadors l'any 69 a 25 milions l'any 81.

Aquestes dades alarmants són el resultat de l'estudi sobre el cinema que la Generalitat de Catalunya ha inclòs dins la publicació "Catalunya endavant". L'estudi fa referència també a altres aspectes de l'activitat cinematogràfica, com són el nombre de sales de projecció, la recaptació o la producció. Respecte a les sales de projecció, l'any 65 Catalunya en tenia 1.422 de censades, que amb quinze anys s'han reduït un 28 per

cent per arribar l'any 80 a 1.025. "Evidentment —diu aquest estudi— no tots els cinemes inscrits en el registre han tingut activitat al llarg de cada any. En el cas, doncs, de les sales que treballen realment, el retrocés és infatigable i significa passar de 1.232 sales actives l'any 75 a 738 l'any 80. La caiguda és del 40 per cent, i vol dir que, cada trimestre, i durant quinze anys, vuit sales de cinema plegaven de treballar". Tot i això, assenyala l'estudi, aquesta davallada és inferior a la de la resta de l'Estat.

Preferència pels films estrangers

El retrocés en la xifra de locals de projecció és, lògicament, el resultat del decreixent nombre d'espectadors de què parlàvem al principi. Pel que fa al tipus de pel·lícules, ens trobem

per altra part que els nostres espectadors han deixat d'assistir molt més a les projeccions de cintes espanyoles que a les de cintes estrangeres. Així, mentre l'any 69 prop de 19 milions de catalans van veure projeccions espanyoles, aquesta xifra es redueix l'any 81 a prop de 5 milions. En canvi, els espectadors que van assistir a projeccions de cintes estrangeres l'any 69 fou de 48 milions, que el 81 han quedat reduïts en uns 20.

Sembla, de totes maneres, que el capítol de les recaptacions millora notablement en relació als dos apartats anteriors. "Catalunya —diu l'estudi— que feia 1.054 milions de calaix l'any 65, n'abocava 4.959 a les arques cinematogràfiques, tres lustres més tard. En aquest cas, la taxa anual acumulativa més forta de creixement de les recaptacions correspongué a les

pel·lícules espanyoles. Quànt al repartiment de cada 100 pessetes ingressades, 16 procedeixen del cinema espanyol. La quota de mercat sobre el conjunt estatal ha oscil·lat a l'entorn del 22 per cent, nivell que clogué 1980".

Produccions catalanes

Un altre dels aspectes més interessants de l'estudi és el que fa referència a la producció. "El recompte de productores amb seu a Catalunya era l'any 79 de 189, de les quals només 85 havien vist exhibir alguna pel·lícula seva en el període 69-79. Pel que fa a la participació sobre el total espanyol, un 18 per cent de les productores del cens era domiciliat a Catalunya, i d'un estoc de 2.913 realitzacions, l'any 1979, un total de 444 foren de producció totalment catalana, quantitat que cal eixamplar amb

els 64 films fets en règim de co-producció.

"Les xifres corresponents a 1979 ens diuen que de cada 100 pel·lícules exhibides, 19 eren fetes amb participació —total o parcial— de Catalunya, que de cada 100 espectadors, 23 veien aquests films, i que de cada 100 pessetes gairebé la quarta part ens pertocava. Uns percentatges, doncs, altament interessants".

Resumint, doncs, podríem dir que la situació del cinema a Catalunya —situació similar a la resta de l'Estat— s'insereix dins tres trajectòries concretes. Per un costat, tenim el tancament de cinemes. Per l'altra, un enorme descens de públic. I, finalment, una creixença de les recaptacions. Si bé aquest darrer punt podria produir cert optimisme, s'ha de tenir en compte l'augment dels preus i la pèrdua de poder adquisitiu que, com ja hem dit, ha disminuït en un 39 per cent.

Els infants, víctimes de la violència en la nostra societat

L'any passat, se celebrà a París el IV Congrés sobre Infants Maltractats. Especialistes en el tema, d'arreu del món, exposaren les seves tesis sobre aquesta qüestió a la qual no es dona sovint la importància que caldria. Els nens d'avui són els homes del demà i si puguen sota uns condicionaments violents manifestaran en el futur unes pautes agressives, bel·licoses i antisocials.

A l'esmentat Congrés es parlà de la violència que s'exerceix sobre els infants en la nostra societat a dos nivells: el familiar i l'institucional. Les denúncies de tota mena d'abusos contra la gent menuda foren abundants.

La violència familiar va des del comportament de la mare en estat que no vigila ni es preocupa del ser que porta dins, passant per l'infant que els pares deixen a l'hospital en acabar de néixer per alguna

malaltia o per falta de pes, que es troba sense cap calor ni afecte des que viu els primers moments de la seva existència, fins al pare que dona algunes plantofades als fills per qualsevol ximpleria.

A nivell institucional, la violència es manifesta en el fet que molts nens i nenes es veuen en la necessitat de treballar una bona pila d'hores al dia quan es troben encara en l'edat escolar, o els infants que són víctimes sexuals dels adults o de les xarxes de la indústria pornogràfica. També es constata una violència important en alguns centres educatius on es pressiona, sense un raonament clar, l'alumne que segueixi unes determinades pautes. En algunes escoles, encara que els mestres ja no treuen el bastó, els nens o nenes viuen sota una angoixa permanent. Aprenen unes determinades coses per por, i no per convenciment o perquè el

mestre els hagi desvetllat cap mena d'inquietud.

Un altre factor important que ajuda a la consolidació d'aquests comportaments violents és el missatge que els infants reben a través dels mitjans de comunicació. Al cinema, les novel·les i la televisió apareixen herois que s'imposen a través de la força dels punys i no per la força de la raó. I aquests són els personatges que llavors vol imitar la gent menuda.

A vegades, resulta una mica difícil destriar on comença i acaba la violència. Certes situacions —atracaments, violacions—, són censurades per tothom. El rebuig és absolut. En canvi, els casos en que hi ha una violència sublim passen desapercebuts.

Un dels participants en aquest Congrés sobre els Infants Maltractats deia, amb tota la raó del món, que en la nostra societat hi ha una situació de violència latent en tots els nivells i que és lògic que s'encomani als infants.

Cal, evidentment, una reorientació del nostre comportament col·lectiu, substituir la intolerància per la comprensió, els crits pel diàleg i la supèrbia per la humilitat. S'imposa la reflexió...

VOSTÈ TÉ PROBLEMES

Un equip d'especialistes l'atendrà

ADULTS

Angoixa, ansietat, depressió, trastorns psicossomàtics, conflictes de la parella.

INFANTIL

Fracàs escolar. Problemes afectius. Informe del nen (separació dels pares)

GABINET PSICOLOGIA - Muntaner, 271, 1r. 1.ª. Tel. 200 91 69.

Tomàs Puntí

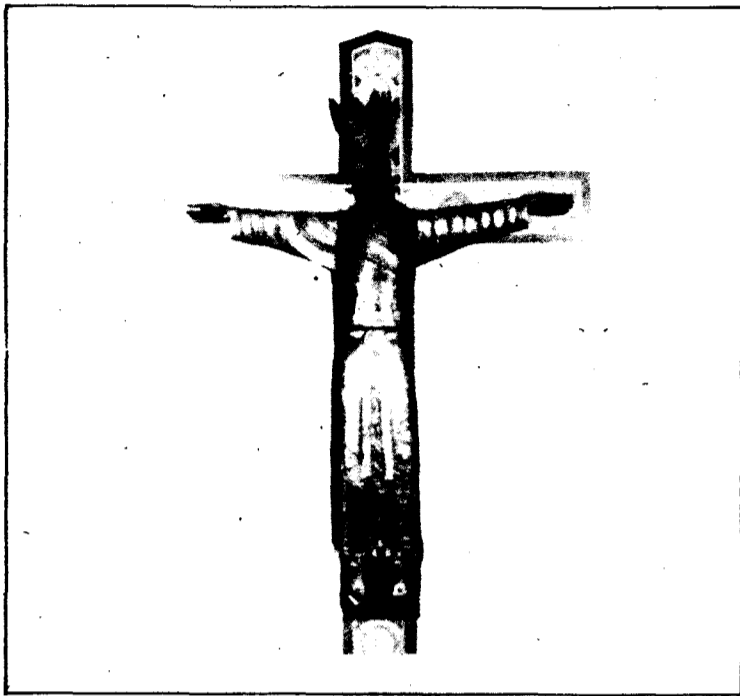
La Majestat de Caldes de Montbui, dèiem fa uns mesos, que bé podia estar influenciada pels corrents teològics més ortodoxos del període de consolidació del cristianisme en valorar sols l'aspecte diví de la crucifixió de Jesús, però en considerar-la com a obra forana no ens dóna gaire més llum d'aquells primers temps obscurs, d'afirmament del cristianisme a casa nostra.

Si nous descobriments arqueològics o històrics ens van confirmant la hipòtesi que presentem avui d'ideologia contraposada a l'anterior, tindrem un millor coneixement de les lluites teològiques dels nostres pares. Com a cristians hi volem buscar en aquestes recerques l'aspecte positiu, i la crisi actual ja ens dóna el primer pel creixent marcat interès en les recuperacions d'esglésies disperses pel nostre sòl, que són un evident testimoni de la fe dels nostres pares, però algunes troballes, com aquesta, insinuen que també tenien problemes teològics, igualment que avui, on vol imperar un materialisme i un humanisme radicals o sobrevolar la figura humana del Crist.

Lliçà d'Amunt és una localitat del tipus dispers, persa, i de poc poblament i eminentment agrícola que està situada en el Vallès Oriental. El nucli espiritual el formen la parròquia de Sant Julià, amb el campanar i la casa rectoral nova en substitució de la vella masia amb la qual formaven una evident unitat constructiva. L'església de Santa Justa i Rufina, que consta és la més antiga del lloc, avui en curs de restauració i l'ermita de Sant Baldiri citada ja el 946.

L'església de Sant Julià també ha d'ésser molt antiga però com que està molt deformada es difícil avui llegir-hi el seu passat. Hi ha dues finestres en omega decorades amb els clàssics cordons o cordes ja emprades pels sumeris, fetes amb un bloc de pedra vermella, reaprofitades, però en un absis que fou fet de nou pels anys 40, amb unes arcuacions dites lombardes que en la documentació original semblen del segle XIè. Les finestres evidencien uns corrents visigòtics o potser anteriors, cel-

Testimoni epigràfic de les lluites teològiques dels primers temps del cristianisme a Catalunya

tics, localitzats in situ a Galícia, elements molt similars, que per ésser elements reutilitzats no ens hi estendrem. Hi ha també una ampliació gòtica que està documentada per una làpida en la mateixa façana, difícil de llegir però que es veu clarament l'any, MCCCCL. La volta de l'església romànica (?) existeix i el campanar, de dos cossos, el superior és documentat per les visites pastorals com del 1508 i per una làpida en el seu cos, del 1494. Aquesta làpida, que ens recorda una estela sepulcral egípcio-copta, té esborrat el primer dibuix i escrit a sobre i en català el dia i any en què es construí el "cloquer" o sia la part on hi ha les campanes de la qual ja

en parlarem en una altra ocasió, perquè encara està en estudi.

Elements arquitectònics recuperats

Però del que volem parlar-ne avui en més deteniment és d'algunes de les pedres recuperades en la rectoria vella i que sembla que es poden relacionar amb les de Santa Justa i Rufina.

Hi ha dos grups d'elements arquitectònics recuperats segons el material de què estan fets: uns en pedra arenisca fina i altres en pedra tosca. En arenisca hi són treballats els elements gòtics i una curiosa mènsula amb una mà, que no sembla gòtica, ni realment una mènsula estructural. En pedra tos-

ca les finestres renaixement que podem comprovar com algunes són elements reutilitzats, una creu de braços triangulars com la de Barcelona, però molt marcats i en què domina el ple, dos arcs monoblocs i molts i diversos carreus. En una de les citades llindes és on apareix la inscripció calada amb figures, molt reveladora com veurem.

Els signes que hi ha calats i en nombre de quatre, queden descentrats en la nova llinda, el que demostra que l'original era més gran i portava ja gravats els grafits i perquè a més son quelcom escapats, especialment l'últim.

Els grafits, que amiden entre 6 i 26 cm. el primer és una creu llatina amb el braç lleugerament inclinat i amb un punt a sobre al costat dret de l'espectador, el segon és una aspa, el tercer una circumferència, quelcom ovalada, i el quart una figura humana esquematitzada amb els braços en creu, els dits marcats i excessivament grans. Té la cara repicada, segons sembla, posteriorment ho interpretem com volent anul·lar la persona representada a una reconsideració o censura de la idea primera.

Identificació dels signes

Si ens atenem a la simbologia dels primers segles cada un dels signes en si podria significar: el primer Jesús fill d'Israel mort o vençut, el segon l'Ungit o Escollit, el tercer nascut o fill de i finalment l'últim l'home. I així llegiríem JESÚS FILL D'ISRAEL, MORT, L'ESCOLLIT DE DÉU FILL D'HOMME, l'altre costat, com diem, de la Majestat de Caldes.

El problema crec que ens ve en voler situar el temps en què es féu la inscripció sobre la llinda. Hem de descartar de base com a feta en el renaixement, per tot el que hem dit, i en el gòtic, perquè no és feta en pedra arenisca i caldrà, doncs, situar-la en un edifici anterior destruït abans del segle XIV.

La pedra tosca com a element constructiu és poc coneguda i per estudis que tinc en curs sembla que apareix en els edificis més antics i anteriors al segle VIII, o sia abans de la primera vinguda dels àrabs. Són moltes les esglésies així construïdes a Catalunya que anem localitzant, entre elles Sant Miquel del Fai, de la que depengué a l'any 1332, potser recordant velles dependències. A Santa Justa hi apareixen més restes tals com un cloquer, una possible pica baptismal, pintada de vermell, i altres també significatives.

En considerar per un altre costat quina ideologia l'ha escrit, la proximitat de la mà que no la podem considerar com s'ha dit com a element arquitectònic estricte, sinó més bé com a més important i amb plena simbologia, si bé la podem relacionar amb elements heràldics o distintiu tribal de llocs de tradició megalítica, també la localitzem amb els priscilians i aquests últims, amb més probabilitats; desapareixen al segle VIè. La referència a fill d'Israel i la problemàtica que presenta, també ens permet relacionar-hi.

Crec que no podem dubtar de la catalanitat d'aquest testimoni cristià que ens recorda els mateixos corrents que afloren avui en alguns ambients de la nostra Església i si agrupem tots els restes recuperats fins avui tant a Santa Justa com a Sant Julià, ens surt cada un dels elements arquitectònics que deuria tenir una església situada allí des dels primers temps i de forta tradició sumèrio-grega com altres que tenim localitzades a casa nostra: amb dues finestres i un portal al sud i un cloquer sobre una nau amb l'absis de mitja circumferència.

Veurem si algun dia en podem donar més detalls i més sòlids.

Francesc de P. Cardoner i Blanch. Arquitecte

La importància de l'alimentació dels infants

Els nostres hàbits alimentaris són dolents. No mengem d'una manera racional. I les conseqüències també són per a la gent menuda que comença a patir d'obesitat i d'hipertensió.

La mare té una importància fonamental a l'hora d'alimentar d'una manera sana els fills. Ella fa agafar uns determinats hàbits a la gent menuda. Si els acostuma malament, és molt difícil que els fills siguin conscients de la importància de l'alimentació per a la persona.

Un abús de sucre és perillós per a tothom, i d'una manera especial per als nens i nenes. S'ha de vigilar amb les begudes, els gelats, la xocolata i les postres. La mare ha de procurar que els fills no beguin a l'hora dels menjars quantitats excessives de begudes amb sucre.

Tampoc no és aconsellable premiar els fills amb xocolata o dolços per qualsevol acció que agradi als pares. Es així com es creen les necessitats artificials.

Molts pares han patit privacions i volen donar-ho tot als fills. Si van a un restaurant, els omplen de menjar. Un, dos, tres plats o els que faci falta. S'escullen els plats

És important acostumar els infants a menjar d'una manera sana i equilibrada

més cars i amb més grasses. Mal costum. Es pot menjar bé sense necessitat de forçar l'estómac. Es

millor disfrutar bé de dos plats que no pas menjar-ne tres a disgust.

T. P.

claret

Roger de Llúria, 5 - Barcelona-10 - Tel. 301 08 87

CRIST ES EL POBRE

mare teresa de calcuta

CRIST ES EL POBRE

Madre Teresa de Calcuta

Todo el libro gira alrededor de su pensamiento fundamental: Cristo es el pobre. El pobre más pobre y desgraciado de la sociedad y de las ciudades actuales.

Colección ELS DAUS n.º 60. Págs. 128. Ptas. 450,-

Editorial Claret

Obra de Rosa Cullell

Quadres amb flors dissecades

L'art, l'habilitat i la sensibilitat femenina de Rosa Cullell es posa de manifest en els seus quadres amb flors dissecades. D'una selecció de les flors més boniques que ofereix la natura, en surten obres com les que podem veure en aquestes pàgines.

— Com ha estat, que et tinguessis tan callada aquesta te-va faceta?

— De callada res eh? Simplement que no s'havia presentat mai l'ocasió de manifestar-la. Ha estat amb motiu del sant del nostre simpàtic "Xesc", que vaig felicitar amb una de les meves postals.

— Des de quan et dediques a fer aquests quadres amb flors dissecades i altres treballs d'aquest estil?

— Va ser a mitjans de l'any 1979 quan una germana meva va dir-me que havia vist una exposició tota feta amb pallons i flors disse-

caades i que era molt maca. En aquells moments no vaig posar-hi cap interès. Va ésser molt de temps després que vaig sentir curiositat, però, lògicament, l'exposició ja no hi era. Però ella sabia el lloc on vivia aquell xicot que l'havia feta, i vàrem decidir d'anar-hi. Vàrem haver-hi de passar dos dies perquè era força lluny. Lamentablement no tenia cap treball fet.

— Així, doncs, com ho vares aprendre?

— Bé, us he de dir que me n'alegro que no tingué res, perquè, d'aquesta manera, puc dir que no he copiat res de ningú. Puc dir amb

tota veritat que he estat "autodidacte". Fruit de molta observació, de fer moltes proves, perdre molt material...

— Costa molt de fer un quadre?

— Certament; és un treball molt laboriós, de molta paciència, de força imaginació i un xic de gust per a combinar les flors, fulles i colors.

— És rentable aquesta forma d'artesanaria?

— No, no ho és, però el més important és que dóna moltes satisfaccions. Es fa amb molta il·lusió.

— Podries explicar-nos una mica el procés fins a tenir el quadre fet?

R.— Mireu, és un procés molt llarg el que hi ha des de la planta, fulla, o flor de bosc, fins que arriba a materialitzar-se en un quadre o una simple targeta o nadala. A mi, si em porten un pom de flors, per bonic que sigui, no puc fer-ne res.

Haig d'anar al bosc amb la premsa i cada flor que cullo l'he d'anar posant entre diaris (el paper de diari va molt bé perquè empapa molt) i posar-lo a la premsa de seguida, de manera que la flor ja quedi com quedarà definitivament. Cal dir que no sempre ho aconseguixo perquè moltes queden mal doblegades en tancar el diari i ja no serveixen. No totes les flors volen la mateixa pressió i temps de premsa per ésser deshidratades. Us diré que la primera vegada que feia l'experiència, vaig tenir el primer desengany. Tenia dues premses plenes d'herba fetgera i les vaig tenir quinze dies sense mirar-les, amb la il·lusió que, un cop passat el temps necessari, tindria un bé de Déu de flors per a començar a fer les meves "creacions". Un diumenge al matí, quan vaig disposar-me a fer la "collita" va ser el primer desengany: allò era tot podrit i els diaris es podien escórrer d'empapats que eren. Va ser una experiència molt negativa, però experiència. Aquesta flor, és la primera que floreix i arriba, ja, pel mes de febrer; per tant, fa encara molt fred i el bosc és totalment moll perquè

Rosa Cullell diu que aquesta feina li dóna moltes satisfaccions.

aquesta flor neix en llocs molt humits i ombrejats.

Això vol dir que, de febrer més o menys, fins al setembre, és el temps de la "recol·lecció" de les flors i, pel novembre, de les fulles d'arbre perquè és el temps que són més maques i de tots colors i, a més, no porten ja gaire aigua: el faig, l'auró, la blada i d'altres que no sé el nom. Una cosa que cal tenir molt en compte, és que el material no es pot deixar a la premsa i santes Pasqües! De tant en tant s'ha d'afluixar la premsa perquè hi penetri l'aire, però amb molta mesura, perquè la flor, si encara és massa tendra, amb el contacte amb l'aire s'arruga, s'encóngeix i ja no val.

— I tu, com ho saps tot això?

— L'experiència, nois, l'experiència! Diu que el dimoni sap més per vell que per dimoni. N'he perdut moltes de flors per no saber el "tractament" que volien... Ara, generalment, ja salvo un 90% de la "collita".

— I el procés fins a tenir un quadre totalment acabat, com és?

— Primerament hi juga molt la imaginació, després la paciència i també la cura de fer-ho molt net... Jo tinc un armari amb les flors ja seleccionades en un lloc on no hi hagi humitat.

Quan vull fer un treball, em poso davant de l'armari mirant les flors que tinc i escullo les que vull per fer el quadre: suposem, petites de color de rosa, blaves més grans, alguna fulla... No solc fer cap esquema, sinó que poso la cartulina davant, miro les flors i anem per feina! Amb la imaginació ja veig el quadre fet i planto la primera flor. Cal advertir que la majoria de les flors les dissecó sense cua i en aquest cas, el primer que haig de fer, és enganxar una sèrie de cues que tinc ja, també, preparades.

— Però, quan les flors són tan petites com, per exemple, aquestes que veiem, no pots pas posar tants troncs, oi?

— Per sort, he descobert una planta que té moltes ramificacions, petites i que esporgant-la i treient les fulles, queda una branca molt adient per a les flors menudes. Allò que solc fer, és combinar flors grossesetes amb tronc i flors petites amb aquestes branquetes, com podeu veure en aquest esquema, que ve a ser més o menys el quadre que més endavant veurem acabat.

— Tu has fet diverses exposicions oi? Com t'hi vares animar?

— Van animar-me els amics. Vaig començar fent targetes que per cert eren força lletges; però allò va ser el meu aprenentatge.

Més endavant, ja les targetes varen tenir molta acceptació i va

ser quan vaig animar-me a fer algun quadre, però, per a mi, per passar el temps fent alguna cosa m'agradava. Generalment pensem que allò que hom fa, no té cap valor, però l'altre gent no ho veu així, i varen començar a dir-me que per què no feia una exposició, que allò era molt bonic i valia la pena. I, per això, vaig decidir-me.

Vaig exposar, pels vols de Nadal, a la "Sala d'Art de Promotora Torelló", al meu poble natal. Era venent que eren bonics els quadres! Tanta varietat de flors, de colors, de formes... feia un goig! Va fer-me molta il·lusió.

Va ésser molt concorreguda i amb molt d'èxit. Un cop "trencat el glaç" ja vaig animar-me i n'he fet moltes: Navarcles, St. Hipòlit de Voltregà, Vic, St. Pere de Torelló, Cantonigròs, Sta. M.ª de Corcó, La Garriga, i ara a Barcelona del 11 al 15 de febrer, a la Sala d'Exposicions de "La Caixa", el número 3 de la Ronda de Sant Antoni, i que possiblement serà la darrera...

— Perquè plegues si t'agrada tant i tens tant d'èxit?

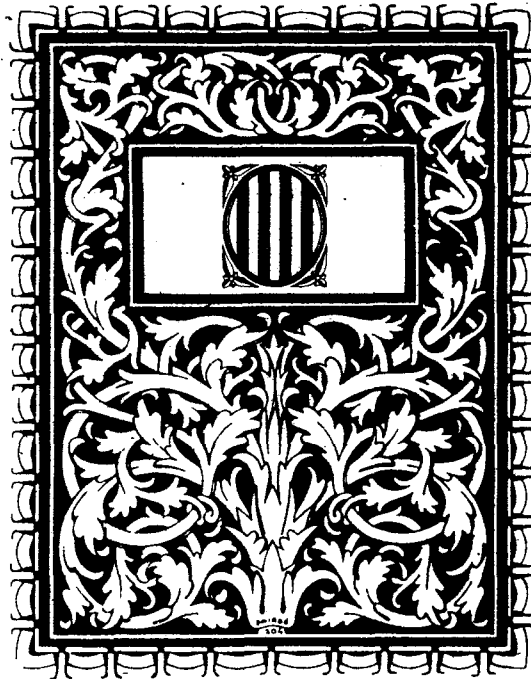
— Mireu, si bé fer els quadres és un treball molt bonic, molt creatiu, descansat i que em fa molta il·lusió i sento que em realitza, no es així anar a collir les flors, carregada amb la motxilla, tot el dia fora de casa, ajupir-te i aixecar-te per cada flor, és un exercici un xic fort per a mi... És molt possible que si trobo algú que vulgui collir-me les flors, pugui continuar; si no és així no ho veig pas possible...

— És una llàstima que pleguis, perquè veiem que et queden molt bé i molt bonics. Rep la nostra felicitació ben cordial.

HOSPITAL SANT JOAN DE DÉU

Amb el patrocini de la Direcció General del Patrimoni Artístic de la Generalitat de Catalunya

EXPOSICIÓ BENÈFICA D'OBRES d'artistes de Catalunya i Balears

TAMBÉ POT APROFITAR PER VISITAR EL NOSTRE PESSEBRE

Autobusos BC i SJ
Origen Plaça Universitat
Fàcil aparcament

8 Desembre 1982 a
6 Gener 1983
Feiners, de 5 a 8
Festius, de 11 a 2
amb missa a les 12
a la Capella

llibres

Per a nens de 4 a 7 anys

La Història de Jesús (1)

Quan una persona vol explicar als nens la història de Jesús, necessita imatges per mirar i textos per explicar. Per això el Nou Testament no és suficient. El necessitarà per tornar a llegir allò que ha oblidat i potser per a descobrir detalls en els quals mai no s'havia fixat.

Després començarà a contar. Primer només un relat. Escollirà allò que el nen pugui comprendre i ho explicarà de manera que el nen l'entengui.

Per això les imatges poden donar un gran ajut. Despertent l'interès, estimulen la imaginació, suggereixen preguntes i

donen lloc al diàleg. Aquest llibre vol fomentar aquests diàlegs. Les imatges ocupen el primer lloc. El text les relaciona amb una història evangèlica.

El que està més enllà de les imatges, el que no es pot veure amb els ulls, és allò que ha d'aparèixer en el diàleg. En aquest procés, dues coses són igualment importants: Com veu les imatges l'adult i com les veu el nen.

(1) L'EVANGELI DE JESÚS.

Les meves primeres lectures. Il·lustracions de Marlene Reidel.

Text d'Irene Mieth.
Editorial Herder - 1982.

Cuina

Macarrons dos colors

- 1/4 Kg. macarrons
- 1/4 Kg. tomàquets madurs
- 2 ous durs
- 1 llauna de tonyina
- salsa maonesa
- 2 o 3 tomàquets forts

Coeu els macarrons amb aigua bullent i sal durant 5 minuts, després renteu-los amb abundant aigua freda i escorreu-los. Renteu els tomàquets, talleu-los a trossos i coeu-los amb un raig d'oli i una mica de sal i 1/2 cullarada de sucre, deixeu-los coure a poc a poc, una bona estona, fins que s'espesseixin, llavors passeu-los per un colador de tela metàl·lica.

pesa, passeu per aigua i sal els macarrons, escorreu-los i poseu-ne la meitat en la plàtera, cobriu-los amb la salsa de tomàquet i la tonyina esmicolada, després poseu la resta dels macarrons i cobriu-los completament amb la maonesa. Piqueu molt fi els ous durs i espoleu-los per damunt de la maonesa. Rodejeu-los amb rodanxetes de tomàquet molt fines.

Feu una salsa maonesa es-

María Gloria Muntañola

racó del llenguatge

Caure, callar, marxar, pujar i baixar

Són moltes les influències noves que l'ús del castellà i la infiltració de formes i modismes han produït en el català.

Una d'elles és la supressió indeguda de pronoms febles que ja he comentat des d'aquí moltes vegades, com: tinc dos, o quantes vol?

Una altra, sobre la qual reclamo avui la vostra atenció, és l'afegiment innecessari de partícules pronominals, falta situada en l'altra extrem de la que he esmentat suara, i tan o més censurable.

Sentireu, potser, que algunes persones d'ambients fortament castellanitzats, —a les quals, però, cal agrair l'esforç de parlar en català—, usen verbs com els que titulen aquest escrit amb un reforç pronominal reflexiu: Que es calli!. Tinc por de caure'm. No et vull veure; marxa't ben lluny! Puja't al terrat a buscar la roba estesa. Ens vam baixar al soterrani. Això ve de traduir massa exactament fa manera de dir i d'usar aquest verb, que es comporten de manera diferent en castellà i en català. En bon català direm: Que calli! Tinc por de caure. No et vull veure; marxa ben lluny! Puja al terrat a buscar la roba estesa. Vam baixar al soterrani. D'aquests verbs, n'hi ha dos que són sempre intransitius: caure i marxar. Aquests no poden anar acompanyats de partícules pronominals que substitueixen el complement directe, en aquest cas inexistent.

Els altres tres, callar, pujar i baixar, de vegades poden ser usats transitivament i llavors admetten afegits pronominals, però de cap manera reflexius. Un nen pot dir perfectament: Puja'm a coll-i-be. Però serà ben incorrecte que diguem Puja't al poble per la Festa Major.

Amb baixar passa igual: Baixa'm a la tercera cantonada. No hi ha res a dir sobre la bondat gramatical d'aquesta frase. En canvi, hem de rebutjar decididament les frases del tipus: Baixa't de l'arbre que cauràs.

Farem bé d'evitar aquestes construccions castellanes però no oblidem que, en alguns casos, el verb callar pot ser usat pronominalment. Es quan actua sobre ell el datiu anomenat reflexiu. Quan callar no vol dir simplement i objectivament no dir res, sinó que vol indicar una reticència del subjecte, un interès a ocultar alguna cosa. Si arribo a saber-ne quelcom, m'ho callaré. Es va callar les condicions més conflictives del contracte.

PERLES ORTOGRÀFIQUES

Rebo una comunicació d'una prestigiosa distribuïdora de llibres catalans en la qual se m'anuncien uns actes a celebrar de cara al Cinquentenari del Diccionari Fabra. El Mestre no hauria aprovat aquest mot. Ell el consigna com a Cinquantenari.

Albert Pera

la sardana i la dansa

Concurs de cartells

A l'entorn de l'Aplec de la Sardana de Premià de Mar, que l'any vinent arriba a la seva desena edició, s'acaba de convocar un concurs de cartells. La temàtica d'aquest certamen és obligatòriament sardanista; els treballs concurrents s'hauran de presentar sobre cartolina llisa de 25 per 42 centímetres, en sentit vertical, desenvolupat per a ser reproduït amb un màxim de 4 tintes planes. En el cartell hi figurarà la següent inscripció: "Xè. Aplec de la Sardana; Premià de Mar, 24 d'abril de 1983; Ciutat de Girona, Montgrins, Pral. del Llobregat, Premianença; organitza "Amics de la Sardana". S'atorgarà un premi únic de 10 mil pessetes al cartell designat per un jurat qualificador. L'admissió d'originals estarà oberta fins el 31 de desembre de 1982, al Patronat Social Premianenc, carrer Mn. Paradera, núm. 12., Premià de Mar.

Resultat dels certamens de del Aplec del Baix Camp

Segons que ens comunica la colla sardanista "Rosa de Reus", el passat dia 27 de novembre va tenir lloc a la capital del Baix Camp, en els locals de l'Agrupació Excursionista de Catalunya, l'acte d'inauguració de l'exposició i de lliurament de premis a les obres presentades als concursos de Dibuix i Pintura Ràpids i de Fotografia, convocats per l'esmentat grup amb motiu de la celebració del 16è. Aplec de Sardanes del Baix Camp.

El Concurs de Dibuix i Pintura Ràpids, amb el tema "L'Aplec del Baix Camp en qualsevol dels seus aspectes", es dividia en quatre categories, d'acord amb l'edat dels concursants: la primera, fins als 10 anys; la segona, d'11 a 13 anys; la tercera, de 14 a 17; i la quarta, de 18 en endavant. Els guanyadors dels primers premis de cada categoria foren David Artó, Carles Barriach, Xavier Torrents i Teresa Masdeu, respectivament.

Pel que fa referència al Concurs de Fotografia la temàtica era doble: per una part, l'Aplec del Baix Camp; i per l'altra, la Dansa i Els Costums Tradicionals dels Països Catalans. Josep M. Llauredó i Asens va resultar ser el gran guanyador del certamen ja que va obtenir el Premi

d'honor a la millor col·lecció de tres obres sobre l'Aplec i també el primer premi de l'apartat de Dansa i Costums Tradicionals. Per altra part, Antoni Bonet i Rius obtenia el Primer Premi de l'apartat de fotografies de l'Aplec del Baix Camp.

Homenatge

El Grup Sardanístic d'Horta celebrà el dia 19 de desembre, al matí, una ballada doble de sardanes a la Plaça Eivissa, en col·laboració amb el grup "Els Amics de Barcelona". Durant l'esmentat acte s'oferí un homenatge a Josep Planas i Toscas, compositor i instrumentista de tenora que compta actualment 87 anys d'edat i que durant molt temps ha dedicat una intensa tasca en la construcció i reparació d'instruments de cobla així com de modernització de sistemes de claus per l'oclusió dels forats del cilindre de la tenora i del tible. La part musical d'aquesta ballada estigué a càrrec de les cobles Pral. de Collblanc i la Verneda, les quals —entre d'altres sardanes a interpretar— estrenaren les titulades "El iaio", d'E. Soler i "Mai s'és vell si el cor és jove", de J. Casas Devesa.

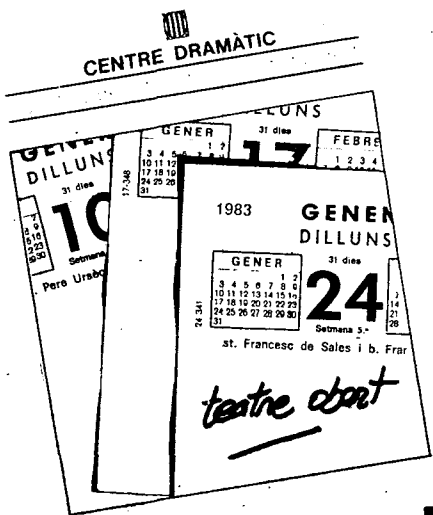
Curset

El Grup Sardanista de l'Orfeó Gracienc, de Barcelona, ens comunica que des del 6 de novembre està desenvolupant el seu Segon Curset d'Ensenyament de Sardanes, que s'estén al llarg de 12 setmanes, cada dissabte a dos quarts de sis de la tarda. Les inscripcions cal fer-les a la Secretaria de l'Orfeó Gracienc, al carrer Astúries, núm. 83, de 7 a 9 del vespre, els dies feiners.

Per altra part, el Grup Sardanístic d'Horta prepara un curset d'ensenyament de ballar sardanes que s'iniciarà el proper mes de gener i que tindrà lloc al Centre Parroquial del carrer Feliu i Codina, núm. 7, cada dissabte, de 4 a 6 de la tarda. Els interessats poden demanar informació cada vespre, de 10 a 11, a Carme Cortada, a través del telèfon 220 94 30 o cada dissabte, a Lluís Navarro, telèfon 220 29 40.

Josep Ventura

Teatre

Els Dilluns del Teatre Obert

amb ESCENA ALTERNATIVA

R
teatre regina

Els dilluns, a les 10 del vespre. Preu únic: 300 ptes.

4.ª sessió
10 gener

Ballar-la NARCÍS

espectacle de dansa sobre un text de F. Xavier Rivero, pel grup Taba

5.ª sessió
17 gener

Prolongacions de l'absurd L'AMANT,

de Harold Pinter. Traducció de Marta Pessarrodona. Interpretació del Teatre ad hoc.

6.ª sessió
24 gener

Per una semiòtica de l'ambigüitat EL GRAN TEATRO NATURAL DE OKLAHOMA,

de Franz Kafka, pel Teatre Fronterizo.

7.ª sessió
31 gener

Arrels del teatre

VETLLADA DE NARRACIÓ

Oral.

moviment TRAPELLES de Catalunya

Programació GENER 1983

Dia 8
CERDANYOLA DEL VALLÈS
Casal Parroquial
22.00 h.
Continuen les representacions de ELS PASTORETS a càrrec del G.A.T.

Dia 9
IGUALADA
Ateneu
12.00 h.
Estrena de l'espectacle CLINC, CLANC, CLOWN a càrrec de PEP, SALTIMBANQUI I BOCOÏ, ELS PALLASSOS.

Dia 9
CERDANYOLA DEL VALLÈS
Casal Parroquial
18.00 h.
Continuen les representacions de ELS PASTORETS a càrrec del G.A.T.

Dia 15
MANRESA
Sala Ciutat
17.00 h.
Projecció de la pel·lícula txecoslovaca, parlada en català, BRONTOSAURUS.

Dia 16
LA GARRIGA
Patronat
17.30 h.
Representació de l'espectacle CLINC, CLANC, CLOWN a càrrec de PEP, SALTIMBANQUI I BOCOÏ, ELS PALLASSOS.

Dia 16
LA BISBAL D'EMPORDÀ
Cinema Foment
16.00 h.
Projecció de la pel·lícula txecoslovaca, parlada en català, BRONTOSAURUS.

Dia 16
TERRASSA
Centre Cultural
12.00 h.
Representació de l'espectacle TRUQUEN, SENTS? a càrrec del grup PA DE RAL.

Dia 16
BADALONA
Centre Parroquial Sant Josep
18.00 h.
Representació de l'espectacle INTERLUDI PER UN LABERÍNTIC AMOR a càrrec del grup MARDUIX TITELLES.

Dia 16
OLOT
Teatre Principal Fundació Pública de Serveis
12.00 h.
Representació de l'espectacle circenc HOP! a càrrec del grup CIRC SÈMOLA.

Dia 16
FIGUERES
Sala Edison
12.00 h.
Representació de l'espectacle CLINC, CLANC, CLOWN a càrrec de PEP SALTIMBANQUI I BOCOÏ, ELS PALLASSOS.

Dia 23
L'ESPLUGA DE FRANCOLÍ
Pista Poliesportiva
17.00 h.
Representació de l'espectacle MÀGIA I FANTASIA a càrrec del grup ELS TRAPELLES. I DANSES I CANÇONS/3 amb el grup ARA VA DE BO.

Dia 23
ULLASTRELL
Cinema
19.00 h.
Representació de l'espectacle de mim CAVALLET D'ILLUSIONS a càrrec de la COMPANYIA DE PANTOMIMES EL VOL RAS.

Dia 23
CERDANYOLA DEL VALLÈS
Casal Parroquial
12.00 h.
Representació de l'espectacle CLINC, CLANC, CLOWN a càrrec de PEP, SALTIMBANQUI I BOCOÏ, ELS PALLASSOS.

costums i tradicions

Sobre la matança del porc

Si per sant Tomàs agafàvem el porc pel nas, segons un dels més antics refranys sobre la matança de dit animal; si "per Nadal posa el porc amb sal" i si "nou, nou porcs tinc a la salera; bon Nadal se m'espera", no vol pas dir que fos exclusivament el desembre quan es mataven els porcs a les cases particulars.

Parlem, és clar, de quan la matança del porc, no era habitual tot l'any; ni de quan, com i on es començà a fer com una mena d'atracció turística.

Molts calendaris solien representar el mes de desembre amb escenes de la matança. Amb tot, com sol passar amb la terrissa, "cada terra fa sa gerra" —no guerra, per favor—, és a dir, segons la comarca o població, mataven en mesos diferents. "El porc mataràs per sant Lluc i posaràs la verema al cup" aconsella un altre refrany. És a dir, per l'octubre. I pel novembre igualment, car "a cada porc li arriba el seu sant Martí" adagi que es troba igualment a Castella.

A Bellpuig, el dia o abans de l'exaltació de la Santa Creu (14 de setembre) a Mataró, mataven pel gener; al Ripollès, uns per sant Vicenç, igualment pel gener; d'altres, a començament de febrer. De cap manera, però, per sant Antoni abat. Una vegada, en una casa de pagès mataven una truja en tal dia, arguint, doncs, que no era porc, però un cop morta i quan anaven per escaldar-la, s'escapà i no la trobaren fins al cap d'uns mesos, seca com un bacallà. Aleshores la "tornaren" a matar, assegurant-se'n bé.

El porc es relaciona amb el Carnestoltes i sembla que tot allò relacionat amb la

matança tingui un cert regust pagà. I, encara, una certa mofa amb la cantada dels Funerals del porc que comencen així:

"Celebrem el funerals/ amb dinè i candela,/ de la mort del nostre porc,/ que és gran meravella,/ entre els amics i els parents/ que se'l troben entre dents/ sense tenir-ne pensaments/ si és mascle o femella". A Manlleu, al peu de cada estrofa solien efègir-hi la jaculatòria "Jesu Christi, audi nos". I "Acabats els funerals,/ la gent s'encaminen,/ cap a casa del difunt/ a veure si dinen,/ escudella, carn i arròs,/ tots hi feien el cap gros./ Jesuscrist, mateu-los tots,/ són una colla de pillos!/ Jesu Christe, audinos".

Malgrat aquestes bromes, la gent de pagès, el dia de la matança no s'oblidava mai de resar el Rosari al vespre. És més, durant els dies de donar calderada als porcs per engreixar-los, mentre la caldera amb trufes, bleda-raves, cols i altres verdures bullia, grans i xics al voltant de la llar resava una part de rosari seguida, d'una bona restallera de parenostres després de la lletania.

Val a dir que a moltes contrades els pagesos resaven habitualment, dues parts de rosari les vetlles d'hivern i una les d'estiu que era quan tenien menys temps.

La gent solia convidar amics, parents o veïns. Bon costum que ponderava un predicador a Vilanova d'Alpicat dient de Sant Bartomeu: —Mireu si són amics ell i Nostre Senyor, que es convidaven a sopar quan mataven porc!

Esteve Busquets i Molas

cadeca

Un periodista del futbol

Antoni Ollé Bertran és el degà dels periodistes de futbol de Barcelona, i diàriament el presenta com a tal RÀDIO MIRAMAR donant la NOTA DEL DIA DEL MOMENT FUTBOLÍSTIC CATALÀ. Va ser redactor de futbol als 19 anys, de la desapareguda "La Veu de Catalunya" i més tard de "La Noche", on va iniciar les "Charlas de Vestuario", creant, al nostre país, els reportatges de fi de partit, amb jugadors, àrbitres, directius i fins a les graderies amb espectadors de personalitat popular.

L'any 1929 va passar a ser redactor de "El Mundo Deportivo" coincidint amb la inauguració de l'Exposició Universal de Barcelona, seguint en el diari esportiu 45 anys, i arribà a ser-ne redactor en cap.

Més tard també fou cronista esportiu de Ràdio España de Barcelona 15 anys, i darrerament de Ràdio Miramar, fins ara.

Li hem fet aquestes preguntes:

—Situem-nos a l'any 1930. Comparem-lo amb el 1980. ¿Diferència?

—Acabàvem d'inaugurar l'Estadi de Montjuïc, avui en

runes i oblidat, però futbolísticament ens plau tenir un monumental estadi del Barcelona amb una capacitat de 140.000 espectadors i també, per altra part, que hagi crescut el futbol que aleshores va iniciar els campionats nacionals de Lliga i que avui tingui la Federació Espanyola 7.581 clubs federats. També que aquí existeix CADECA que cuida d'encarrilar equips de joves aficionats que el practiquen amb una exemplar esportivitat.

—CADECA uneix l'esport i la cultura. ¿Bona cosa?

—Encamina els joves futbolistes fent que siguin correctes en el camp de joc. És possible que més endavant sàpiguen no ser incorrectes i que sàpiguen no merèixer targes grogues, ni expulsions. Em plau veure que pugui celebrar els vint-i-cinc anys d'existència exitosament.

—¿És bonic l'entusiasme pel bon desenvolupament de l'esport?

—Sense entusiasme es refreda aviat l'afecció i l'esperit de sacrifici de l'esportiu que el practica. Sols amb afecció es forgen els bons jugadors.

—El seu millor record dins del món del futbol?

—Haver estat sempre ben

tractat per tothom sense parcialisme de cara a uns colors especialment i per damunt de rivalitats. He estat el creador de l'OSCAR DE LA REGULARITAT que s'adjudica cada temporada a Ràdio Miramar, al millor jugador del Barcelona i de l'Espanyol i haver celebrat a Montserrat l'onze de juny del 1975, les meves "noces d'or" i de periodisme, apadrinant-nos els presidents del Barcelona Agustí Montal i Manuel Meler de l'Espanyol amb les seves mullers voltat d'amistats esportives i particulars.

—Una orientació pel qui vol practicar l'esport?

—Sols desitjar que, sigui l'esport que sigui, el practiqui noblement amb esperit de germanor. I si acaba essent-ne professional, que sàpiga, per damunt de tot, seguir essent practicant exemplar.

—Això ha contestat un periodista que sap molt la seva feina, que coneix la seva professió a la qual ha entregat tota la seva vida. Ollé Bertran ha dit clar el que pensa, ha explicat el que voldria y ha expressat els seus desitjos. Que es compleixin.

CARVAL

A CASA ESPEREN DANONE

DANONE

QUESTIÓ DE BON GUST

el lector escriu

(VE DE LA PÀGINA 4)

COMENTARI A UNA POESIA

La de Ramona Pons i Rosell publicada al n.º 166 de Catalunya Cristiana.

Què bé ha sapigut expressar, l'autora, els sentiments i emocions d'aquell jovent pujant la muntanya de Montserrat en una nit com aquella, i com ha traduït tan bé les reaccions de tots els que es trobaven a Montserrat aquell matí!

Als que ens agradaria poder expressar el nostre sentir, no ja en poesia, però si tan sols en prosa i no podem fer-ho, ens alegra trobar qui tradueixi tan bé els sentiments i la fe de tants.

Crec seria molt interessant que fos possible fer arribar aquesta poesia a mans del Sant Pare perquè pogués veure la reacció davant tantes contrarietats meteorològiques. Bé hi hauria, penso, a Itàlia, algún català disposat a traduir-la.

Igualment seria interessant poder-li fer arribar: "Sant Pare, els catalans t'hem fet l'homenatge del sacrifici".

M.º R.S.

A QUI FINANCEM ELS CRISTIANS?

Aquests últims diumenges, ens han donat a tots aquells que anem a Missa, un full que diu: "GERMANOR", que ens

parla del finançament de l'Església per part dels cristians. Penso que es formidable i és una de les il·lusions de la meua vida. Més encara, el que jo voldria, però per desgràcia penso que és una utopia, seria compartir tots els cristians, tot el que som i tenim, com feien les primeres comunitats cristianes...

Ara pregunto jo: No tenim dret i deure, els cristians, a saber què i a qui financem? O, dit amb altres paraules: Hi ha a Catalunya o a cada bisbat una quantitat de sacerdots x... però quants estan totalment dedicats al seu ministeri i quants hi dediquen el temps només imprescindible, perquè tenen les seves hores dedicades a altres afers? I sempre amb tasques remunerades: N'hi ha que són i es dediquen a sociòlegs, mestres, psicòlegs, auto-escoles... D'altres que donen classes esporàdicament, però molts amb hores fixades i força ben pagades.

Per altra banda, quants n'hi ha que no fan més que de sacerdots? Generalment només són alguns vellets; jo en conec algun que amb la seva sotana arremangada, i aquesta ja de color marró de tant aguantar el sol, passen bona part del dia cavant o regant el seu hortet únic mitjà potser per a la seva subsistència.

Sé que a la diòcesi de Barcelona hi ha un grup de seglars que porten els comptes de la diòcesi. No seria possible que es fes així a cada una de les diòcesis i que aquests comptes estiguessin a disposició o hi tingués accés cada fidel? / Rosa Collell i Puigdemunt.

UN MISSIONER PERMANENT?

Llarga fou la "batalla" que hom va sostenir quan, arran de la substitució del doctor Modrego, se'ns va enviar el doctor Marcelo.

Aquella "batalla" es va guanyar i el doctor Marcelo "fou ascendit" i enviat a Toledo. Ara hi ha dues vacants.

Ens enviaran a casa nostra "bisbes no catalans"?

A les terres de missió, quan comencen, se'ls envien bisbes aliens —que s'afanyen a aprendre l'idioma o els dialèctes del país— tot i esperant que hi hagi persones autòctones per a dirigir les comunitats. Quan n'hi ha, hom té cura de nomenar-les ràpidament perquè ningú com els nadius, diuen, pot comprendre l'ànima d'aquells pobles.

El mateix Esperit Sant ens ho demostra quan després de la seva vinguda, encara que els apòstols parlaven la seva llengua, els oïents els entenien en la seva pròpia. S'hi haurien adherit si no els haguessin entès?

Hi haurà malestar, si no ens escolten. Perquè no hem d'oblidar que Jesús va dir a sant Pere, i amb ell als altres apòstols: pastura els meus bous, les meves ovelles, les meves ovelletes. No li va dir de cap manera: pastura els meus borrecs.

En tenim una prova amb el recent viatge del Sant Pare.

El fruit espiritual —com es deixa veure en innumbrables cartes al director— del seu viatge a Catalunya, s'ha vist minvat —som compostos

d'ànima i cos i tenim uns sentiments—, per l'amarg regust de les "paraules no catalanes" que va deixar escapar. I no em refereixo al fet que parlés en castellà, perquè era molt lògic que hi parlés. / Pius Valls.

UNA MICA MÉS DE CARITAT

Després de llegir a C.C. tantes cartes i articles de queixa contra l'actitud del Papa a Catalunya, especialment a Montserrat, voldria breument, aquí, fer constar que és molt lamentable sentir tot això de boca dels mateixos catòlics.

Tanta polèmica per si som regió o nació. Llàstima! Perquè tot això ens ve a aiguadir el bon gust que ens havia deixat tan honorable visita, i a la vegada, crec que això fa perdre valor a tan d'esforç.

No acuso els joves en res, ans els elogio, especialment al grup de Sant Celoni, entre d'altres, però sí que parlo per aquells que recolzant-se en ells, fan crítica de tot.

Si tantes atencions i elogis esperaven del seu esforç, on és el valor del sacrifici? Si tant els havien de planyer, tindrien ja la recompensa.

Per què no posar-se en el lloc del Sant Pare, que també feia hores que aguantava la tempesta i, a més, portava vuit dies de cansament, i amb una edat molt més avançada? Qui, d'ells, va interessar-se en aquells moments per la seva salut? Segons s'ha dit, el Papa estava molt marejat. Per què en

lloc d'exigir-li, no el compadim i agraïm el seu esforç?

Crec que aquesta actitud seria més cristiana. Ja seria hora que nosaltres els que ens diem catòlics, tinguéssim una mica més de caritat, sigui qui sigui el nostre pròxim. / Pilar.

UNA SECCIÓ DE CONSULTES RELIGILOSES

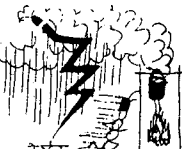
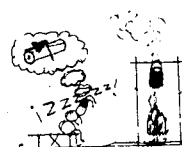
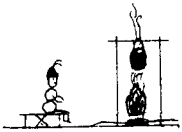
Sols unes breus paraules per agrair a tot l'equip de Catalunya Cristiana, tot el seu esforç i treball en fer-nos viure la visita del nostre estimat Sant Pare a Espanya i més concretament, a Catalunya. Veritablement va ser grandios, encara que a nosaltres ens toqués la creu, la lluita contra moltes adversitats. Crec que tot s'aprofita en el pla de salvació de Déu.

Ara, breument, voldria dir o suggerir una cosa: Per què no tenim en el nostre Setmanari una secció de consultes de caire religiós? No li sembla que seria com una Catequesi oberta a tots? Jo crec que moltes persones no poden assistir a les Catequesis d'Adults de les nostres Parròquies per diferents motius; però el nostre Setmanari arriba a moltes llars de Catalunya i les orientacions que ens donarien, a la llum de la fe, ens aprofitarien a tots. En fi, un altre vegada i vaig fer aquest suggeriment i em permeto insistir perquè el veig molt positiu. / Josefina Cuadrada.

No publiquem l'habitual programa de TELEVISIÓ per no haver-lo rebut a l'hora de tancament del nostre setmanari.

humor

FORMIGUITIS

P.R.: JOAQUIM, E. D.

butlleta de subscripció

Desitjo subscriure'm / renovar la meua subscripció a:

Nom i cognoms

Adreça

Població D.P

Trameto les 2.000 ptes. per gir postal.

Incloc un taló barrat per aquest import.

Prego al Banc / Caixa

Agència

que se serveixi domiciliat aquest pagament anual, fins a nova ordre, en la meua llibreta / compte n.º

Lloc Data

Signatura

Remetre aquesta butlleta a:

CATALUNYA CRISTIANA, C/. de València, n.º 244.

Barcelona-7

ELS PASTORETS DE MATARÓ

Dies de representacions
 DESEMBRE DEL 1982
 Dia 26, a 2/4 de 6 de la tarda.
 GENER DEL 1983
 Dia 1, a 2/4 de 6 de la tarda.
 Dies 2, 6, 9, 16, 23, i 30 a 2/4 de 5 de la tarda.
 FEBRER DEL 1983
 Dies 6 i 13, a 2/4 de 5 de la tarda.

Encarrec de localitats o informació. Tel. 790 12 13.

"Fons de solidaritat"

Subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA" de missioners en el "Tercer Món"

"Vosaltres, els nostres missioners, sou els qui anuncieu la Bona Nova de l'Evangeli a terres llunyanes. Sou els grans realitzadors de la missió. Talment com sortits de Betlem, pregoneu arreu la fe de l'Església. I ho feu amb un esforç constant, amb un esperit inacabable de sofriment, amb una paciència que supera dificultats, contrarietats i persecucions. Palpeu el gran misteri de Déu, que ofereix el do de la fe, sense però, coaccionar ningú. Confiats només en la força de la Paraula i en l'acció de l'Esperit, ajudeu que l'Església eixampli els horitzons del cristianisme per tots els continents."

Cardenal Narcís Jubany

Nom i cognoms

Domicili Tel.

Població Província

Desitja subscriure un missioner/a a "CATALUNYA CRISTIANA".

- per correu ordinari (3.000 ptes.) edició catalana
 per avió (4.500 ptes.) edició castellana

L'import el faré efectiu mitjançant:

- taló que adjunto
 gir postal
 domiciliació segons l'adjunta autorització:

Podem domiciliar el pagament al Banc/Caixa

Sucursal n.º Població

Província

Prego al Banc/Caixa, consideri aquesta butlleta com la meva autorització per aquest pagament.

Població Data Signatura,

Després de tres anys, i gràcies a la generositat de lectors i amics de "CATALUNYA CRISTIANA", podem enviar el setmanari a més de 244 missioners i missioneres que treballen en el tercer món. Actualment arriba a més de 40 països d'Àfrica, d'Amèrica Llatina, d'Àsia i d'Oceania.

Sovint ens escriuen expressant-nos l'alegria amb que reben el nostre setmanari, (moltes vegades és l'única font d'informació sobre la vida de l'Església i sobre la vida cultural del seu país d'origen), al mateix temps que palesen el seu agraïment vers les persones que fan possibles aquest lligams de comunió.

Aquestes subscripcions són relativament cares ja que, al preu ordinari del setmanari cal afegir-hi el de la tramesa. L'experiència ha demostrat que la tramesa per correu ordinari triga molt a arribar al seu destí i perd actualitat. El millor sistema és la tramesa per avió.

Per potenciar aquest "FONS DE SOLIDARITAT", fem una crida a tots els nostres lectors i amics, segurs que tots vosaltres compreneu la importància d'un gest que dona suport a l'esperit i al treball pastoral i social dels nostres germans i germanes. ¿No és cert que les festes de Nadal, de manera especial, ens inviten a pensar en els altres?

- Preu de subscripció per un any:
—Correu ordinari: 3.000 ptes.
—Per avió: 4.500 ptes.

ZAIRE

"Fa dos anys que rebo CATALUNYA CRISTIANA". No sé qui la paga, però arriba i m'agrada molt. Vull donar les gràcies a la persona que l'envia. Gràcies per CATALUNYA CRISTIANA i pel bé que feu amb ella. Us saluda i us estima."

Núria Vilar

URUGUAY

"Fa dies us vaig enviar una carta per tal d'aconseguir per la nostra missió una subscripció a CATALUNYA CRISTIANA. No em resta més que donar-vos gràcies. Crec que serà una bona obra que tessitura campanya en aquest carit. Després de tant temps heu tingut més subscriptors i espero ajudar."

Josep Rosell

CAMERUN

"Escric des del Camerun. Estic content perquè he pogut celebrar el X Aniversari del meu presbiterat amb aquesta gent negra tan maca. La CATALUNYA CRISTIANA que rebem regularment ens ajuda molt."

Josep Lluís

URUGUAY

"Alguna bona persona m'ha enviat alguna vegada CATALUNYA CRISTIANA. He pogut assaborir molts articles i notícies de la nostra enyorada Catalunya... però això esdevé molt de tant en tant. ¿No hi hauria cap possibilitat de que em poguéssiu fer arribar una subscripció gratuïta? ¿No trobaríeu una bona persona que pagués la subscripció?"

Mn. Jaume Pubill